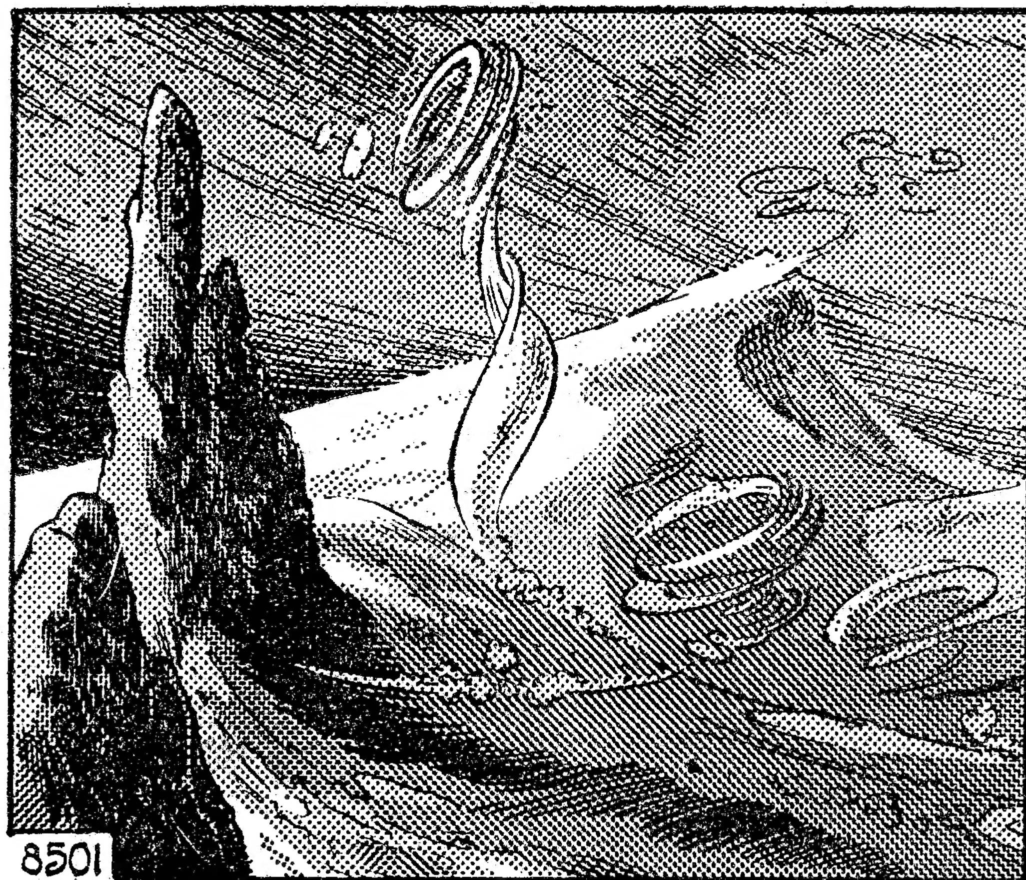
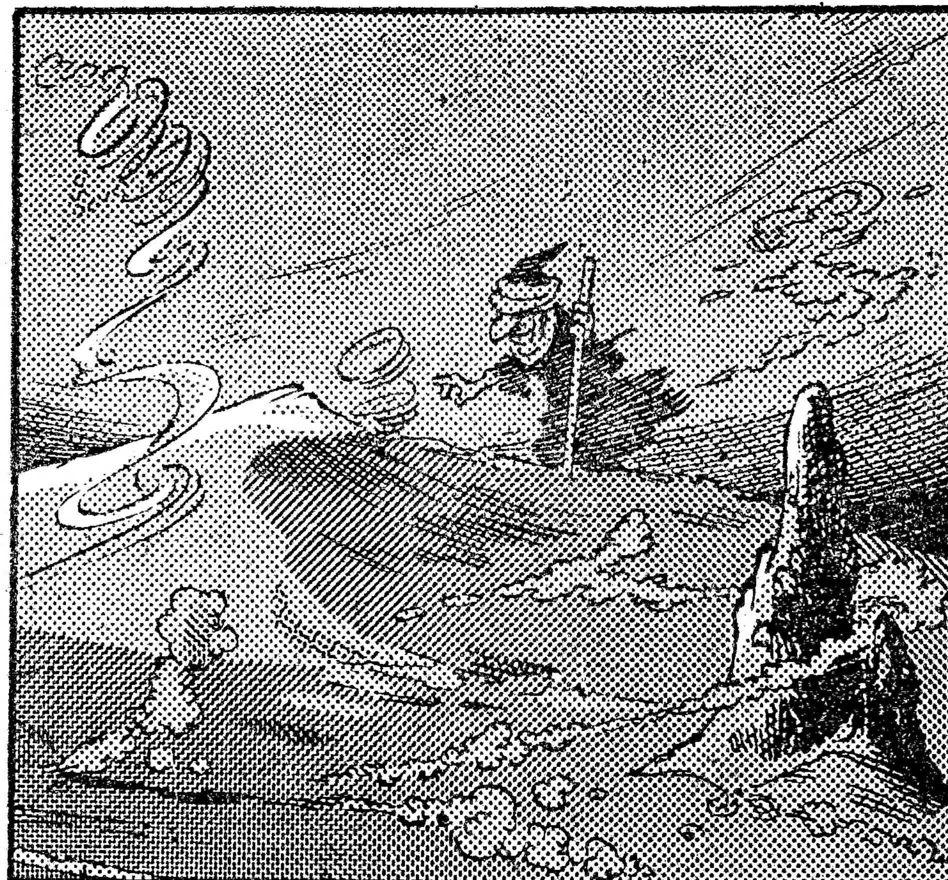

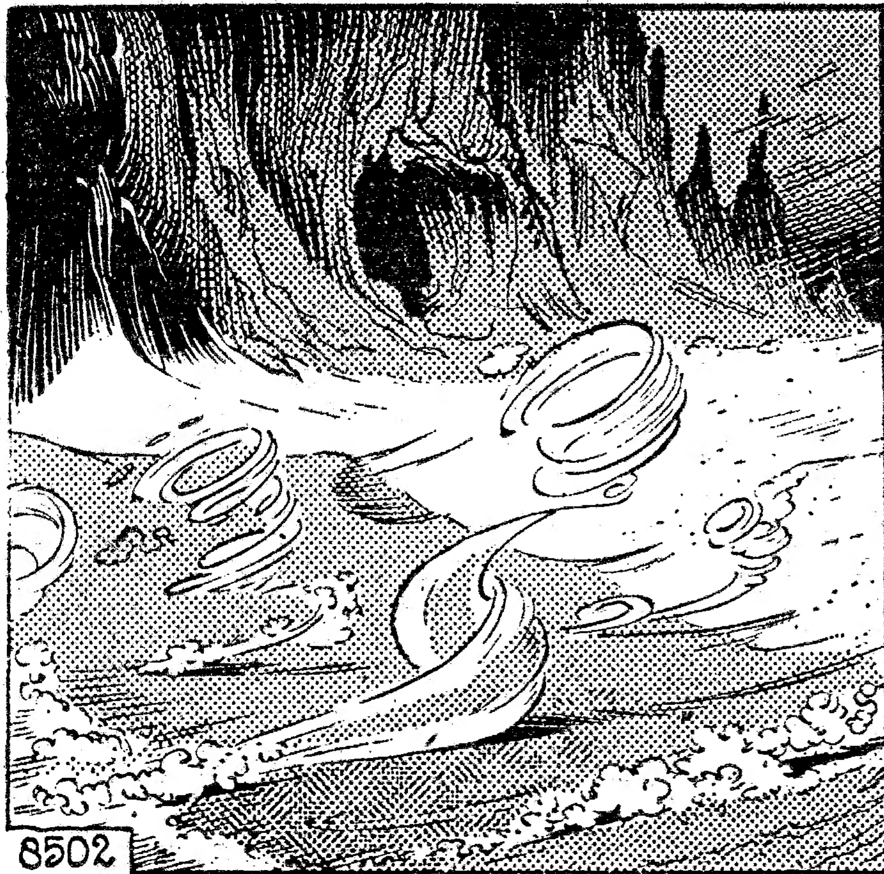

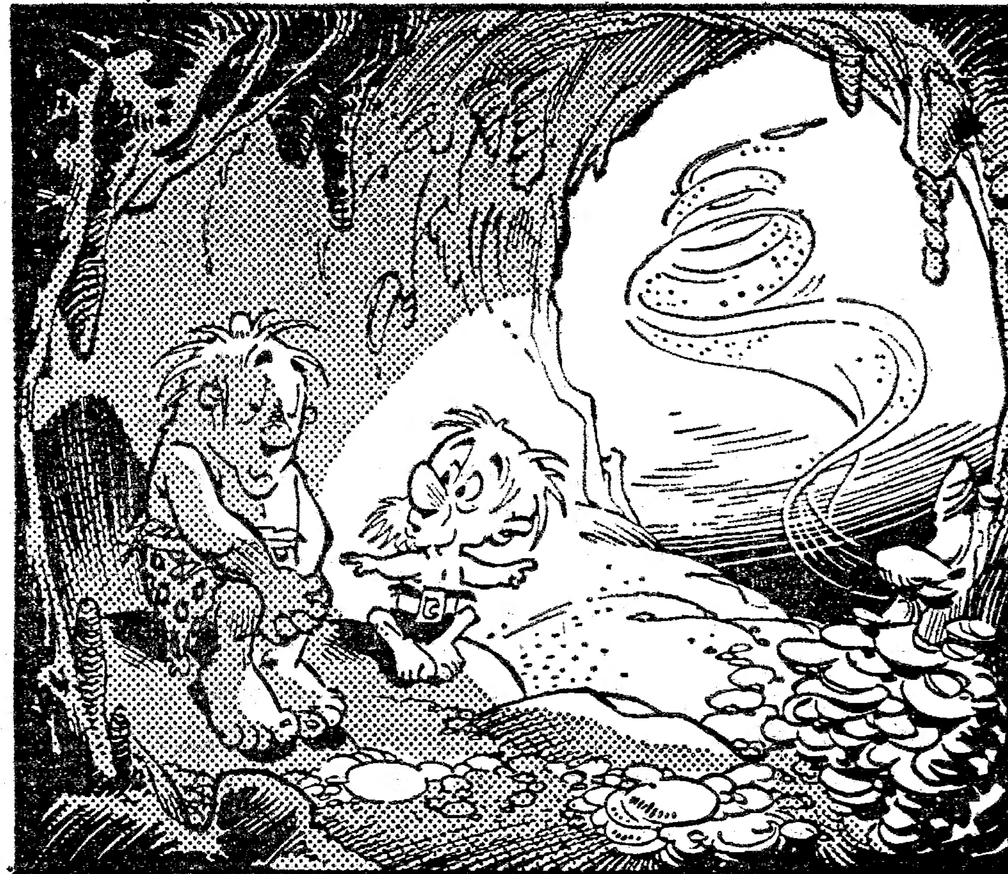
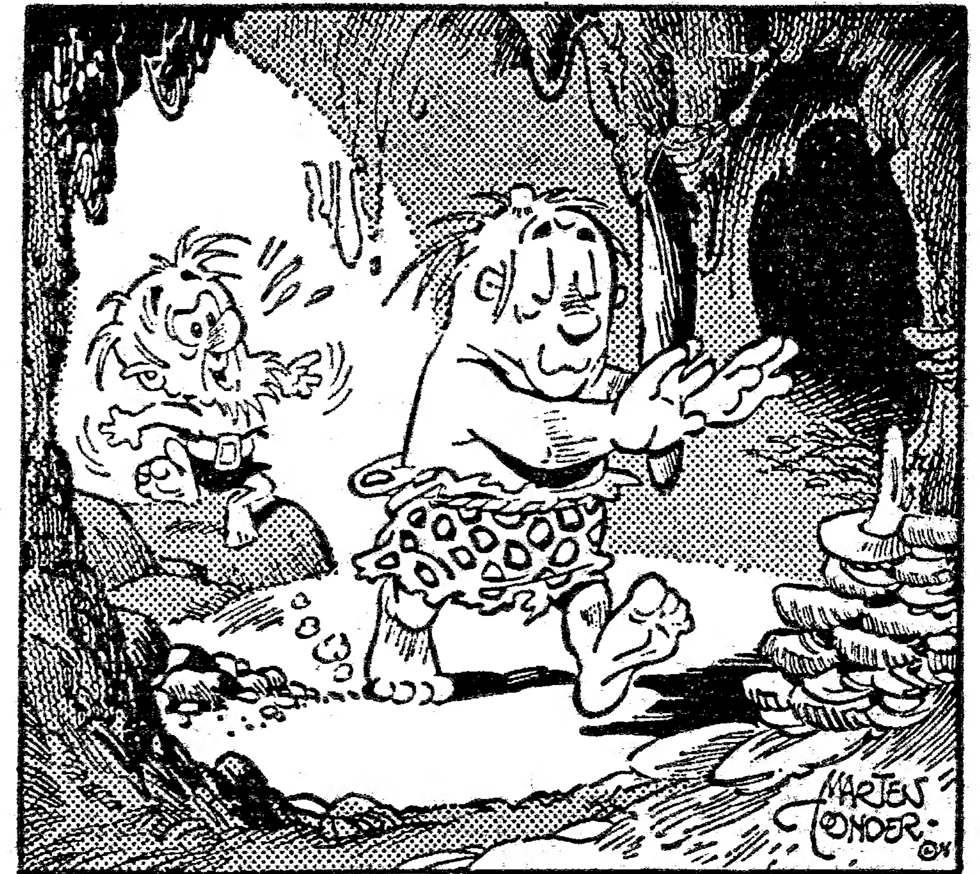

8501. Onder de uitlopers van de Zwarte Bergen ligt een onguur terrein, dat bekend staat als de Walmzander Stuifduinen en dat door omwonenden en reizigers gemeden wordt. Het mulle, losse zand is onbegaanbaar; er wil niets groeien. En de wind, die van de bergen komt, doet zandwolken opdwarrelen die de vorm van vreemde gedaanten aannemen, terwijl het knisperen van de dwarrelende korreltjes een klaaglijk geluid voortbrengt. Alleen een erg onmaatschappelijk iemand zou zich hier willen vestigen; en inderdaad lag het akelige gebied eeuwenlang verlaten, totdat er tegen het einde van de winter een zonderling doorheen trok.
De wind deed zijn mantel wapperen, en de schijngestalten dwarrelden om hem heen; maar hij waadde langzaam voort, totdat hij zich tegen het vallen van de avond voorzichtig op de grond liet zakken.
Met een geklauwde hand groef hij in de aarde, en toen hij daarna de korrels door zijn vingers liet glijden, stiet hij een dor lachje uit.

,,Hèhèhè,'', kakelde hij. ,,Walmzand! Het staat in de oude boeken, en ik heb er lang naar gezocht. Dit is wat ik, arme, oude man, nodig heb. Hierdoor zal ik eindelijk de eerbied van de buitenwereld kunnen krijgen die mij toekomt. Ik zeg: die mij toekomt!'' Zijn stem verwoei in de wind, en het enige antwoord dat hij kreeg, was het klagende geluid van de dwarrelende kristallen.

760308

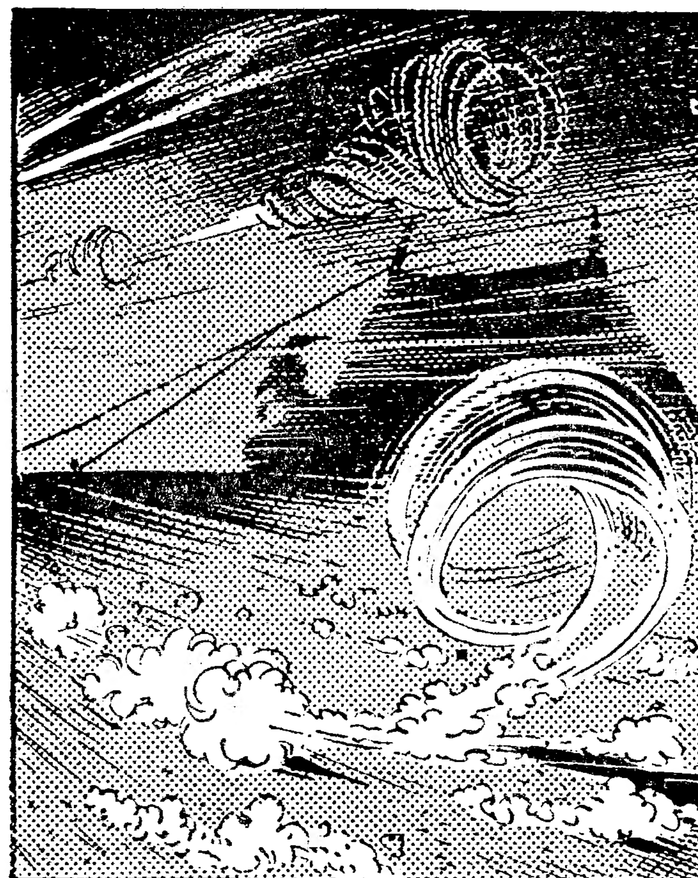

8502. De walmzanden zijn aan drie kanten omringd door de steile rotswanden van de Zwarte Bergen. Dat is een gebergte waarin allerlei vreemde wezens huizen, en het zal trouwe lezertjes dan ook niet verbazen, dat twee dwergen hun onderkomen hadden in een grot, die aan de stuifduinen grensde. Hoe ze daar gekomen waren weet ik niet, want reeds sinds mensenheugenis sleten ze daar hun vreugdeloos bestaan, zonder ooit naar buiten te komen. Dat kwam omdat de ene nooit geleerd had te kijken. Hij heette Tors, en het schijnt dat hij in zijn jeugd eens een blik naar buiten had geworpen. Maar wat hij daar zag, stond hem zó tegen, dat hij voortaan de ogen gesloten hield. En de ander, wiens naam Ogel was, had nooit lopen geleerd omdat het waden door het stuifzand hem afschuw inboezemde.

Het is te begrijpen, dat deze manier van leven grote moeilijkheden opleverde bij het vergaren van voedsel. Drinken was gemakkelijk, want langs de wanden van de grot droop altijd water. Maar hun voeding bestond uit de zwammen, die tegen de rots groeiden — en dat gaf problemen.
„Honger", sprak Ogel bijvoorbeeld op een morgen. Hij stootte Tors aan, want omdat die met dichte ogen zat, was het niet altijd te zien of hij sliep.
„Pluk eten. Maar stoot de kop niet".
De ander stond gehoorzaam op, en terwijl hij de armen uitstrekte, begon hij te lopen.
„Pas op!" riep Ogel nog. Maar het was al te laat; en nu is ook te begrijpen hoe hij aan die buil komt.

8503. Die avond zaten Tors en Ogel voor hun grot. De maan was vol en bescheen de voortdwarrelende zandwolken met een vaal licht, terwijl de wind er droevig doorheen floot. Tors zuchtte van tijd tot tijd, want hij had last van de nieuwe builen, die hij bij het eten halen had opgelopen.

,,Moet dat nou zo?'', vroeg hij klagend. ,,Is dat nou leven?''.

Ogel wist daar geen antwoord op, want hoewel hij de kunst van kijken machtig was, gaf hem dat weinig vreugde; en ten slotte begon ook hij hun droevig lot te beklagen.

,,Leven is meer dan dit'', sprak hij mat. ,,Hoe komen we hier uit?''.

Hun klachten gingen echter verloren in het gefluister van de zandkorrels die over de vlakte joegen en ver vandaar in vreemde vormen omhoog wolkten.

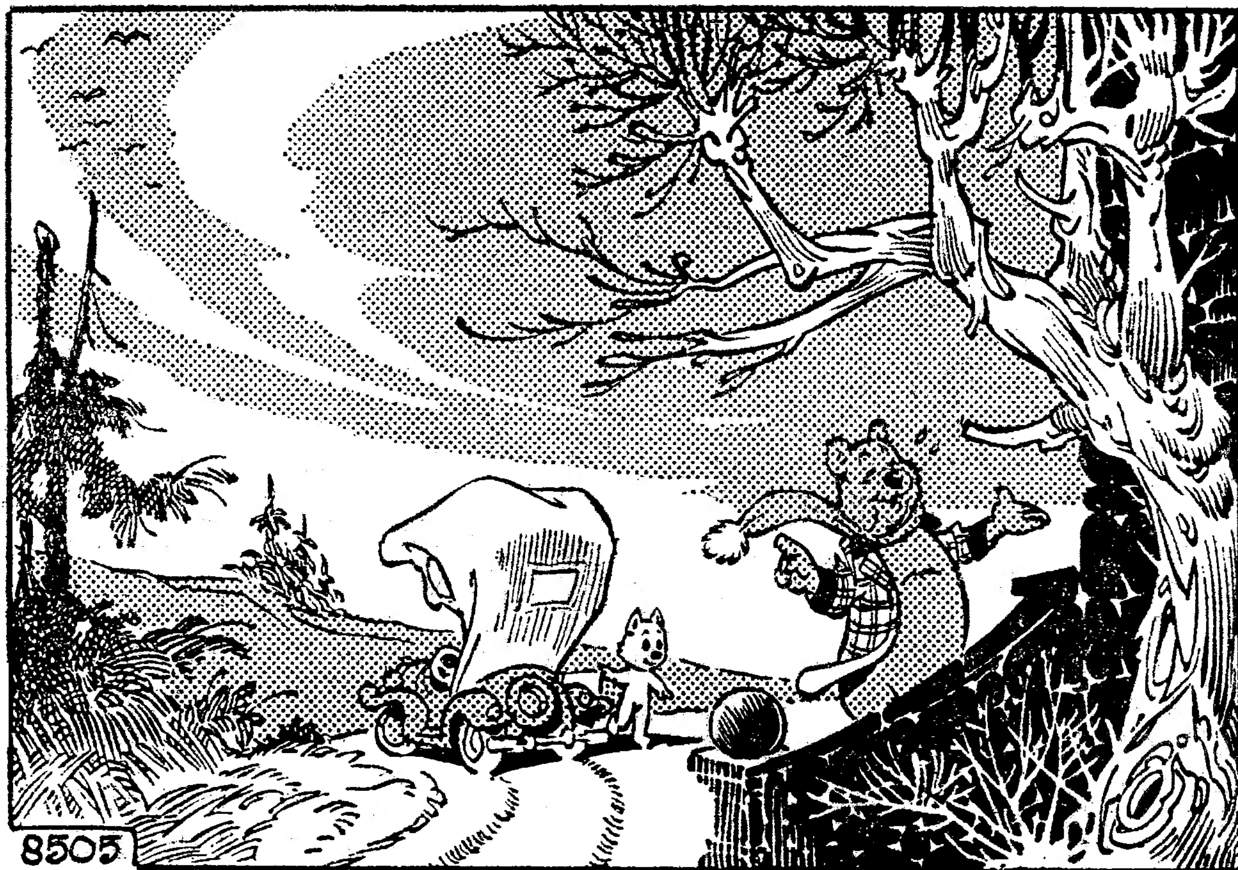
In het midden van de Stuifduinen had de vreemde heremiet een tent opgeslagen, en daarvoor zat hij nu genietend naar de zandfantomen te kijken.

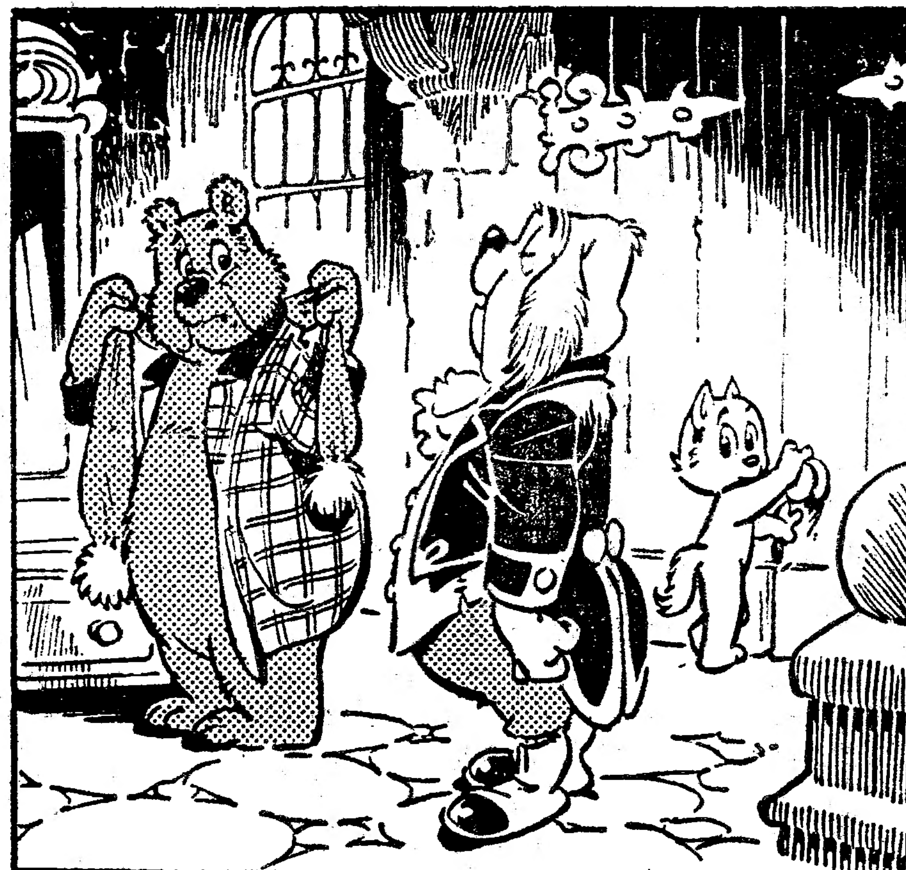
,,Volle maan'', sprak hij tevreden tot zichzelf. ,,Mijn inkt en veder zijn klaar; nu kan ik morgen aan het werk. Ik zal hier een mooie wereld van maken .. Maar het is vreemd! Ik hoor duidelijk een lading in dat geknisper. Moetatnouso, hoor ik. Ik zeg; het is vreemd! Wie woont hier?''

8504. De volgende morgen wierp de zon een versluierd licht op de grot waarvoor de dwergen zaten. Ze hadden niet veel slaap nodig, en Ogel had net een kort dutje gedaan, toen hij tot zijn grote verbazing een grijsaard door het walmzand zag naderen.
,,Daar heb ik u!'', riep deze reeds van verre. ,,Ik wist het wel! Ik hoorde uw stemmen in het geknisper, en ik wilde u bezoeken. Wie hier woont kan mij, arme, oude man, helpen. Ik zeg: die kan mij helpen. En ik kan u helpen, want ik ben een magister in de zwarte kunsten. Wat schort er aan?''
,,Helpen?'', herhaalde Ogel. ,,Tors helpt bij eten-halen. Want ik kan niet lopen. Maar hij stoot altijd de kop, want hij kan niet kijken. We hebben dat nooit geleerd.''
,,Moet dat nou zo?'', vroeg Tors klagend. ,,Is dat nou leven?''
De oude zonderling had hun natuurlijk kunnen aanbieden om lopen en kijken te leren, maar dat deed hij niet.
,,Dat is toevallig'', sprak hij peinzend. ,,Ik ben net klaar met het maken van een vergeetboek, dat ik in deze Walmzanden heb kunnen samenstellen. En kijk! Daar passen jullie mooi in. Als jullie mij helpen, help ik jullie. Dat is mooi geregeld in het leven; de lamme helpt de blinde. Hèhèhè!''

8505. Heer Bommel had een zeereis gemaakt omdat zijn gevoelig gestel rust nodig had, en toen hij vroeg in het voorjaar weer aan land stapte, haalde Tom Poes hem af met de Oude Schicht. Dat was erg gezellig, en terwijl ze naar huis reden, vergastte hij zijn jonge vriend op pakkende beschrijvingen van wat hij allemaal had meegemaakt.

,,Vooral het leven onder water is erg mooi, met visjes en zo'', besloot hij. ,,En het aardige is, dat men er ook schepen kan vinden, die schatten aan boord hebben''. Zo sprekende stapte hij uit, want ze hadden Bommelstein bereikt: maar Tom Poes wilde er meer van weten.

,,Schatten?'', vroeg hij. ,,Hebt u een schat gevonden?''

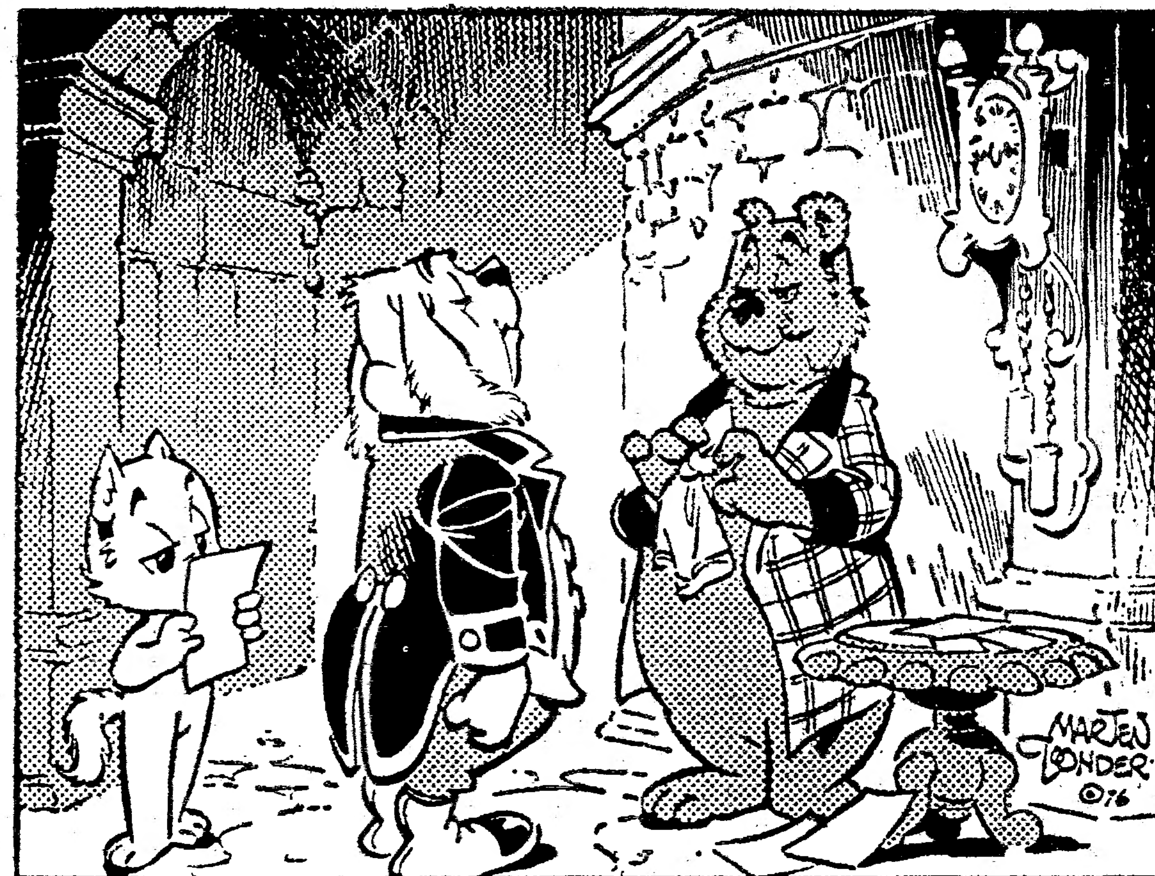
,,Och ja'', zei heer Ollie, de stoep beklimmend. ,,Daar heb ik een goede daad mee kunnen doen, als je begrijpt wat ik bedoel. Want voor iemand van mijn stand speelt geld geen rol''.

,,Het doet me genoegen dat te horen'', sprak de bediende Joost, die hem in de hall opwachtte. ,,Misschien kunt u dan ook even regelen wat u beloofd hebt, voordat u op reis ging, met uw welnemen. Welkom thuis, heer Olivier.''

,,Dank je wel'', zei heer Bommel. ,,Het is erg prettig om...'' Hij zweeg en er verscheen een nadenkende trek op zijn gelaat. ,,Beloofd?'', herhaalde hij. ,,Heb ik iets beloofd? Wat dan? Ik ben het even vergeten, vrees ik.''

,,Het was ook maar onbelangrijk'', zei de knecht met zuinige mond. ,,Het ging alleen maar om het verhogen van mijn salaris. Volgens de index, als ik zo vrij mag zijn. Maar ach, ik kom er niet zo op aan.''

8506. „Het was het vorige jaar”, zei Joost met stille stem. „Juist voordat u zich ging ontspannen. Toen beloofde u, dat u mijn salaris zou verhogen, met het oog op de moeilijke tijden, als ik mij zo mag uitdrukken. En ik zou het prettig vinden niet vergeten te worden — al ben ik dan ook niet belangrijk, met uw goedvinden.”

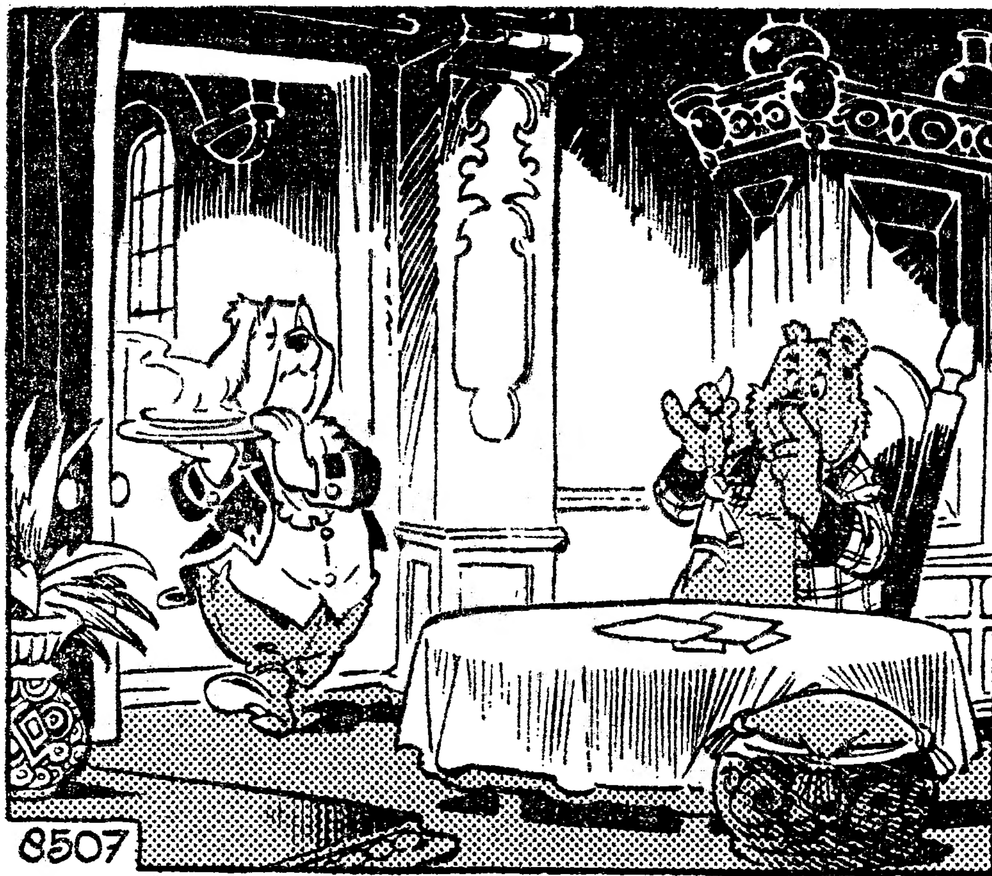
Heer Bommel wist niet zo gauw wat hij zeggen moest, en om zich een houding te geven, begon hij de post te bekijken die op een tafeltje lag. Afwezig liet hij de brieven door de vingers glijden, terwijl hij schuldbewust luisterde naar de neuzelende stem van de bediende. Maar plotseling werd zijn opmerkzaamheid getrokken door een opvallend drukwerk.

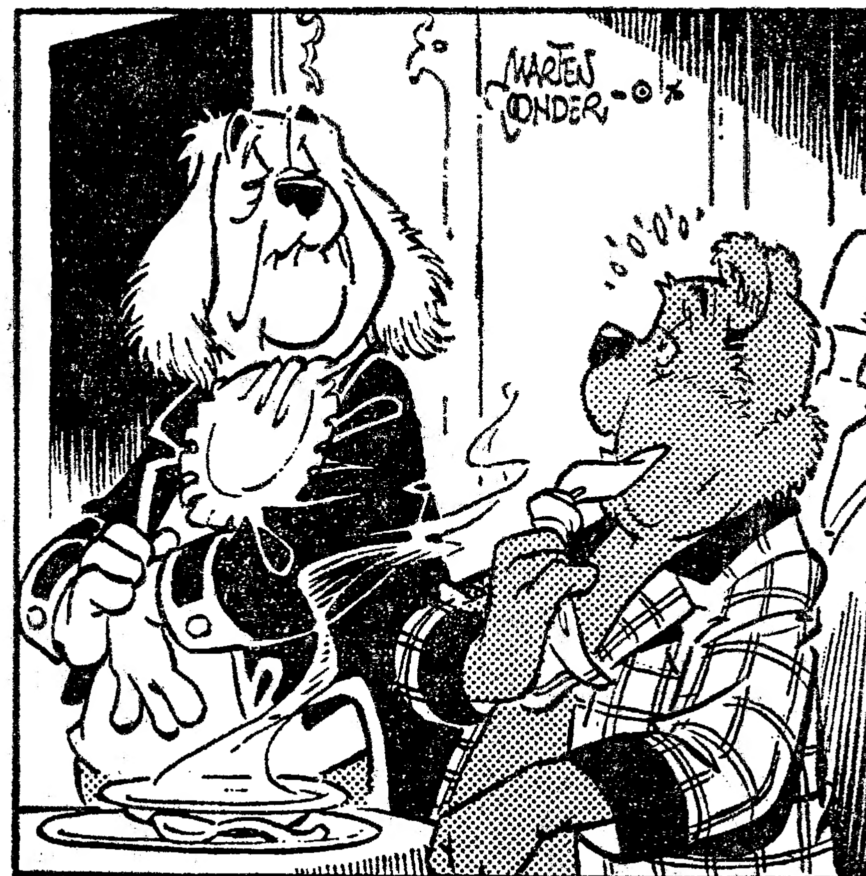
„Wilt u vergeten?”, las hij tot zijn verbazing. „Zoekt u vergetelheid? Wendt u vol vertrouwen tot mgr. H. Pocus, den bekenden kernmedicus.”

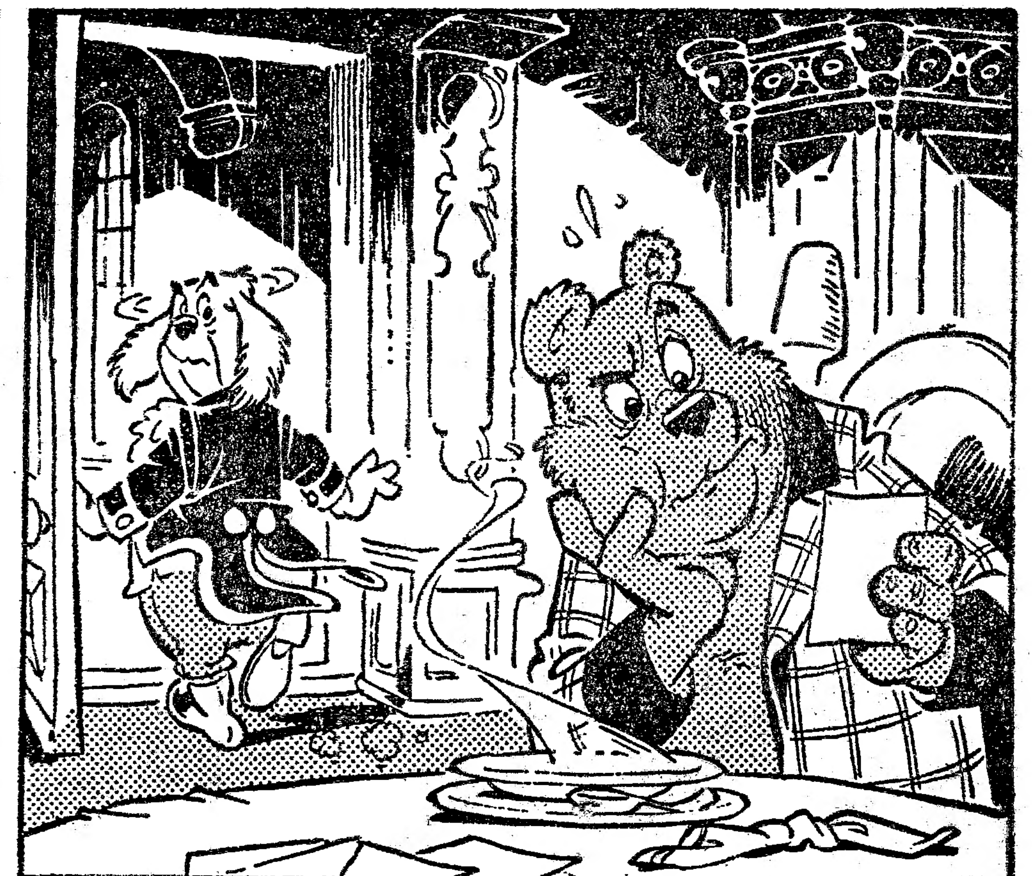
„Dat is toevallig!”, riep heer Ollie uit. „Dit gaat ook over vergeten! En dat wil ik helemaal niet! Integendeel!”.

Hij wierp de kaart neer en wendde zich glimlachend tot zijn bediende.

„Het komt in orde, Joost”, sprak hij. „Ik zal het regelen. Hoe ik, met mijn ijzeren geheugen, zoiets vergeten kon begrijp ik niet. Maar het komt niet te pas, en het zal niet weer gebeuren. Kijk, ik leg een knoop in mijn zakdoek!”

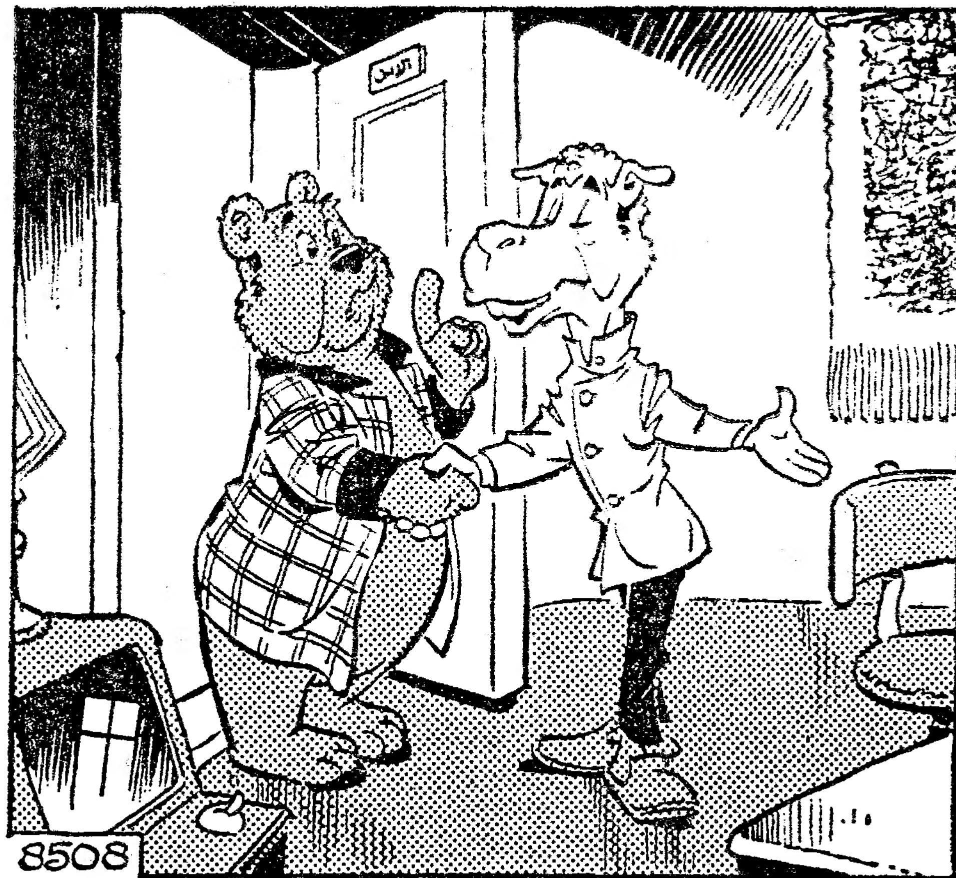

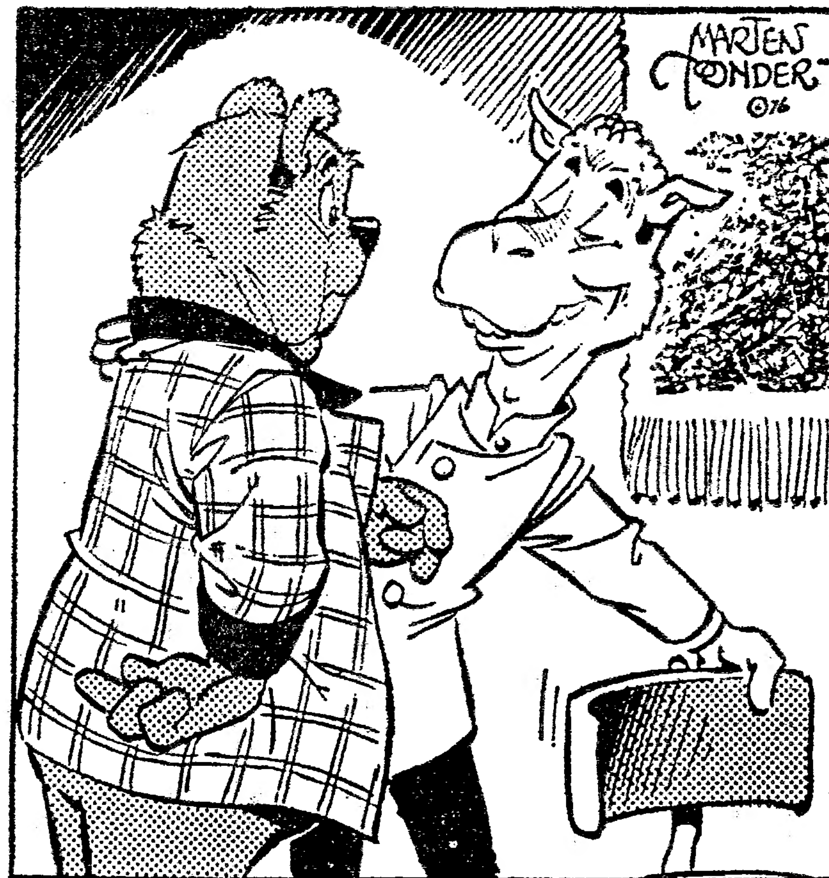

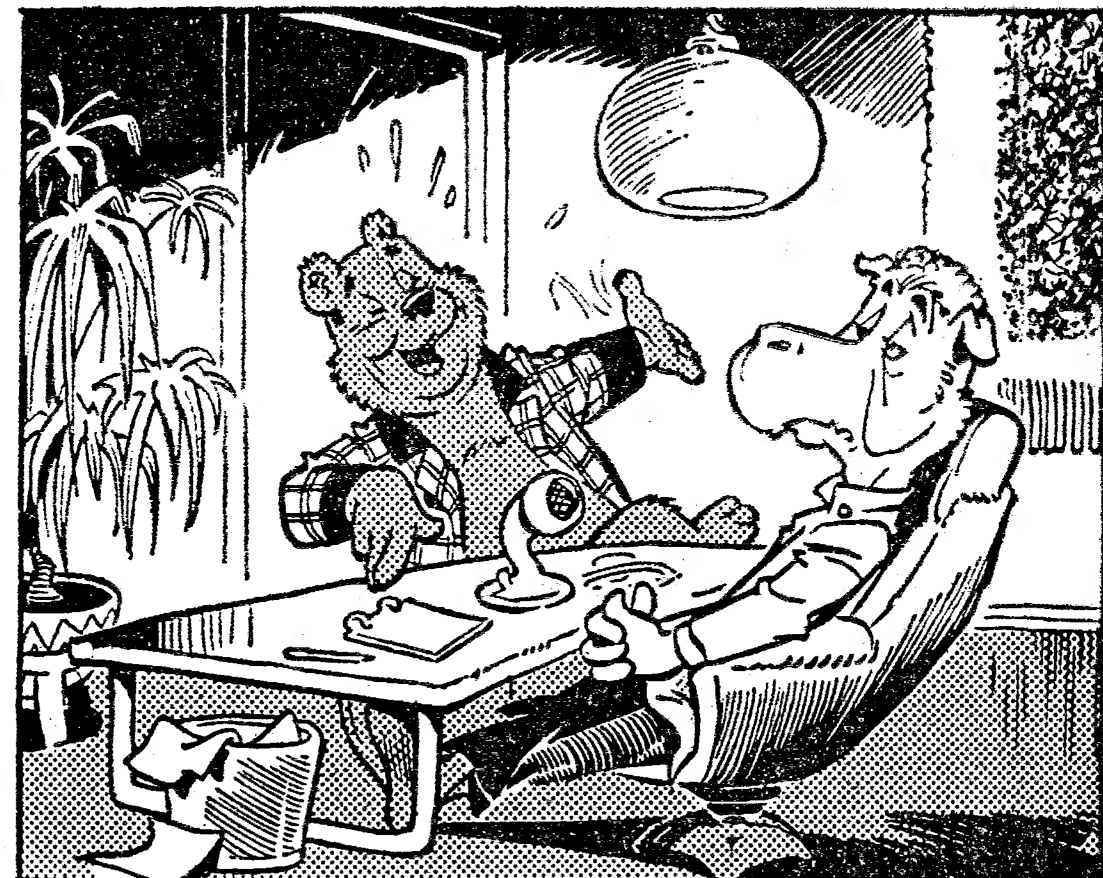

8507. Toen Joost de volgende morgen de ochtendpap binnenbracht, zat heer Bommel peinzend aan de ontbijttafel. De post van de afgelopen weken lag ongeopend voor hem en hij staarde glazig naar zijn zakdoek, waar een knoop in zat.

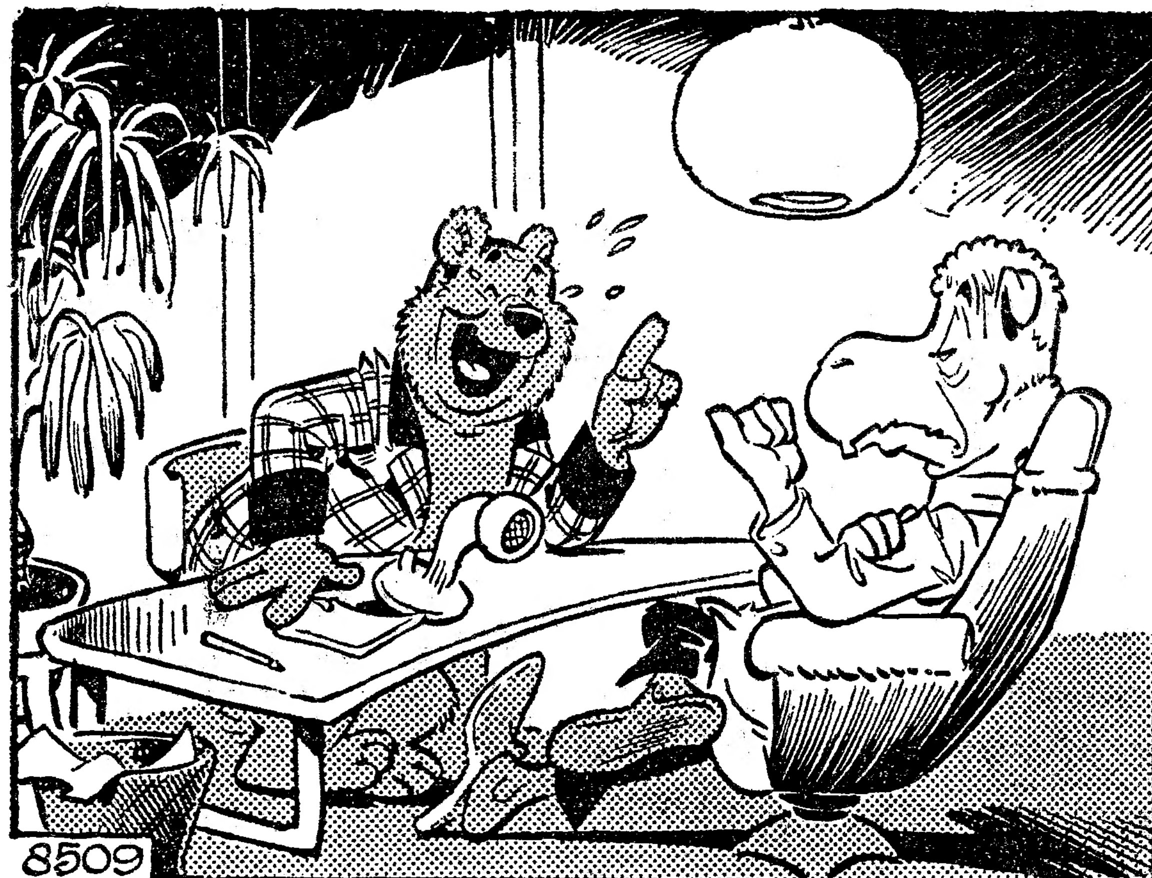
„Waar mag dat voor zijn?", vroeg hij. „Het was om iets te onthouden, dat is duidelijk. Maar wat?"
De bediende verstrakte. „Och", sprak hij kil. „Het was alleen maar voor mij. Mijn salarisverhoging. Van geen enkel belang na dertig jaren trouwe dienst. U hebt natuurlijk wel gewichtiger dingen om aan te denken. Ontspanning op zee, als ik iets noemen mag".
Heer Ollie schrok en het bloed steeg hem naar de wangen.
„M-maar n-natuurlijk!", stamelde hij. „Ik wist het wel... Ik bedoel, ik was het even kwijt, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik zal het onmiddellijk regelen, bedoel ik..."
De knecht had echter de kamer reeds verlaten en heer Bommel steunde verslagen het hoofd in de hand.
„Dit is heel vreselijk", zei hij tot zichzelf. „Hoe heb ik dat kunnen vergeten, na dertig jaren trouwe dienst? Zou ik oud worden? Daar moet ik iets aan doen..."
Zo prevelende frommelde hij wat in zijn brieven en zo doende vond hij ook weer het vreemde drukwerk. „Wilt u vergeten?" las hij en toen maakte hij een ongeduldige beweging.
„Dat wil ik juist helemaal niet?", riep hij uit. „Deze kaart is onzin! Maar als ik nu eens naar een echte zielkundige ging? Misschien zou die me kunnen helpen."

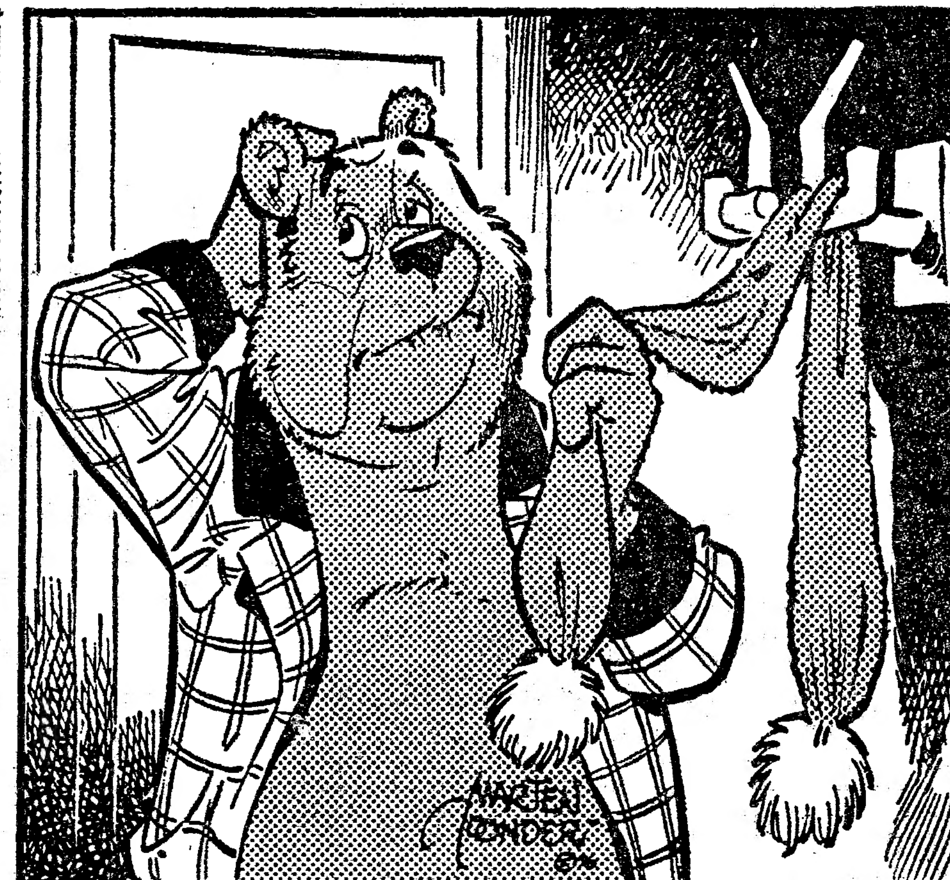

8508. Uit angst dat hij het weer vergeten zou, regelde heer Bommel meteen het salaris van Joost en daarna maakte hij een afspraak met doctorandus Zielknijper, die hem gelukkig meteen ontvangen kon.
„Prettig dat u de weg deze keer zelf hebt kunnen vinden", prees de geleerde. „Wat schort eraan?"
„Niets bijzonders", zei heer Ollie naarstig. „Alleen maar vergeetachtigheid, zodat ik me na dertig jaren trouwe dienst afvraag of ik oud begin te worden. Daar heb ik me toch het salaris van Joost vergeten, terwijl ik een knoop in mijn zakdoek had! Dat gaat niet, zegt u nu zelf!"
„Rustig maar, geen zorgen", vermaande de zielkundige. „Vergeetachtigheid zie ik zo dikwijls in mijn praktijk. We zullen de verdrongen onlust wel loswoelen. Gaat u ontspannen zitten en vertel uw eerste herinneringen maar eens".
„Mijn eerste herinneringen?", herhaalde heer Bommel oplevend. „Het is gek, maar die weet ik nog als de dag van gisteren. Zo herinner ik me nog goed dat ik als knaap een heel levendig ventje was, waar iedereen schik in had. Mijn goede vader placht me grapjes te vertellen, en omdat ik een ijzersterk geheugen had, onthield ik die, zodat ik ze ten beste gaf als er bezoek was. Dat was leuk hoor!"
De heer Zielknijper zuchtte en liet zich onderuit zakken.
„Uitstekend", zei hij mat. „Gaat u verder".

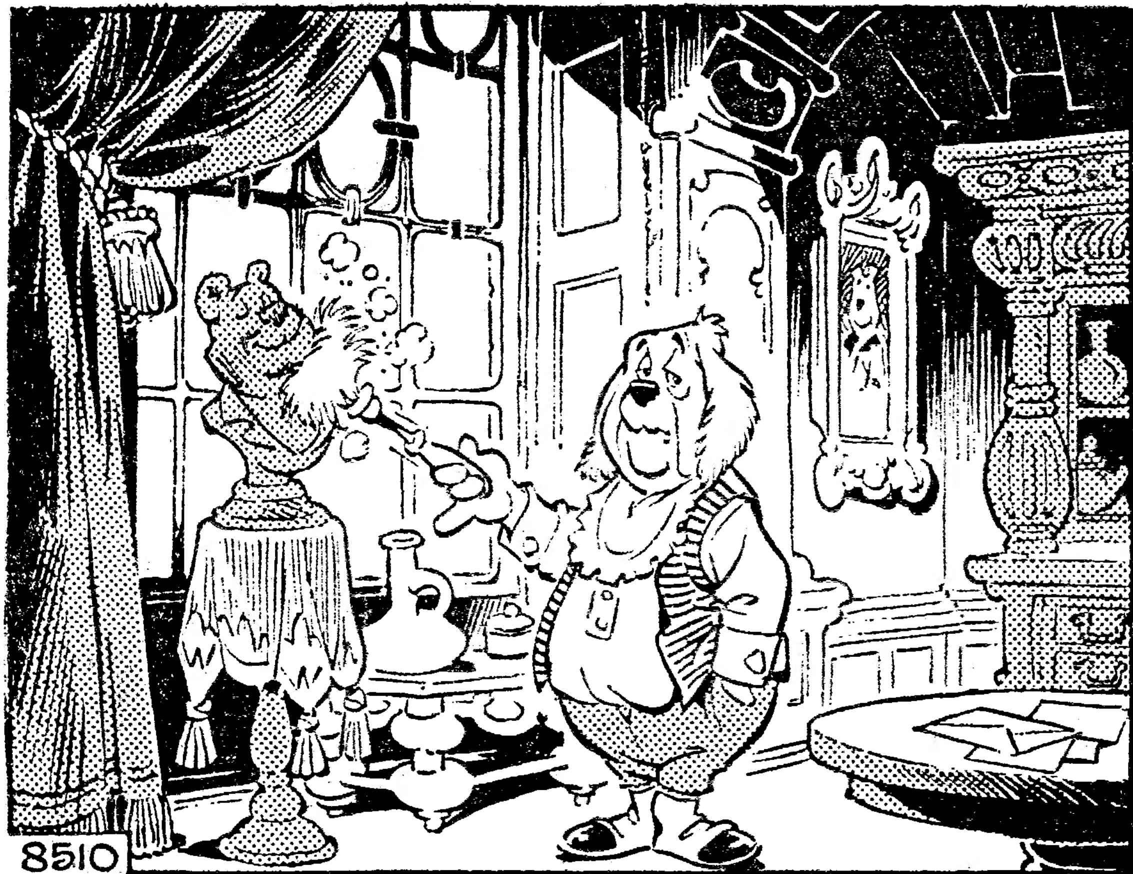

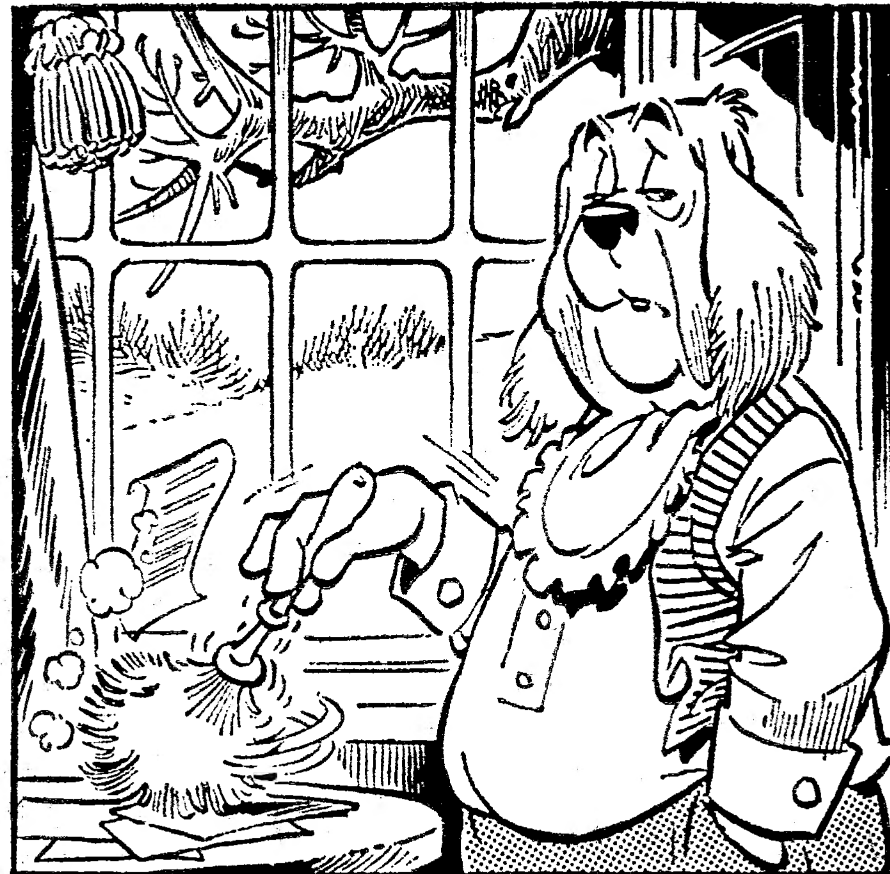

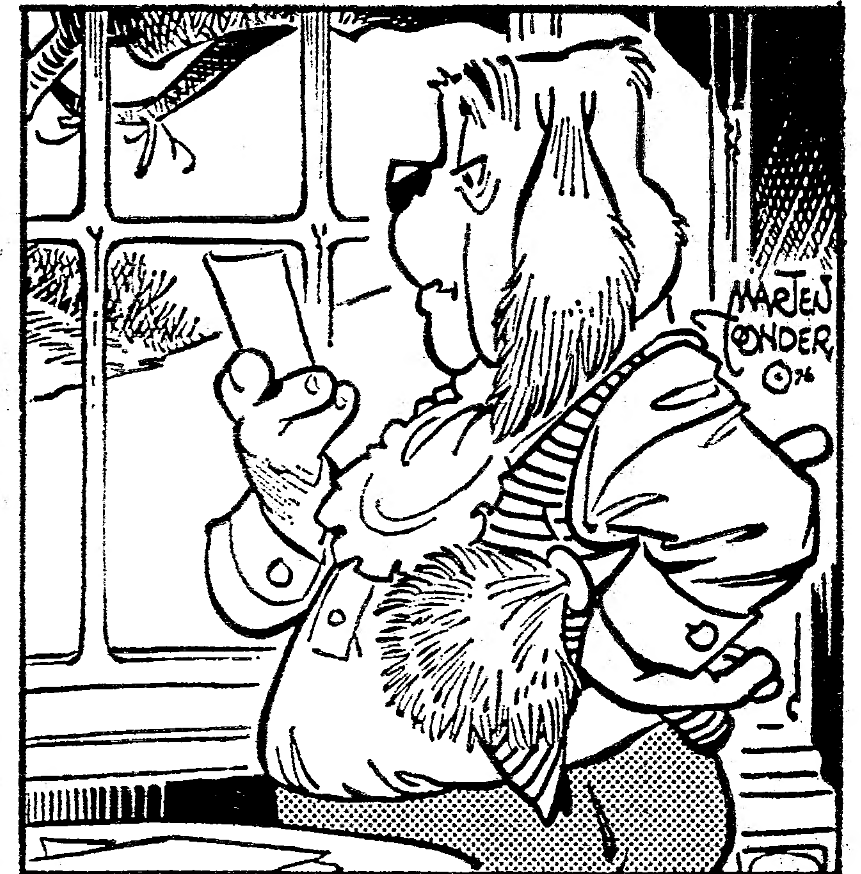

8509. „Een van de grapjes die ik als knaap vertelde, weet ik nog heel goed", zei heer Bommel. „Want eigenlijk heb ik een ijzersterk geheugen. Het ging over een reiziger die in een herberg logeerde en die had gezegd dat hij Tjeuktme heette; en toen hij wegliep zonder te betalen, holde de herbergier achter hem aan en riep: Meneer Tjeuktme! En weet u wat die reiziger terugriep? Hahaha! Moet u horen! Hij zei... hahaha... Krabbel dan! Hahaha! begrijpt u wel? Krabbel dan! Hahahiho!"
„Juist ja", sprak de zielkundige dof. „Tot zover. Uw tijd is om. Zullen we afspreken om dezelfde tijd, morgen? We zullen uw geheugen wel losmaken. Tot ziens." Hij sloot de deur achter de patiënt en veegde zich het voorhoofd af. „Het is een moeilijk vak", sprak hij huiverend tot zichzelf. „Soms wordt het me te veel. Men moest in staat zijn om iets dergelijks te vergeten. Maar ik ben te zeer betrokken, vrees ik..."

Intussen stond heer Ollie in de gang zijn das om te doen. „Wat heb ik nu aan dit gesprek gehad?" vroeg hij zich af. „Die dokter kon me niet volgen, hij begreep niet wat ik bedoelde. Ach ja, wat er vroeger gebeurd is, weet ik nog precies, maar toch is mijn geheugen niet beter geworden na deze behandeling."

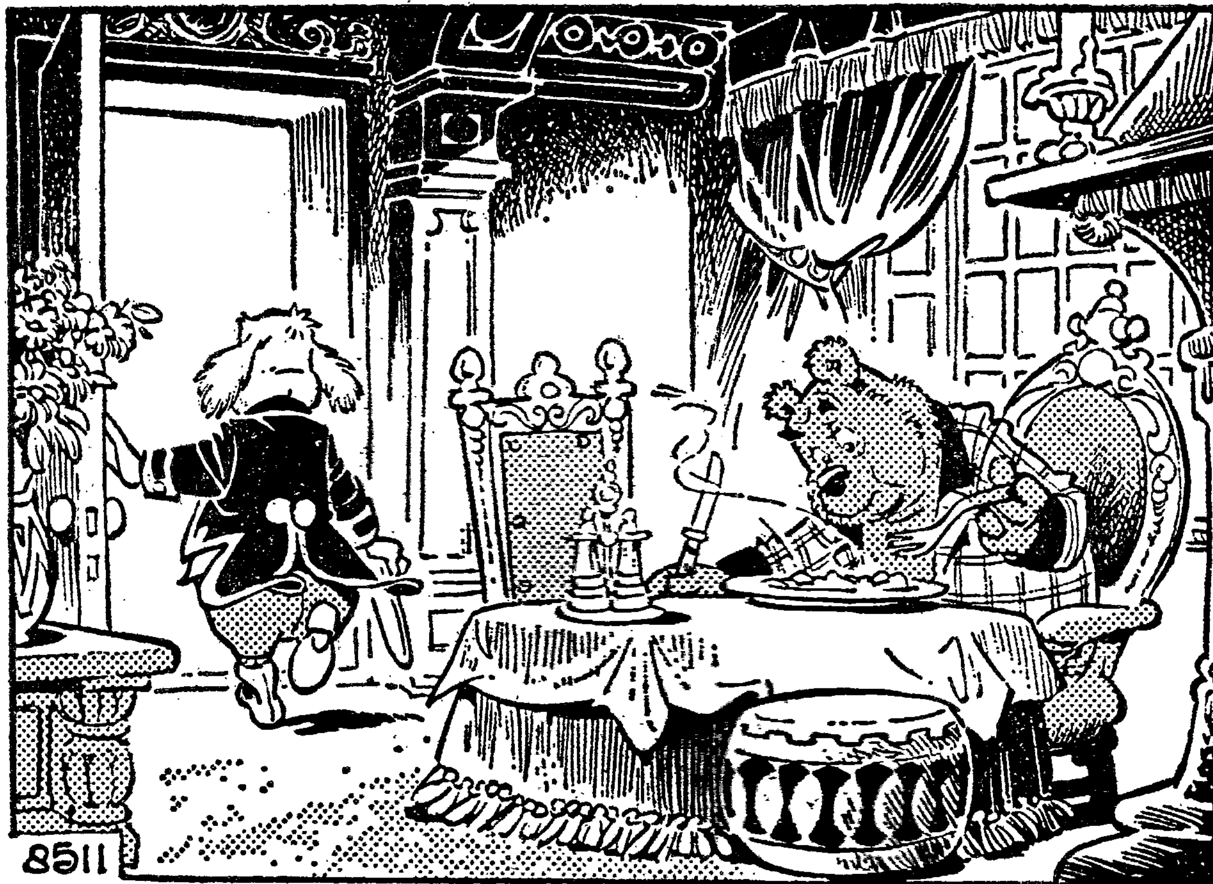

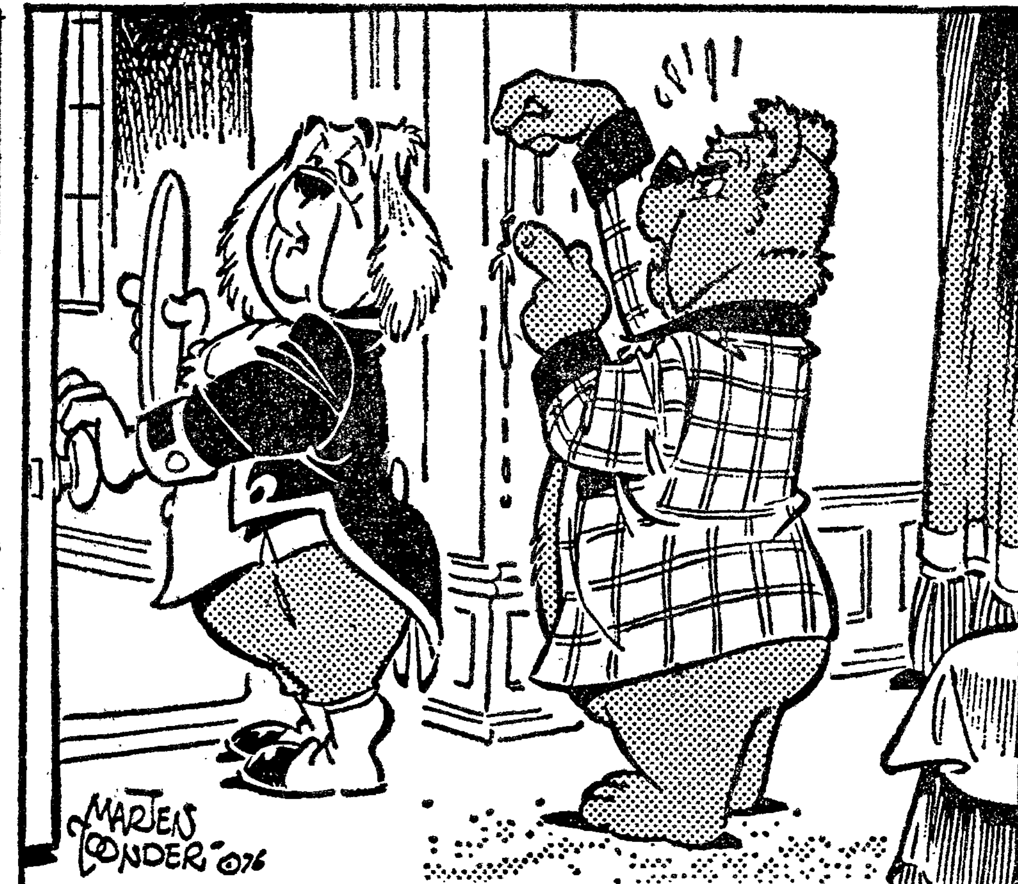
8510. Terwijl heer Bommel bij de dokter was om zijn geheugen op te laten knappen, stond Joost thuis stof af te nemen. Maar het was te merken, dat hij niet de rechte aardigheid in zijn werk had.

,,Het zit me dwars, wanneer men mij toestaat", mompelde hij, terwijl hij lusteloos zijn plumeau zwaaide. ,,Heer Olivier heeft nu wel mijn salaris opgetrokken zoals hij beloofd had, maar ik heb er lang op aan moeten dringen. En het feit dat hij het vergeten had, is het ergste. Er is van binnen iets moois stuk gegaan, als ik me zo mag uitdrukken. Ik wilde dat ik het kon vergeten..."

Hij zuchtte diep en slofte naar de tafel om daar zijn reinigend werk voort te zetten. Zodoende joeg hij met de stofwolken ook het drukwerk op dat daar nog steeds lag, en toen hij het terug wilde leggen, viel zijn oog op de tekst. Wilt u vergeten? las hij.

,,Dat zou nu net iets voor mij wezen. Het is natuurlijk onbelangrijk, maar als ik er lang mee blijf doorlopen, zou ik genoodzaakt zijn om mijn ontslag aan te bieden, met heer Oliviers goedvinden. En daar zou niemand mee gebaat zijn."

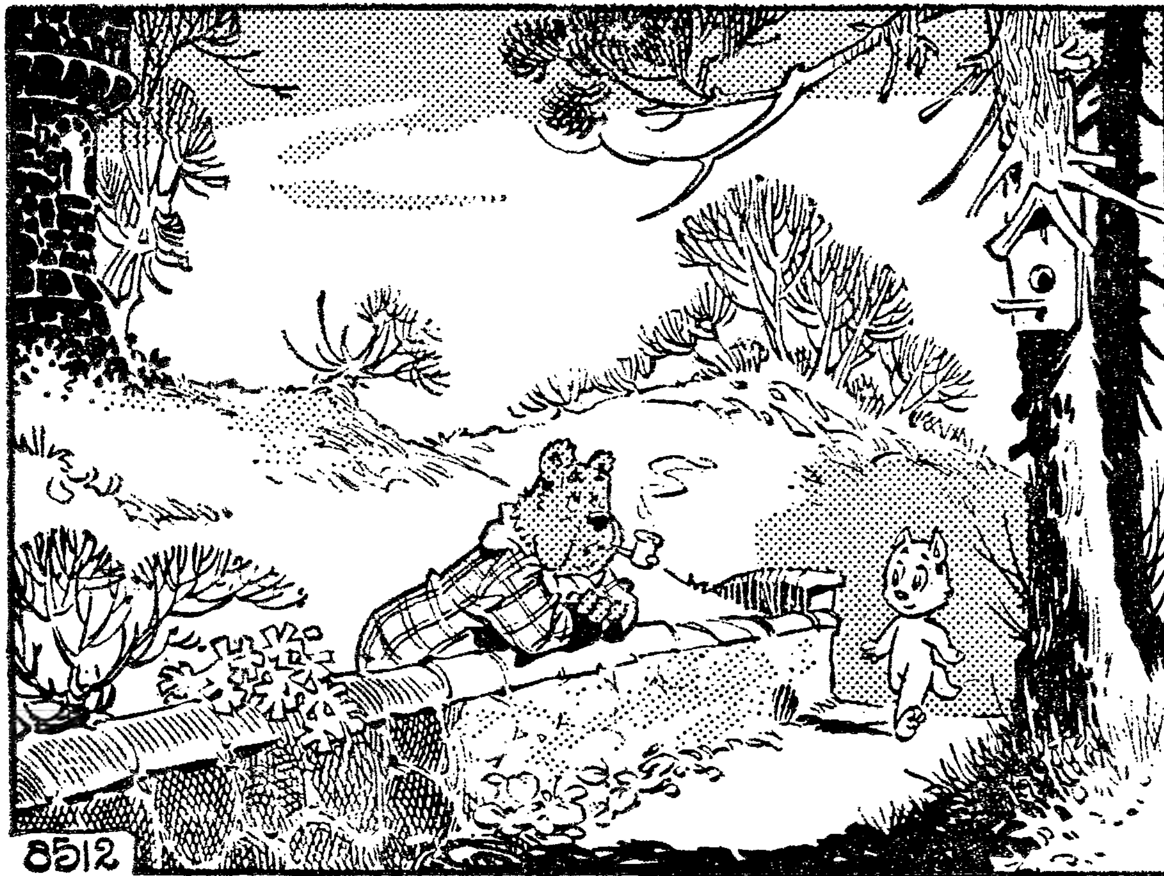

8511. Het loswoelen van zijn geheugen had heer Bommel hongerig gemaakt. Hij boog zich dan ook keurend over de schotel die Joost hem die middag voorzette en snoof vol welgevallen de geur op. Maar toen verstijfde hij.
„W-wat is dit?", vroeg hij met geknepen stem.

„Een ragoût", verklaarde de bediende in de deuropening. „Stukjes vlees, gestoofd in een pikante saus, als ik me zo mag uitdrukken".
„Pikante saus", mompelde heer Ollie. Hij stak de vork in het voedsel en trok er een veter uit, die hij met toenemende afkeer bekeek. Toen stond hij op en begaf zich driftig naar de deur, waar de knecht nog stond te talmen.

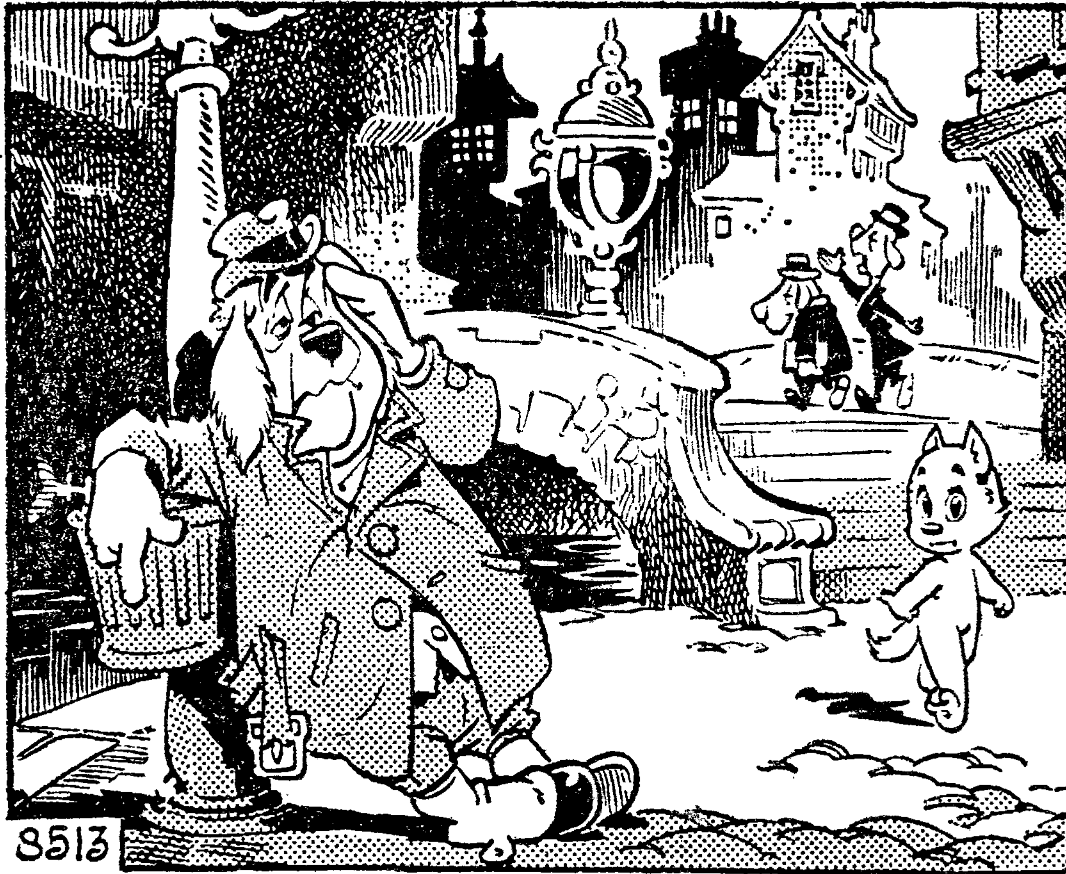
„Wat betekent dat?", riep hij walgend. „Hij is nog versleten ook! Het is weerzinwekkend, bedoel ik. Wat mankeert je, Joost?"
„Ik kan het niet helpen", zei de knecht, een lusteloze blik op de gare veter werpend. „De ware aardigheid in mijn werk ontbreekt me, met uw welnemen. Ik kan maar niet vergeten dat u mij vergeten hebt. Daardoor is er een onregelmatigheid in het koken geslopen, vrees ik. Het is sterker dan ik".
„Het is zelfs sterker dan ik", hernam heer Bommel rood. „Het is me op de gevoelige maag geslagen, zodat de eetlust me is vergaan! Dit gaat te ver!"
„Inderdaad", gaf Joost toe. „Daarom lijkt het me beter dat ik me tot een kernmedicus wend. Ik ben zo vrij vanmiddag vrij te vragen, heer Olivier".

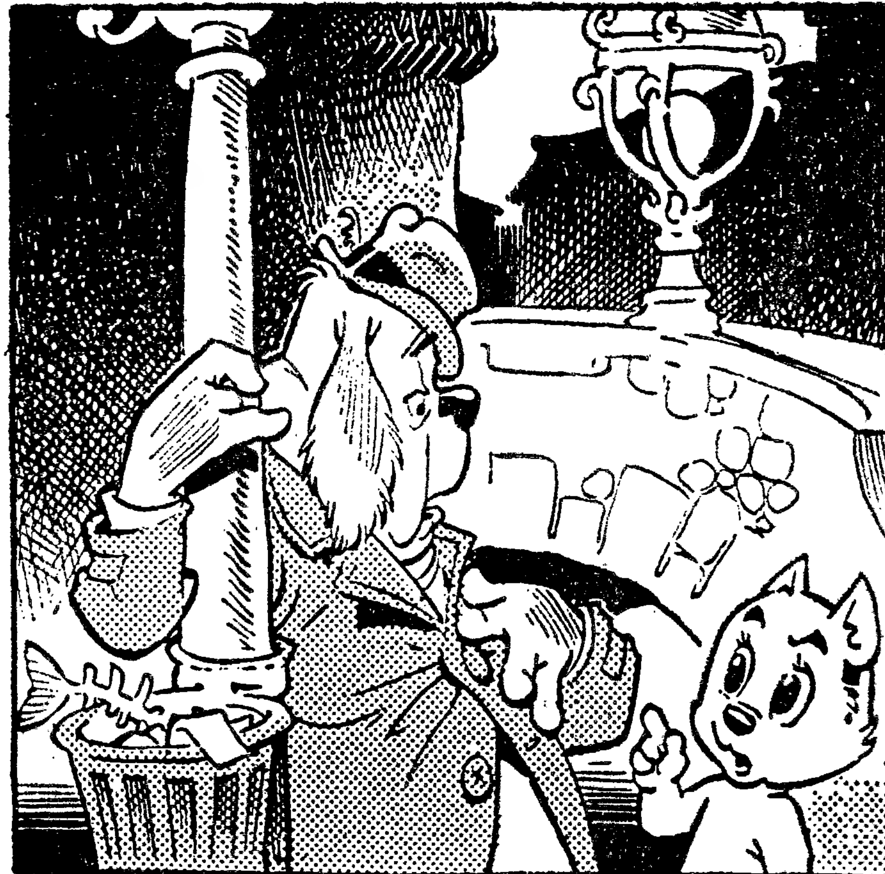

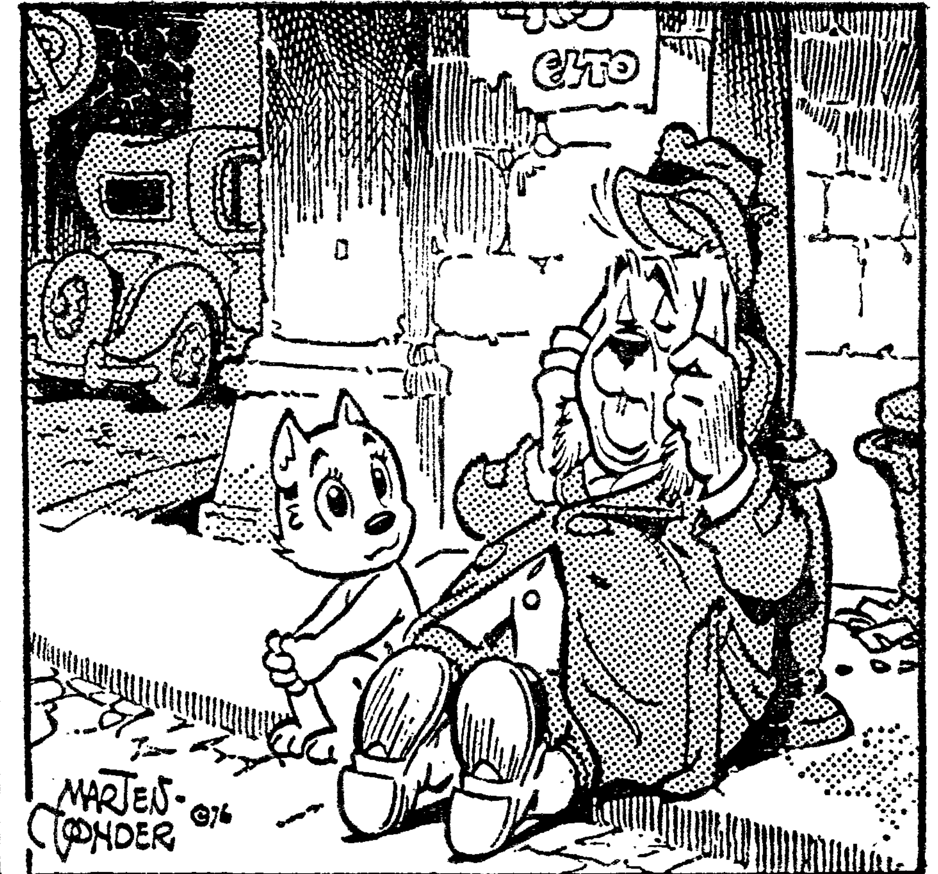

8512. Toen Tom Poes die middag langs Bommelstein liep, zag hij heer Bommel peinzend over zijn muurtje leunen. ,,Is er iets?", vroeg hij.
,,Ja", zei heer Ollie opschrikkend. ,,Nee bedoel ik. Ach, het is allemaal erg neerdrukkend. Joost kan het niet vergeten dat ik hem vergeten heb, als je begrijpt wat ik bedoel. Daarom heeft hij een schoenveter in mijn lunch verwerkt, zodat hij nu naar een kernmedicus is".
,,Een kernmedicus?", herhaalde Tom Poes verrast. ,,Hm, dat doet me aan dat rare drukwerk denken. . . "
,,Een medicus is een dokter en geen drukwerk", wees heer Bommel hem terecht. ,,En dat is het nu juist. Waar gaan we naar toe? De een gaat naar de dokter omdat hij niet vergeten kan. En de ander gaat naar de dokter omdat hij wel eens iets vergeet — en dat ben ik. Sinds vanmorgen loop ik bij dokter Zielknijper, moet je weten".
,,Het is vervelend", gaf Tom Poes toe.
,,Dat is het zeker", beaamde heer Ollie. ,,Het is een zieke wereld, als je me volgen kan. Joost is nu al uren weg, dat is nog het ergste. Want ik maak me ernstige zorgen over de avondmaaltijd, sinds ik vanmiddag niets gegeten heb."

8513.Toen Tom Poes om een uur of vier in de stad kwam en de Kramersgracht passeerde, zag hij daar een bekende gestalte. Het was Joost, die in een vervallen houding tegen een lantarenpaal leunde terwijl hij langs de slapen streek.

,,Wat is er?", vroeg Tom Poes. ,,Ben je niet goed?"

,,Zo, zo", mompelde de bediende met dikke stem. ,,Slap, als ik mij verstouten mag. Doordat ik bij de medicus geweest ben, denk ik".

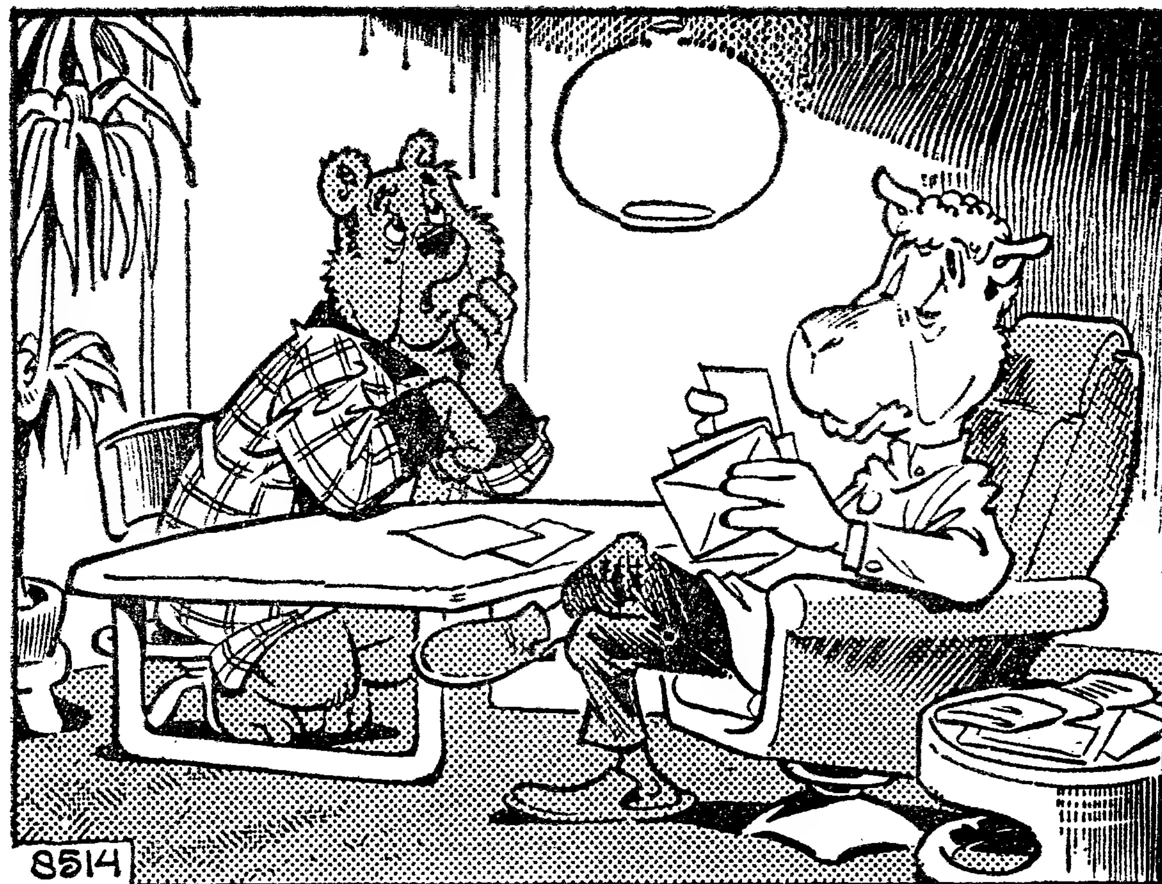
,,Wat voor een medicus?", hield Tom Poes aan.

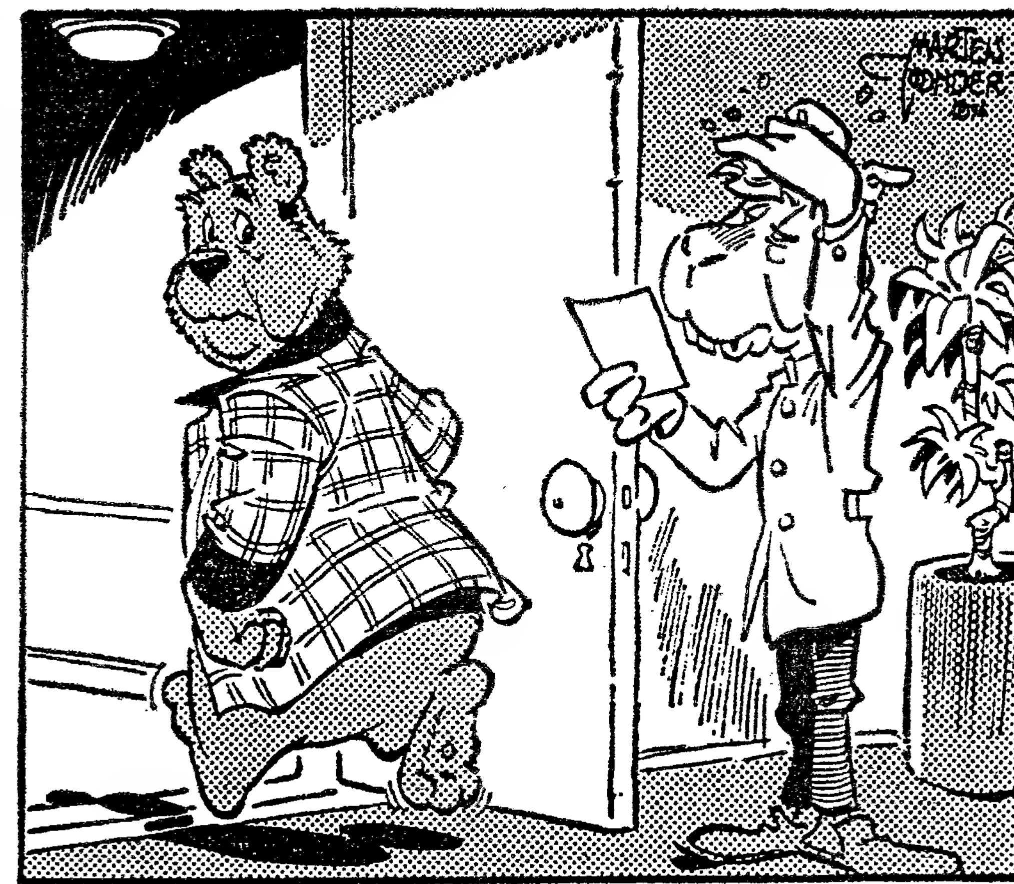
Joost liet de lantaren los en liep met wankele passen naar de overkant, waar hij op de stoep ging zitten. ,,Een kernmedicus", zei hij vaag. ,,U weet wel".

,,Ja", zei Tom Poes ongeduldig. ,,Maar waarom ben je daar naar toe gegaan? Ben je ziek?"

,,Alleen maar een beetje slap", legde de knecht uit. ,,Wat suffig, als u mij toestaat. Misschien ben ik daarom naar die dokter gegaan. Anders zou ik het niet weten, jonge heer. Ik mankeer nooit iets — en eigenlijk heb ik helemaal geen tijd voor dit soort verpozing. Ik moet nodig de maaltijd klaar maken, en wat ik bij die medicus deed is mij helemaal ontschoten, met uw goedvinden".

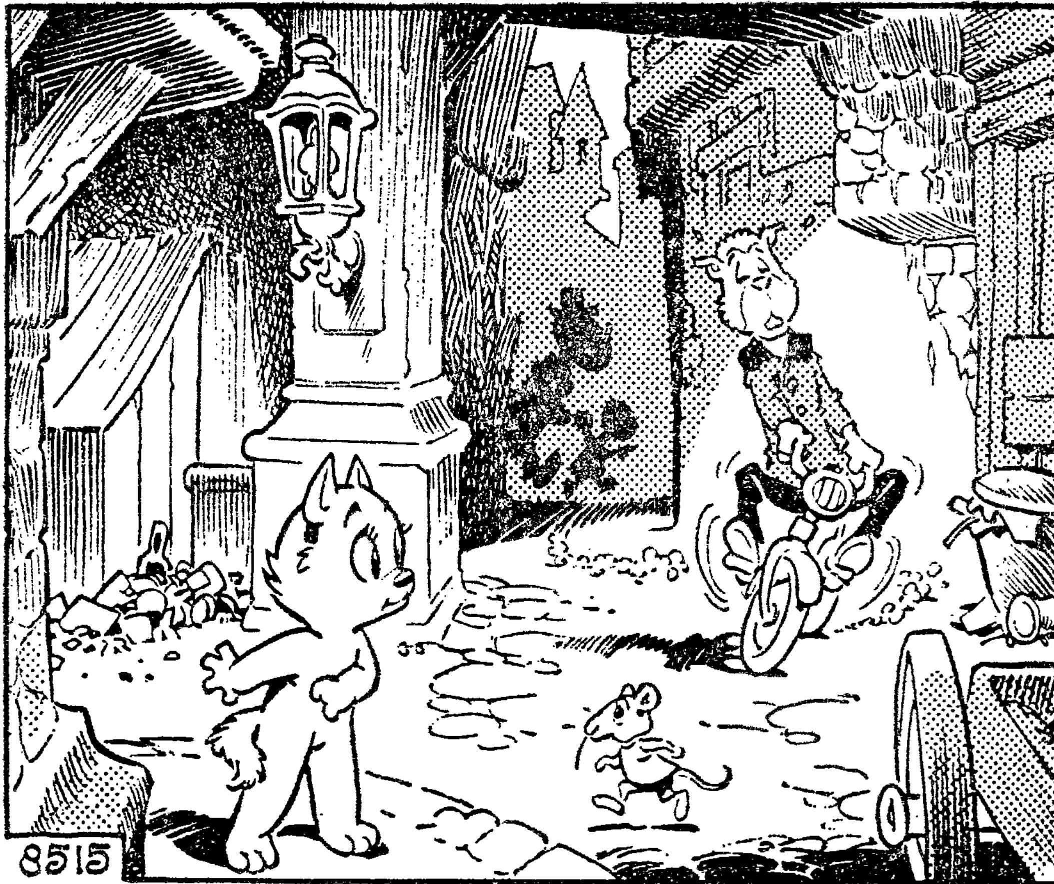
,,Hm", zei Tom Poes. ,,Het is een raar geval. Kom maar mee, dan zal ik je weer naar Bommelstein brengen".

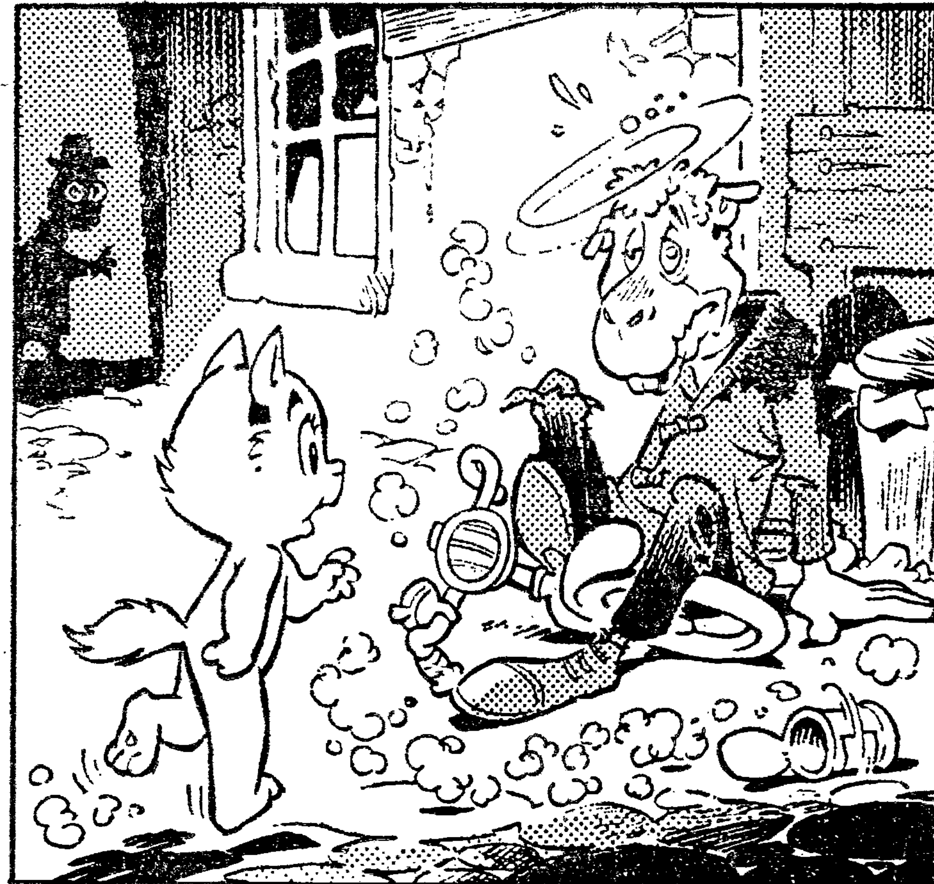

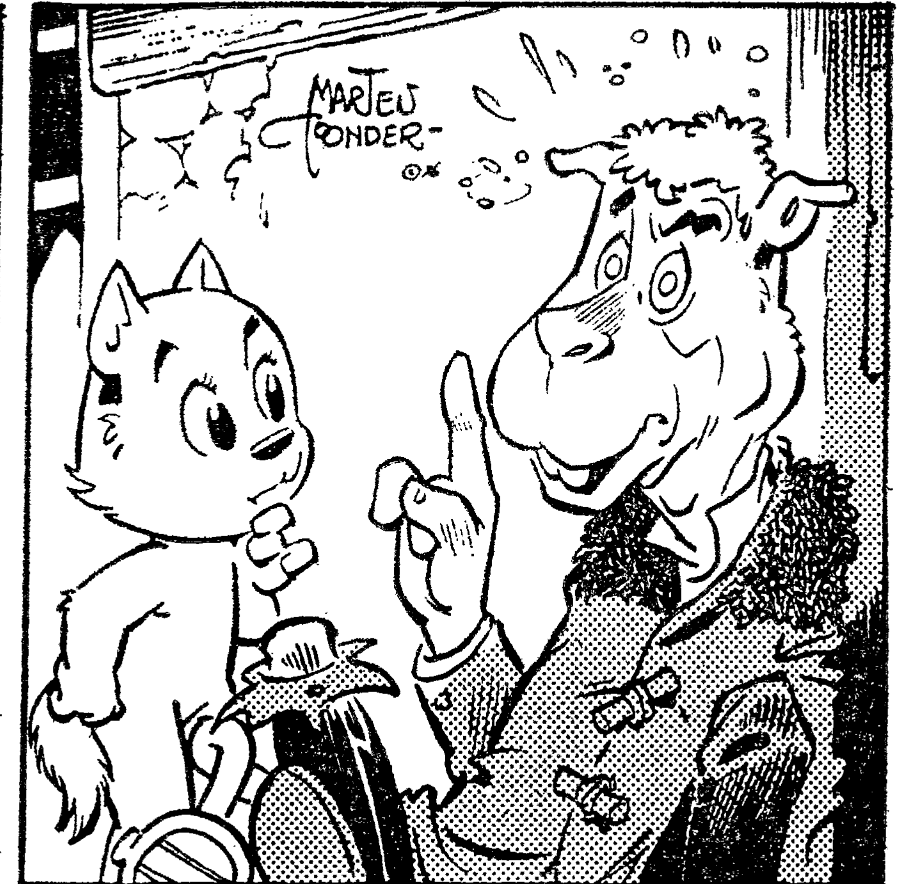

8514 „Begin maar weer met uw vroegste herinneringen", sprak doctorandus Zielknijper, toen heer Bommel de volgende morgen binnentrad om zijn geheugen te laten opfrissen. „We komen er wel", vervolgde hij, terwijl hij zijn ochtendpost begon door te nemen. „Geef uw gedachten vooral de vrije loop. Begint u maar, helemaal ontspannen".
Heer Bommel begon. Hij legde omstandig uit dat hij in zijn jeugd een heel gevoelig knaapje was, met een teer gestel, waardoor hij dikwijls de school verzuimde. „Maar toch moet u niet denken dat ik daardoor neerslachtig was", verklaarde hij ten slotte. „Ik was een levendig ventje, dat heel leuk grapjes kon vertellen. Eén daarvan ging over een reiziger die in een herberg zei dat hij Tjeuktme heette. Ik zal dat nooit vergeten. Maar luistert u?"
„Natuurlijk", prevelde de heer Zielknijper. „Gaat u ongeremd verder. Tjeuktme, zei u?"
Heer Ollie vervolgde zijn verhaal, maar het is te vrezen dat de ander er niet helemaal bij was. Zijn blik was op een drukwerk gevallen en daar keek hij getroffen naar, totdat de tijd om was en hij de patiënt uitliet.

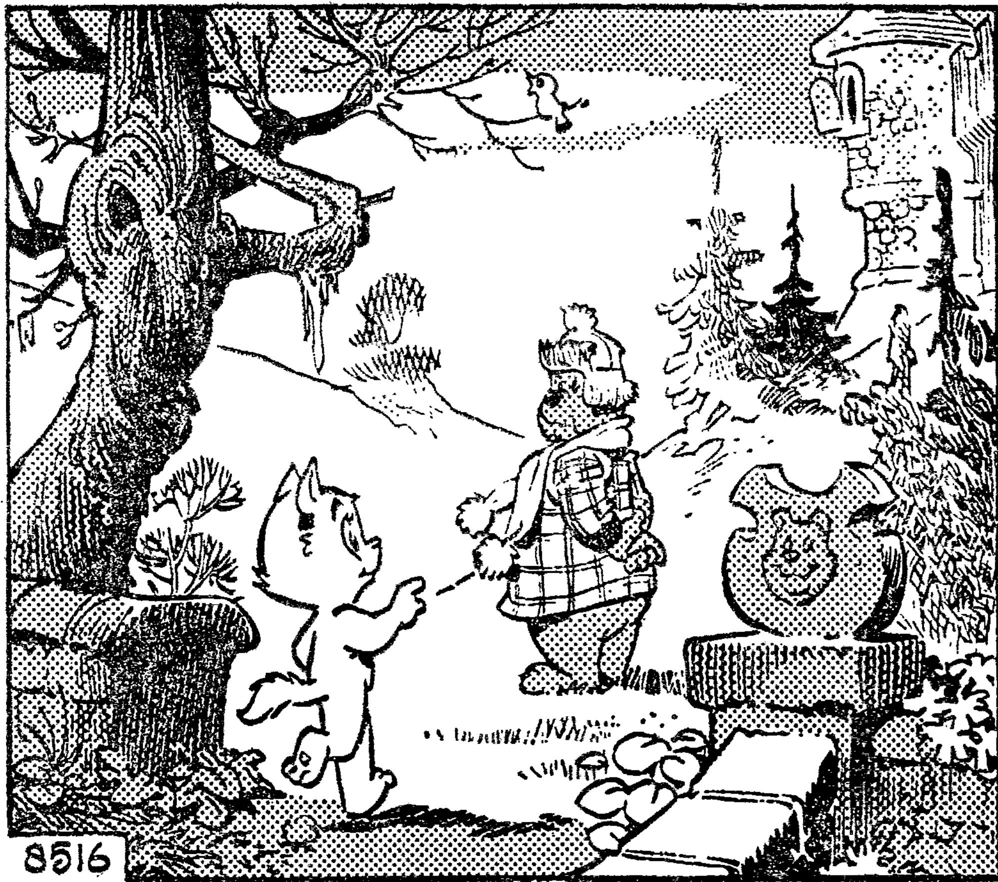
„Dit is niet vol te houden", dacht hij, het voorhoofd afvegend. „Ik ben te veel een gevoelspersoon die luistert naar wat hem verteld wordt. „Wilt u vergeten?", staat hier. „Wendt u vol vertrouwen tot mgr. H. Pocus, den bekenden kernmedicus". Hm, natuurlijk een kwakzalver. Maar Tjeuktme vergeten is precies wat ik wil".

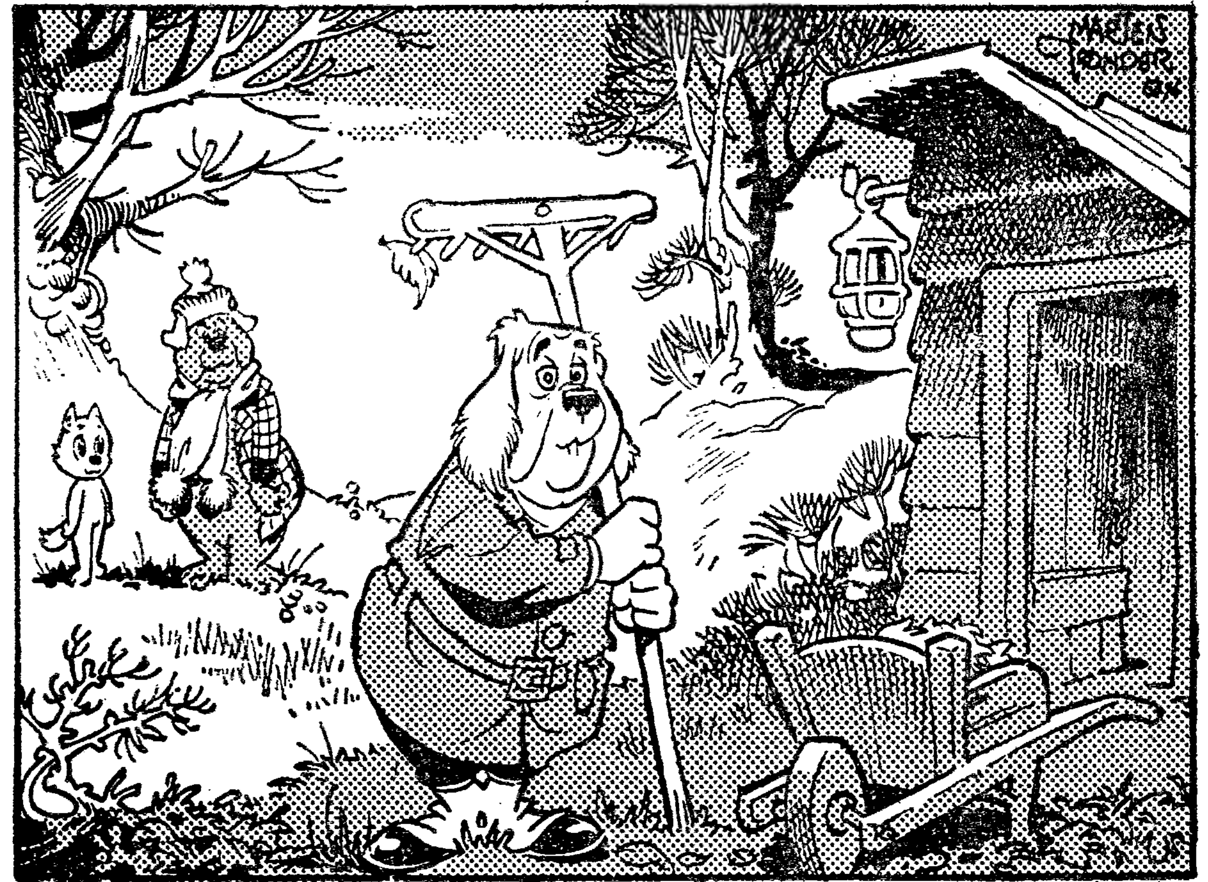

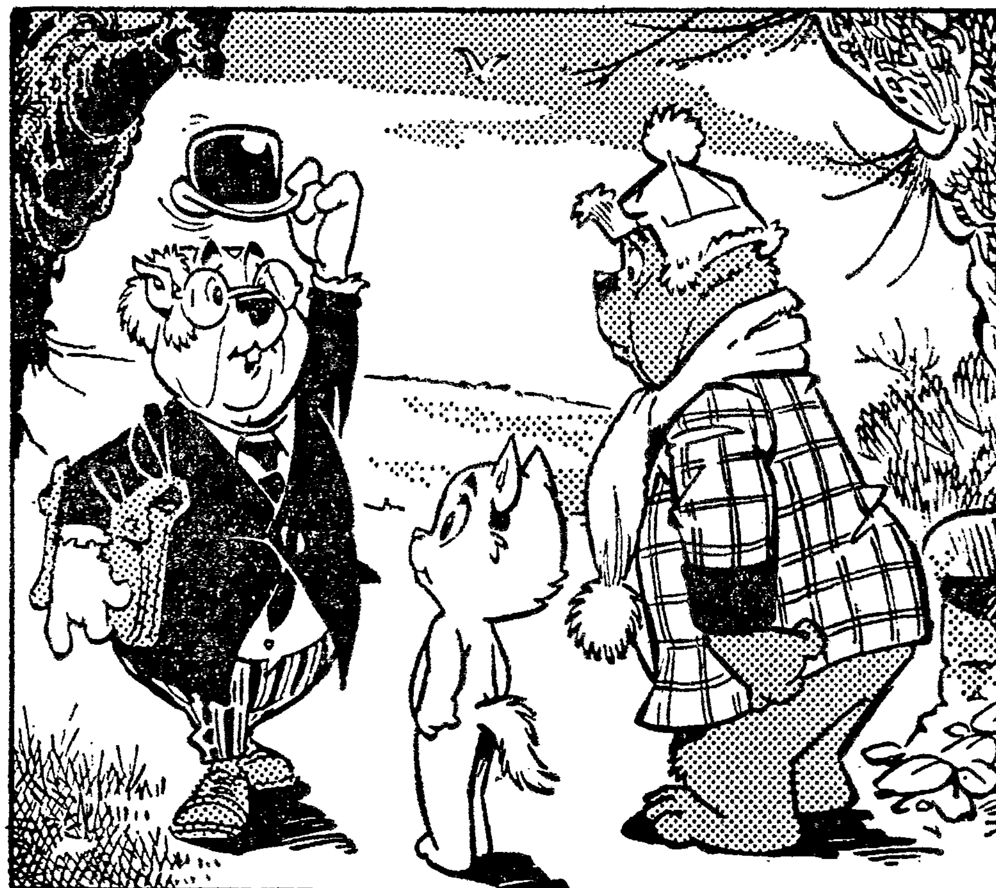
8515. „Joost was gisteren lang niet lekker", dacht Tom Poes, terwijl hij door de oude buurt van Rommeldam liep. „Het is best mogelijk, dat hij het drukwerk van die kwakzalver gelezen heeft en dat hij ernaar toe is gegaan om iets te vergeten. Ik dacht, dat het de gewone onzin was, maar aan Joost te zien is het nogal gevaarlijk..."
Op dat moment zag hij een fietser het steegje binnenrijden. Het was duidelijk dat de bestuurder het voertuigje niet geheel in de hand had, want hij slingerde vreemd door de nauwe straat en ten slotte viel hij kletterend op de keien.
„Meneer Zielknijper!", riep Tom Poes, naar hem toedravend. „Scheelt er iets aan?"
„Huh?", vroeg de zielkundige, terwijl hij met moeite zijn blik richtte. „O, het is n-niets. Alleen maar een beetje slap en d-duizelig. Gewoon m-meer wat overwerkt. Z-zie dat dikwijls... in mijn praktijk..."
„Hm", zei Tom Poes. „Slap en duizelig, hè? Bent u misschien bij die kernmedicus geweest? H. Pocus?"
De geleerde schrok op. „Hoe weet jij dat ik bij die kwakzalver geweest ben?", vroeg hij. „Nu ja, het geeft ook niet. Ik weet trouwens niet eens waarom ik het gedaan heb. Waarschijnlijk om hem aan de kaak te stellen. Maar eigenlijk heb ik helemaal geen tijd voor die dingen, ik moet nodig verder. De volgende patiënt zit al te wachten."

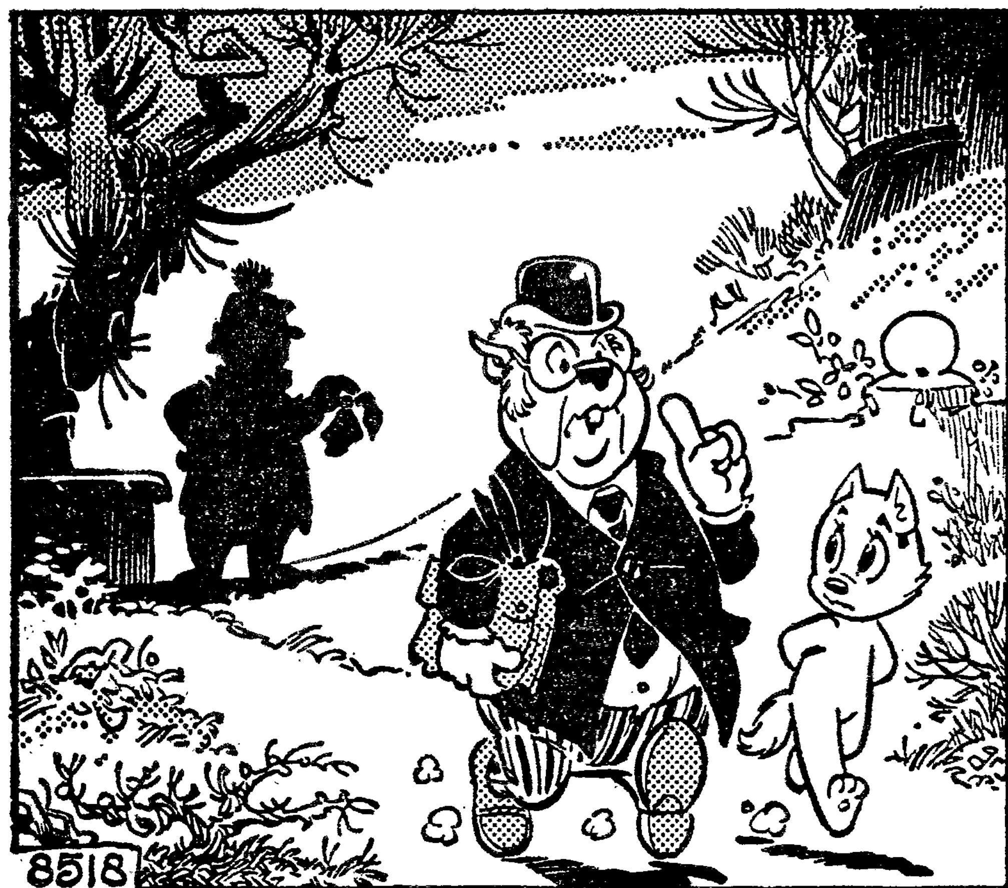
8516. Het is te begrijpen dat Tom Poes een beetje ongerust begon te worden na de ontmoeting met Zielknijper. Hij liep dan ook meteen door naar Bommelstein om te kijken hoe het met Joost was.
,,Met Joost gaat het heel goed'', zei heer Bommel, die toevallig net door zijn tuin wandelde. ,,Aardig dat je dat vraagt. Hij is erg opgeknapt nadat hij gisteren die dokter heeft opgezocht. Hij zeurt niet meer dat hij niet vergeten kan dat ik hem vergeten heb, als je begrijpt wat ik bedoel. Maar nu kan ik dat niet vergeten, en dat is heel vervelend. Het komt omdat Joost soms een beetje vreemd doet, denk ik.''
Zo sprekende wees hij op de bediende, die niet ver vandaar op een hark stond te leunen, terwijl hij leeg voor zich uit staarde.
,,Hm'', zei Tom Poes. ,,Er is iets vreemds met dat vergeten. Denkt u niet, dat het iets met dat drukwerk te maken kan hebben?''
,,Welk drukwerk?'', vroeg heer Ollie verbaasd. ,,Waar heb je het nu over?''
,,De kaart van die kwakzalver'', legde Tom Poes geduldig uit. 'Wilt u vergeten, ga dan naar de kernmedicus H. Pocus.' Weet u nog wel?''
Maar heer Bommel schudde ontkennend het hoofd. Het was duidelijk dat hij het had vergeten.

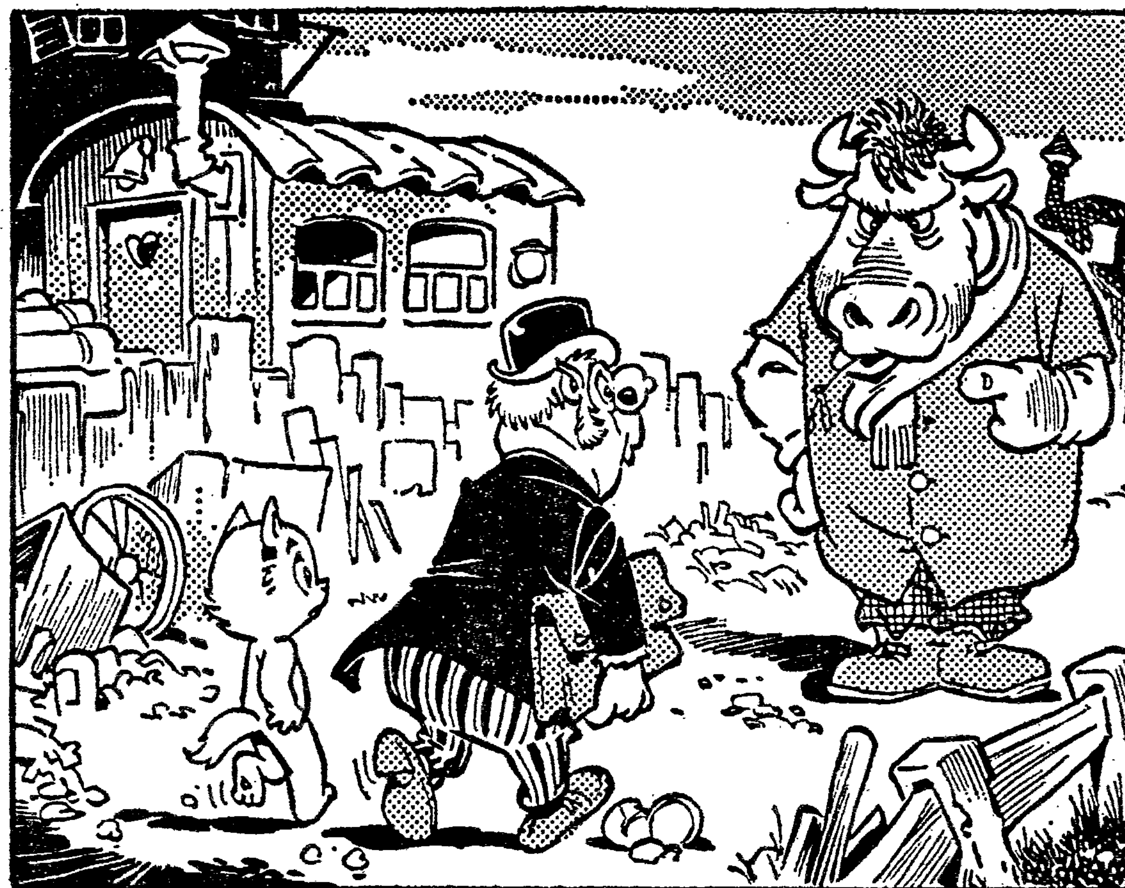

8517 „Ik ben wel eens een beetje vergeetachtig", zei heer Bommel, terwijl hij Tom Poes naar de uitgang van de tuin bracht. "Niet iets om ongerust te zijn, hoor! Ik ben trouwens in behandeling bij dokter Zielknijper en die zei dat het best in orde komt. Ach, men heeft als heer zoveel aan het hoofd dat kleinigheden wel eens in het vergeetboekje raken, als je begrijpt, wat ik bedoel..."
Hij werd onderbroken door de ambtenaar Dorknoper, die juist de weg af kwam.
"Prettig, dat ik u tref", sprak deze, de hoed lichtend. "U hebt nog steeds uw belastingaangifte niet ingestuurd, meneer Bommel! Ondanks herhaalde aanmaningen! Als die morgen niet in mijn bezit is, zal ik u ambtshalve moeten aanslaan, en dat zal niet meevallen. Ik kwam toevallig langs en ik dacht: laat ik maar even waarschuwen. Wij ambtenaren zijn de kwaadsten niet; dat wordt wel eens over het hoofd gezien."
Heer Ollie zakte wat in en er verscheen een zorgelijke trek op zijn gelaat.
"Ja, ja", mompelde hij. "Die aangifte. Ik was hem een beetje vergeten omdat ik zoveel aan het hoofd heb. En dan raken kleinigheden... Nu ja, ik bedoel zo'n aangifte. Die ontschiet me wel eens. Maar ik zal ervoor zorgen."
Zo sprekende trok hij zijn zakdoek en legde er aandachtig een knoop in.

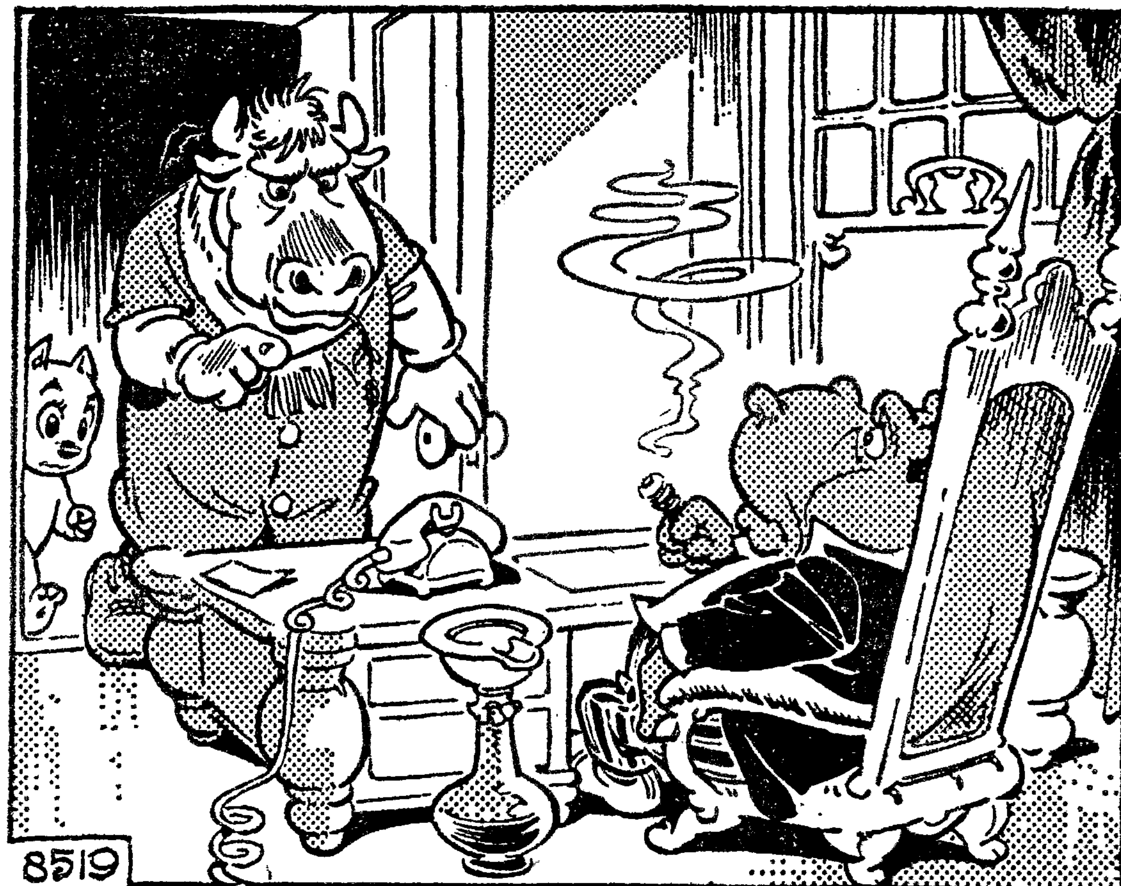

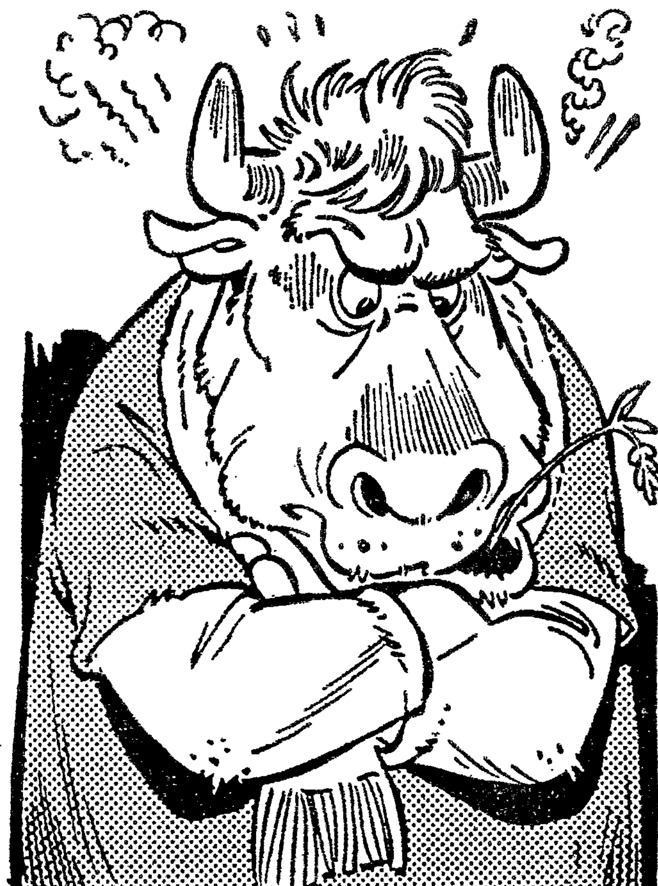
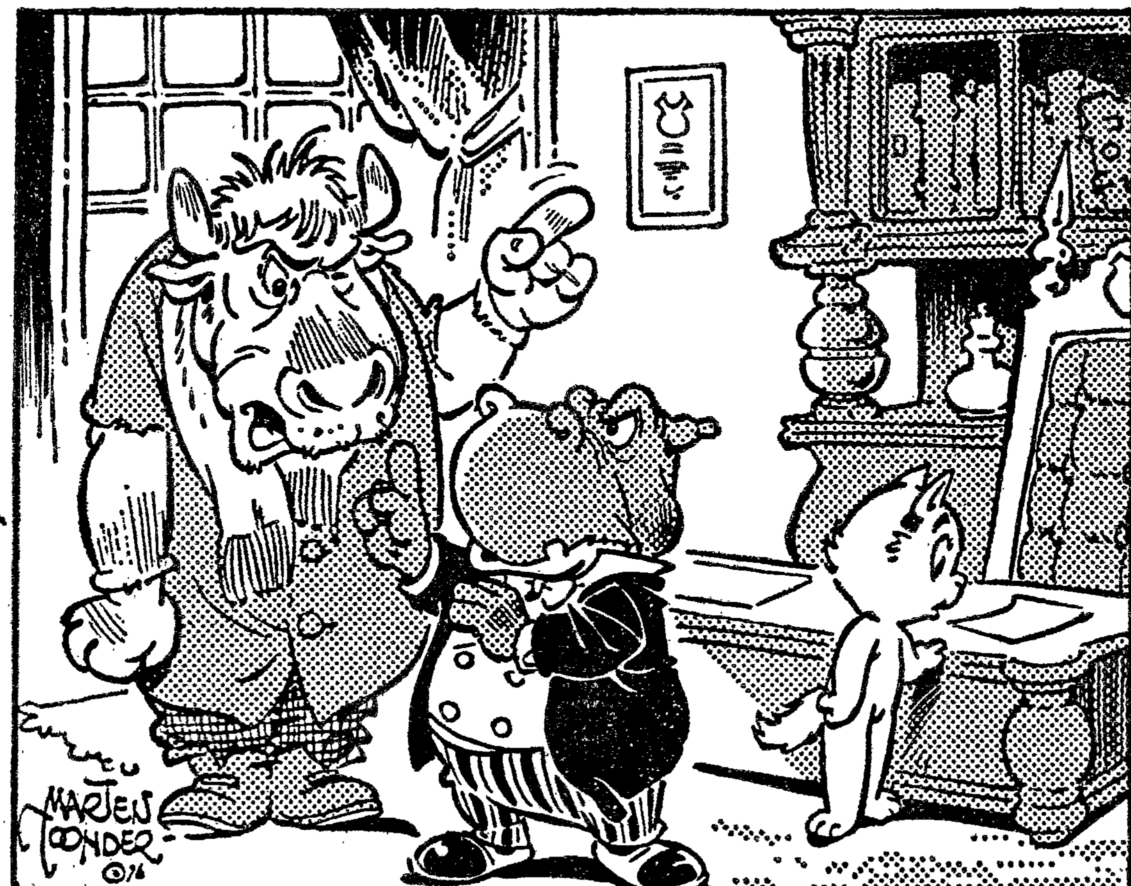
8518. „Het komt in orde", zei heer Bommel. „Met een knoop in mijn zakdoek vergeet ik de belasting niet zo licht."
De heer Dorknoper schudde afkeurend het hoofd en vervolgde zijn weg.
„Vergeten is een lelijke eigenschap", zei hij tegen Tom Poes, die met hem meeliep. „Waar zou het heen moeten wanneer de overheid zoiets deed? Alles hoort ordelijk vast te liggen en op tijd behandeld te worden. Anders wordt het een janboel..."
Op dat moment werd de weg versperd door een zwaar gebouwde figuur, die hen somber opnam. „Goeie", sprak hij. „En? Hoe zit het?"
„Meneer Var!", riep de beambte uit. „U ziet, ik vergeet nooit gezichten. Maar wat bedoelt u met hoe het zit?"

„Mijn mesthoop", hernam de ander. „Hoe zit het daarmee? In juli ben ik bij u geweest. In september heb ik geschreven. In oktober heb ik opgebeld. In november..."

„Mesthoop?", onderbrak de hooggeplaatste ambtenaar. „Er staat me zoiets voor de geest. Maar u begrijpt, er gaat me zoveel door de handen..."
„Mijn mesthoop niet", zei de heer Var zwartgallig. „Niet eens antwoord op mijn brieven. Zeker vergeten, hé?"

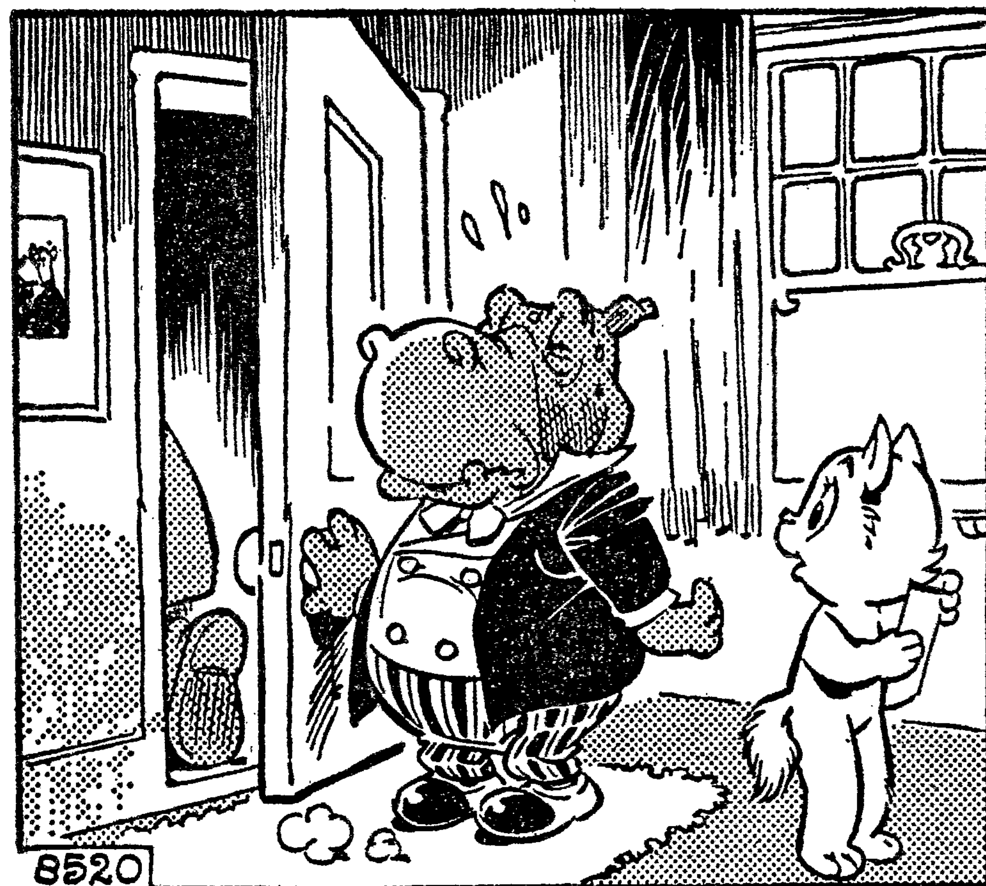
„Niets wordt vergeten!", verklaarde de heer Dorknoper uit de hoogte. „Maar deze zaak ligt momenteel bij het gemeentebestuur en wacht op behandeling. U moet bij de burgemeester zijn."

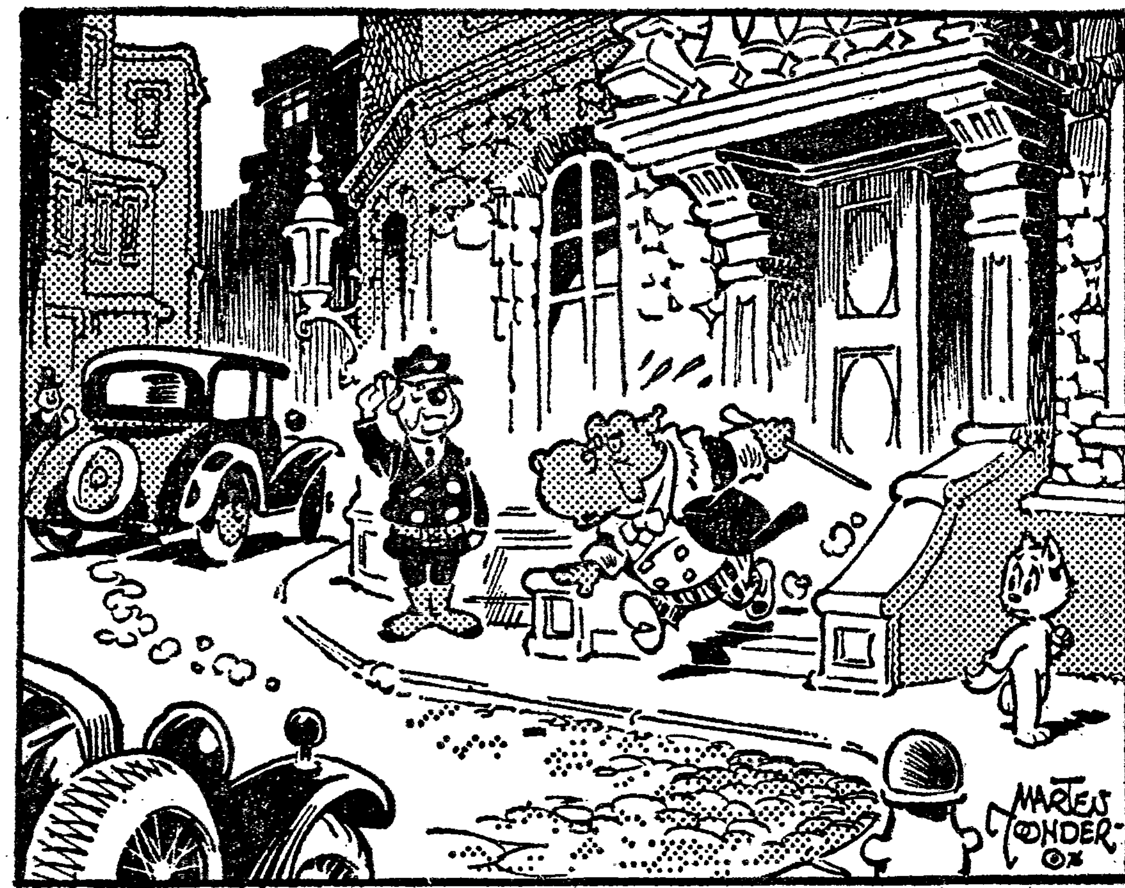

8519. De burgemeester had die middag spreekuur en hij zat dan ook uitgeput achter zijn bureau toen de heer Var binnentrad.
„Die ambtenaar zei dat ik hier moet zijn", verklaarde deze. „En nou zou ik wel eens willen weten hoe het met mijn kompost staat. Twaalf brieven heb ik geschreven. Nooit antwoord gehad. Drie keer opgebeld. Zaak is in behandeling, zeggen ze. En nu hebben ze er plastiek op gegooid. De beste mesthoop uit de omtrek. Vijf jaren oud, die laat ik niet verzuren!"
„Nee, nee, uiteraard", zei de burgemeester lusteloos. „Wat kan ik voor u doen?"
„Doe wat je beloofd hebt toen je bie: je baantje kreeg", hernam de ander bitter. „Als een vader zou je voor ons zorgen, zei je. En wat doe je? Vuilnis storten op mijn mest! Schadevergoeding zou ik krijgen, zei die beambte. Een nieuwe afwatering heeft-ie beloofd. Subsidie voor mijn bieten! En waar is dat allemaal?"
De heer Dickerdack legde ontstemd zijn sigaartje weg en stond op.
„U kunt zoveel beweren", sprak hij. „Ik weet daar niets van. Het is geen kwade wil, maar u begrijpt: ik heb meer aan mijn hoofd. Ik zal het laten uitzoeken, waarde heer.."

Nu ontstak de landbouwer in toorn en zijn zware stem deed de ruiten rinkelen. Tom Poes was meegekomen, omdat hij zoveel mogelijk wilde weten over al dat vergeten. En terwijl de burgemeester overspannen: „Eruit!" begon te roepen, wierp hij een blik op diens bureau. En ja hoor, daar lag wat hij al verwacht had: het drukwerk van de kernmedicus H. Pocus.

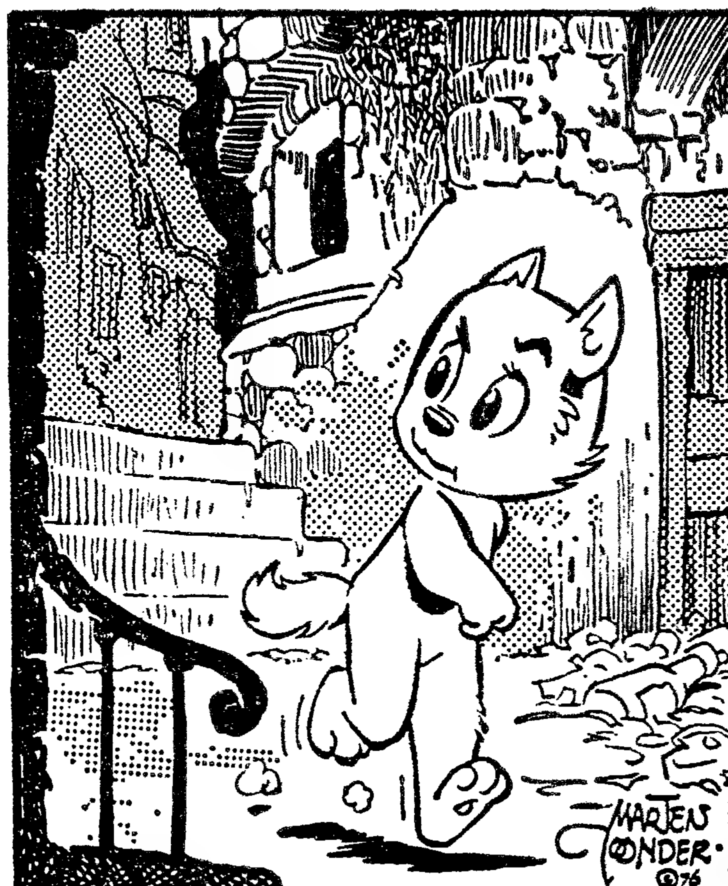

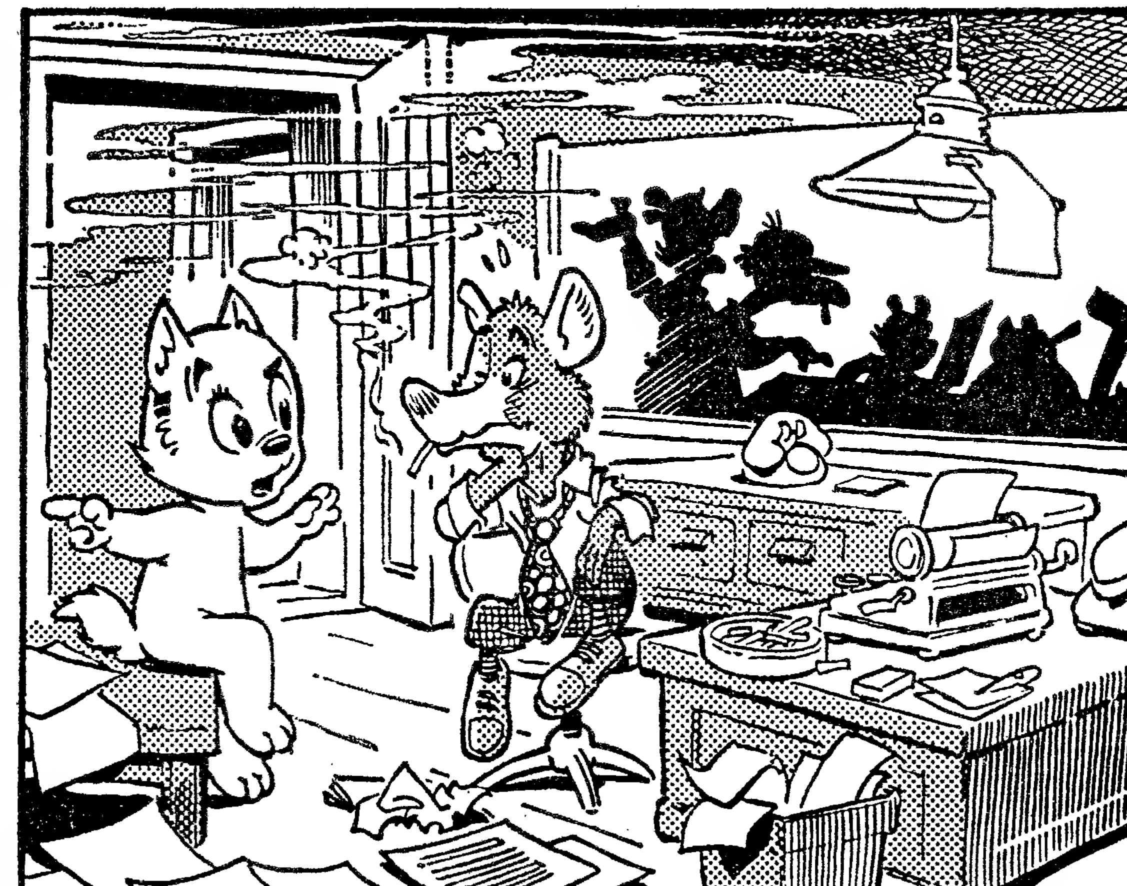

8520. Toen de heer Var eindelijk de kamer verliet, deed de burgemeester met een zucht de deur achter hem dicht.
„Soms wordt het me te veel", mompelde hij. „Als ik aan àlles zou denken, zou ik nooit meer kunnen slapen. Op deze plaats moet men kunnen vergeten".
„Maar dat kunt u toch?", vroeg Tom Poes. „Ik wil wedden dat u daarvoor naar dokter Hocus gaat".
De heer Dickerdack keerde zich met een ruk om en greep het drukwerkje dat Tom Poes in de handen had.
„Wat doe jij hier, brutale slungel?", riep hij, terwijl een ongezonde kleur zijn gelaat overtoog. „Blijf van mijn stukken af, lummel! Geheime stukken! Maak dat je weg komt! Er uit!"
Tom Poes gehoorzaamde, maar hij bleef bij het gemeentehuis rondhangen. Lang hoefde hij niet te wachten, want al gauw verscheen de burgemeester op het bordes. Hij keek even schichtig om zich heen en daalde daarna haastig de stoep af om zich tussen het verkeer te mengen.

„Net wat ik verwacht had", zei Tom Poes tot zichzelf. „Maar nu wil ik er wel eens meer van weten. Ik ga achter hem aan".

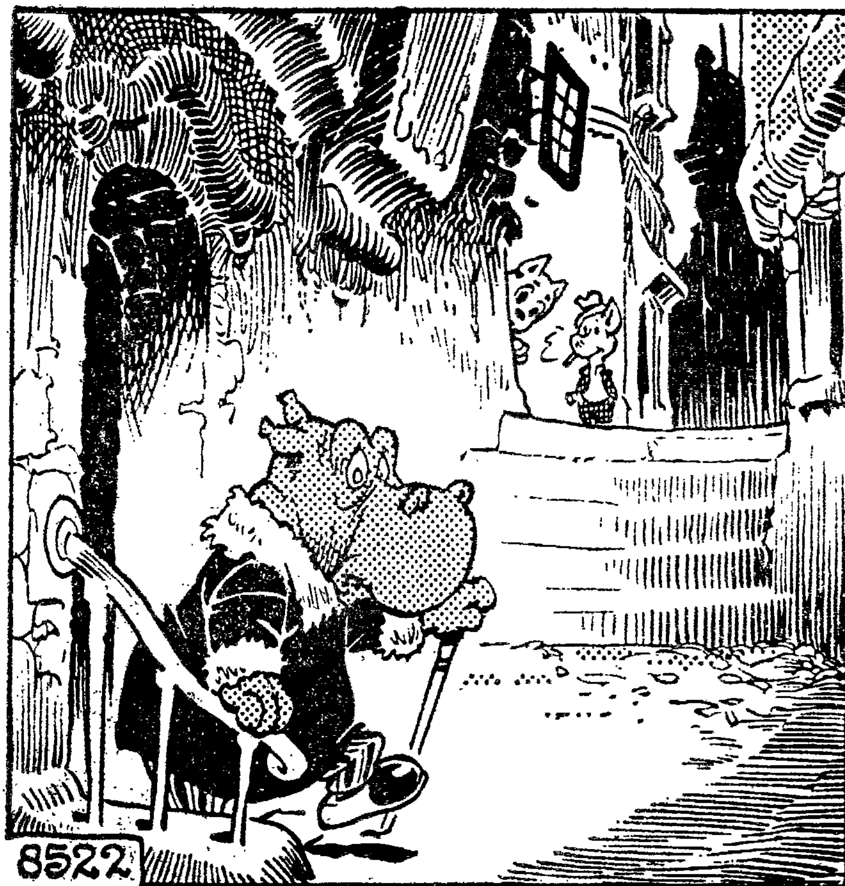

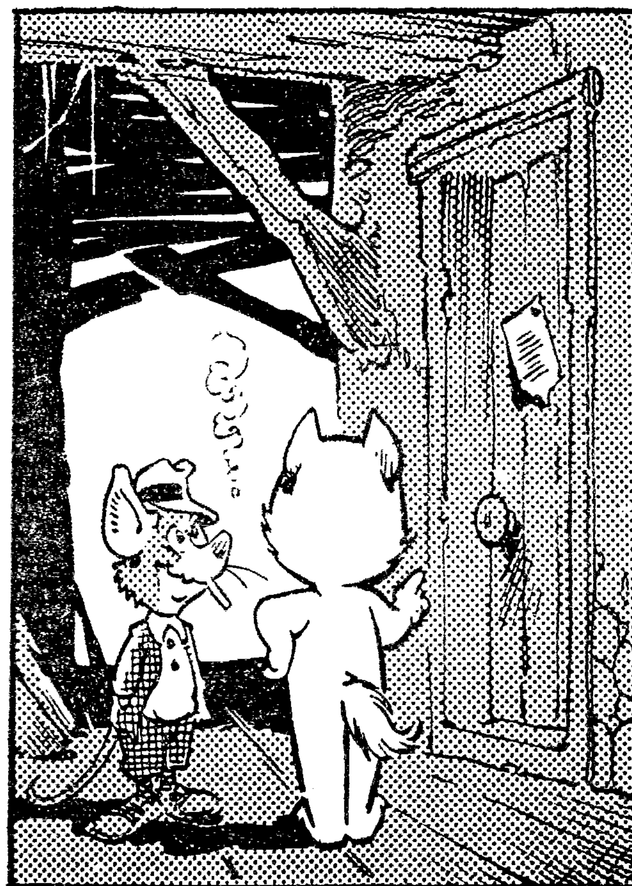
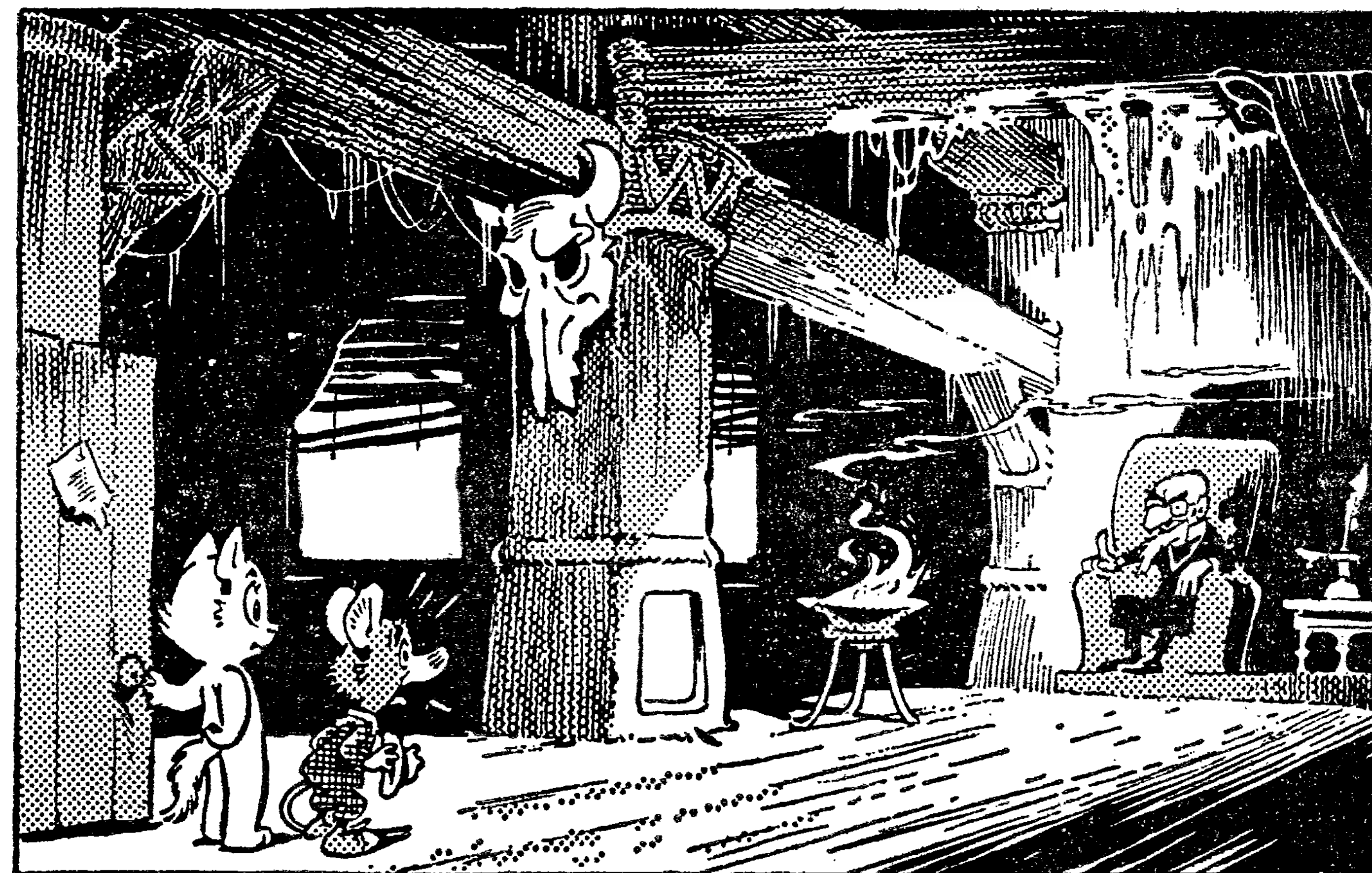

8521. Burgemeester Dickerdack repte zich door de Raadhuisstraat naar de Oude Buurt, waar hij een stille steeg insloeg. Het was duidelijk dat hij de weg goed kende, want hij daalde doelbewust af naar een bouwvallig pand, waar hij zonder aan te bellen naar binnen ging.
Tom Poes volgde hem op een afstand, maar bij de stoep bleef hij staan en keek naar het naambord dat naast de deur hing. 'Mgr. H. Pocus, kernmedicus' stond daarop, en nadat hij het aandachtig gelezen had, liep hij verder. ,,Want ik voel er niets voor om daar alleen naar binnen te gaan," dacht hij. ,,Het is een vreemde zaak en het lijkt me verstandiger om hulp bij de hand te hebben. Heer Bommel? Beter niet. De politie? Daar is geen reden voor. Nee, de pers, dat is het beste".

Niet lang daarna zat hij dan ook op het redactiekantoor van de Rommeldamse Krant met de journalist Argus te praten over het drukwerk dat overal in de stad verspreid werd, met de tekst: 'Wilt u vergeten? Wendt u vol vertrouwen tot mgr. H. Pocus, den bekenden kernmedicus'.
,,Dat ken ik wel", zei Argus. ,,Er heeft ook een advertentie in de krant gestaan. Wat zou dat? Een gewone kwakzalver, denk ik".
,,Maar ik ken een paar lieden die ernaartoe zijn gegaan", zei Tom Poes. ,,Ze kwamen er suf vandaan en ze hadden vergeten wat ze vergeten wilden. Het is geen zuivere koffie".
,,Misschien zit er iets in", gaf de verslaggever toe. ,,Een cursiefje of zo, je kent dat. Ik ga met je mee".

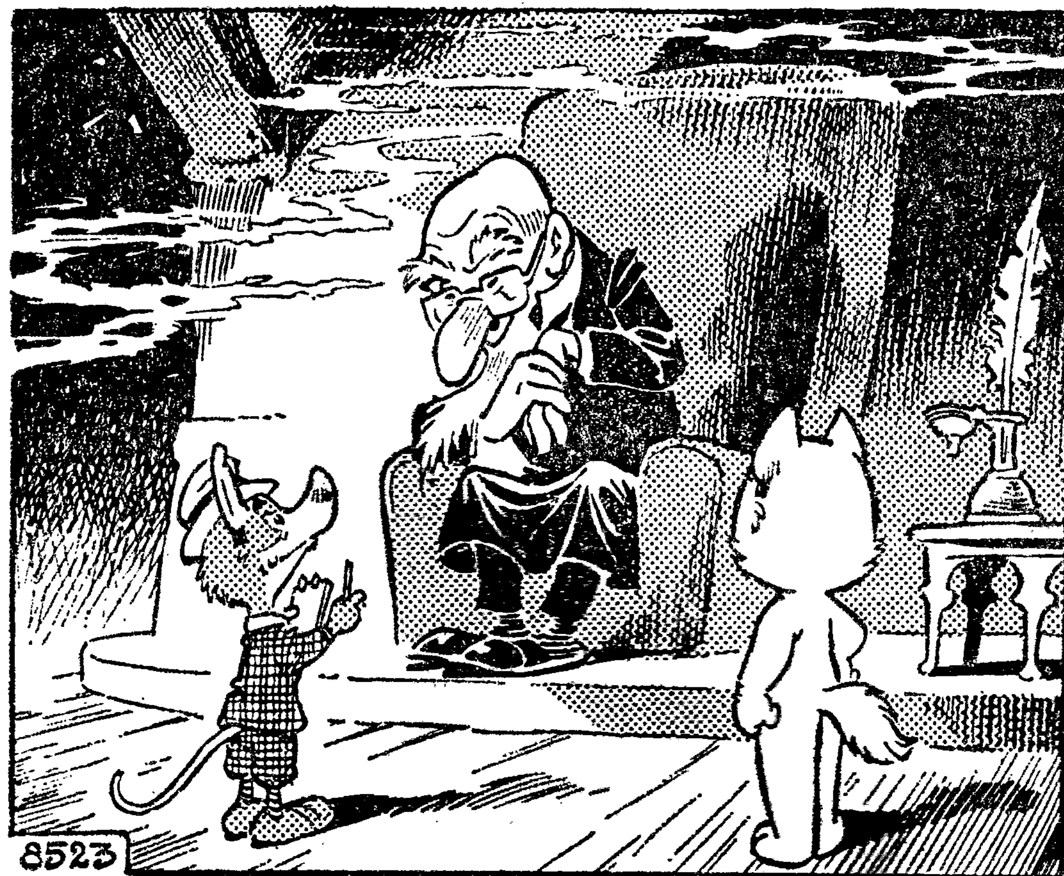

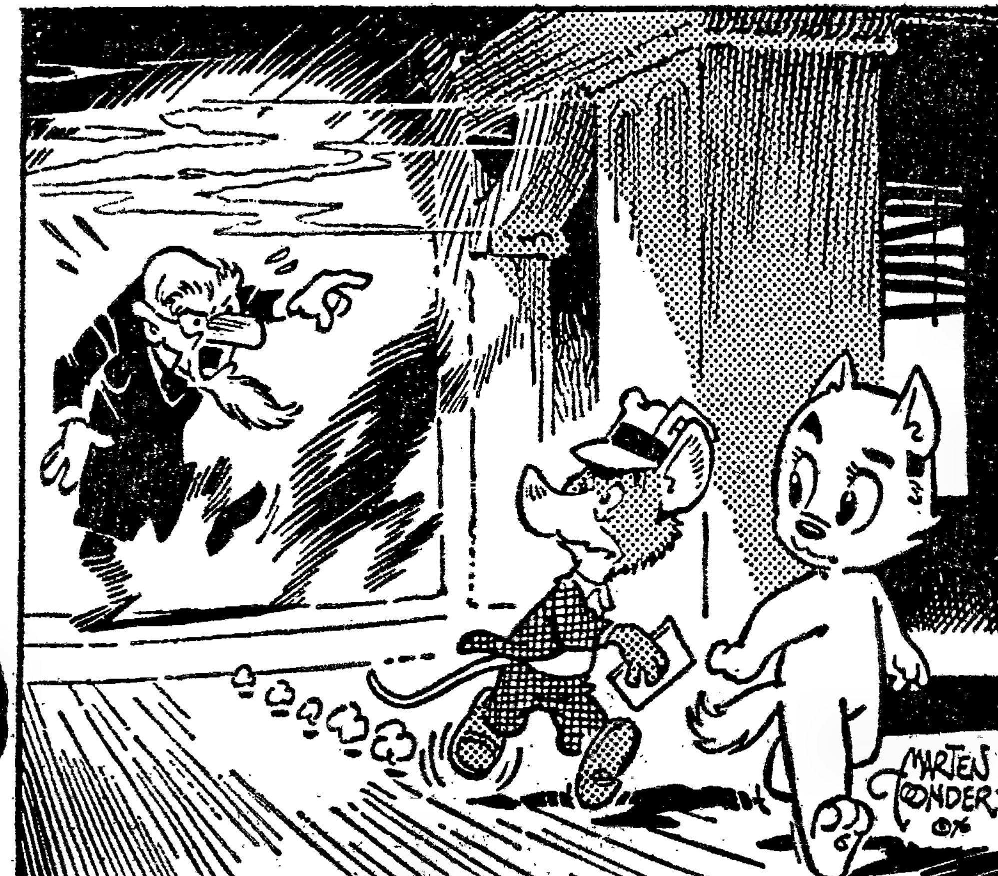

8522. Toen Argus en Tom Poes bij de steeg kwamen, verliet de heer Dickerdack juist het pand waar de vreemde medicus woonde. Hij staarde glazig voor zich uit en toen hij zich verwijderde, was zijn gang waggelend.
„De burgemeester!", zei de journalist verbaasd. „Asjemenou! Hier zit meer in dan ik dacht! Dàt soort vergeten zal de lezers interesseren. Dat is meer dan een cursiefje! Kom mee!"

Ze daalden de stenen trap af en liepen door de openstaande deur een kale, bouwvallige gang binnen. Er hing een geur van schimmel en behalve het gekraak van vermolmde planken was er geen geluid te horen.

„Hier moeten we zijn", zei Tom Poes. „Binnen zonder kloppen als de deur niet gesloten is, staat er op dat briefje, zie je wel?"
„Een arme boel", mompelde Argus. „Je zou niet zeggen dat zijn zaken zo goed gaan".
Maar toen hij achter Tom Poes naar binnen stapte, bleef hij verrast staan en zette grote ogen op. Aan het einde van een grote, lege zaal zat een grijsaard bij een sierlijk tafeltje, die hen vriendelijk toewenkte.
„Kom vol vertrouwen nader", sprak hij met een stem die hol door de ruimte kaatste. „Ik zal u in uw kommer bijstaan. Wees niet bang, ik kan u vergetelheid geven".

8523. Argus en Tom Poes liepen de zaal door naar de verhoging waarop de medicus zetelde. Hun voetstappen klonken hol en de ongezellige ruimte werd verlicht door walmende toortsen, die een benauwde geur verspreidden. Ze voelden zich dan ook een beetje beklemd, maar de grijsaard stelde hen op hun gemak.

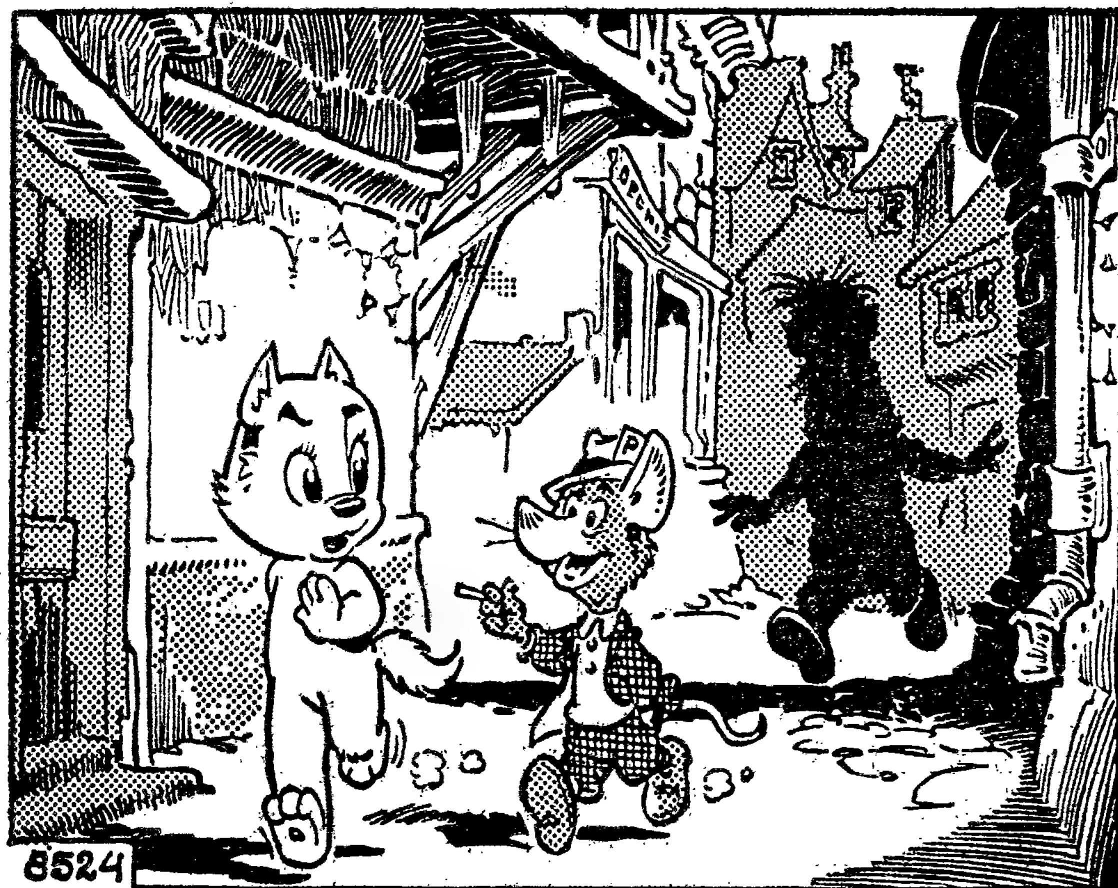
„Heb geen angst", sprak hij vriendelijk. „Ik ken de wereld. En ik heb vol mededogen vastgesteld dat iedereen last heeft van drukkende herinneringen. Die maken het leven tot een plaag en daarom moet men er vanaf. Ik zeg: daar moet men vanaf. En ik kan daarvoor zorgen, hèhèhè! Wat willen de heren vergeten?"

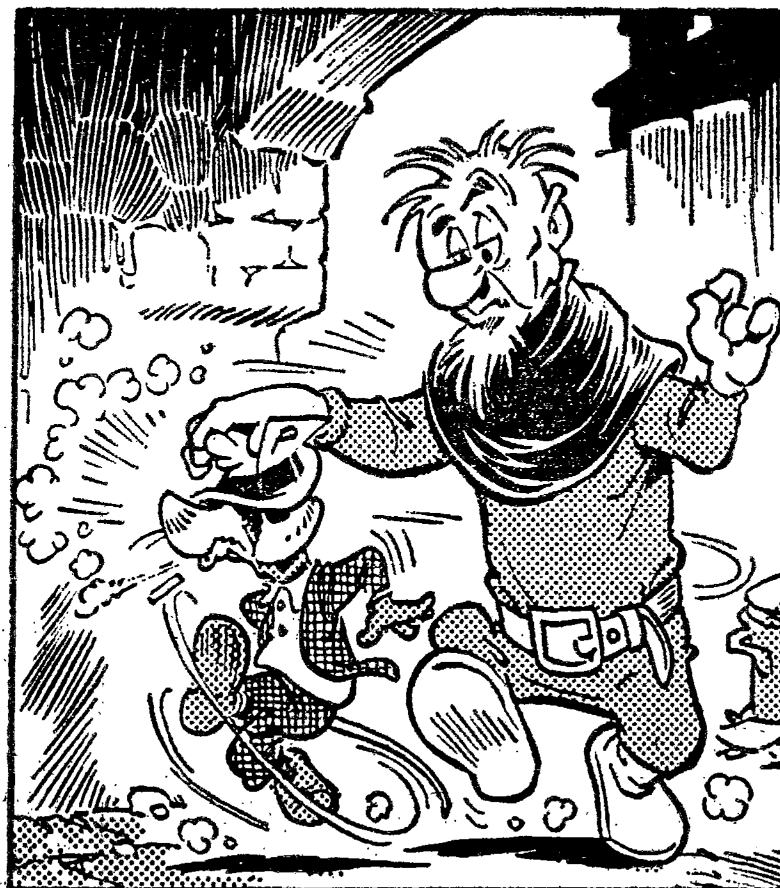
„Niks hoor", zei Argus. Hij trok een bloknootje en vervolgde: „Ik kom voor de Rommeldamse Krant. Die kent u wel. En ik wil een aardig stukje schrijven over uw praktijk. Hoe gaat dat vergeten in zijn werk, dokter? Dat zullen de lezers interessant vinden".

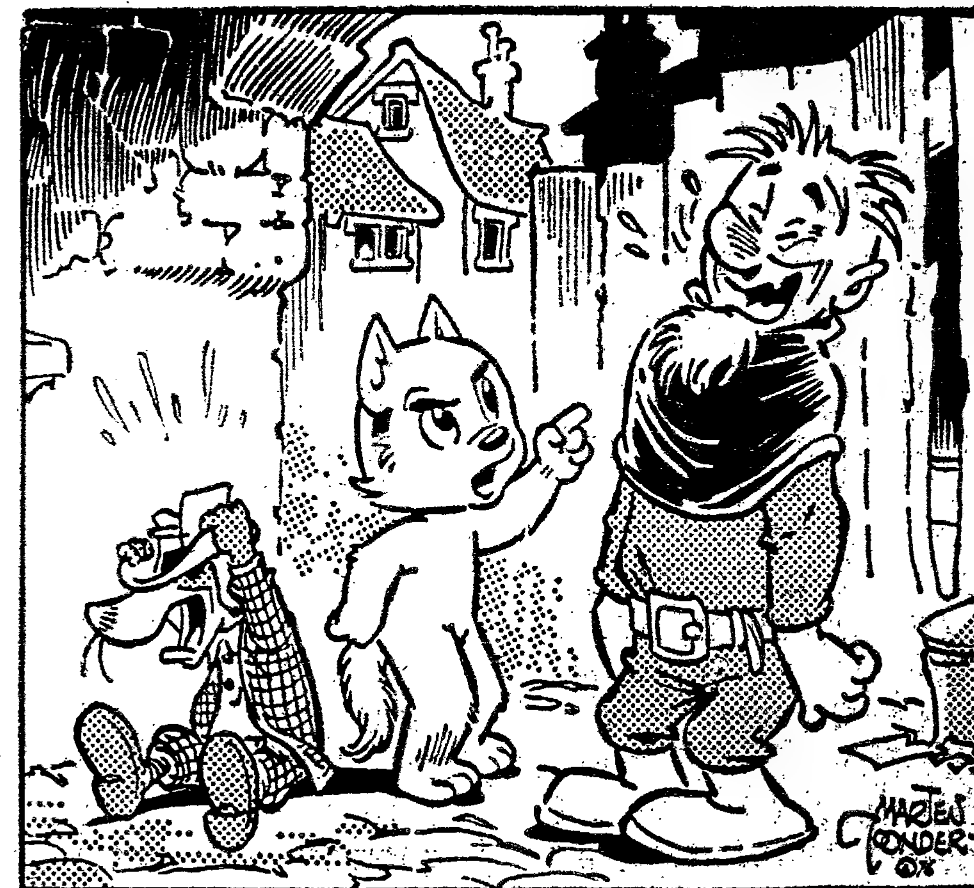
Dokter Pocus rees bewolkend overeind en strekte een klauwende hand uit. „De krant?", riep hij krassend. „Stukjes schrijven over mijn praktijk? Eruit! Maak dat je weg komt! Ik zeg: eruit!!"

De echo's van zijn geroep vermengden zich met het geknetter van de fakkels en de bezoekers haastten zich dan ook, zonder verder aan te dringen, de zaal uit.

„Nieuwsgierigheid", sprak de medicus tot zichzelf. „Ik háát het. Het is gevaarlijk! Dit is een geval voor Ogeltors".

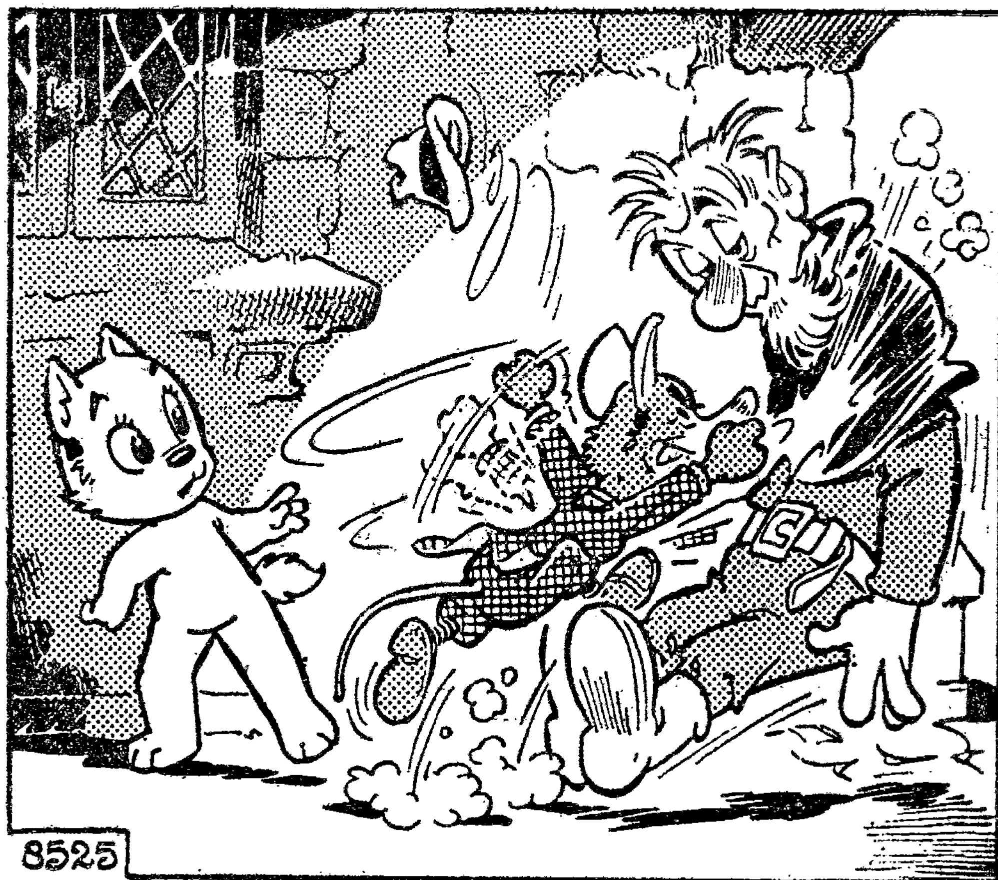

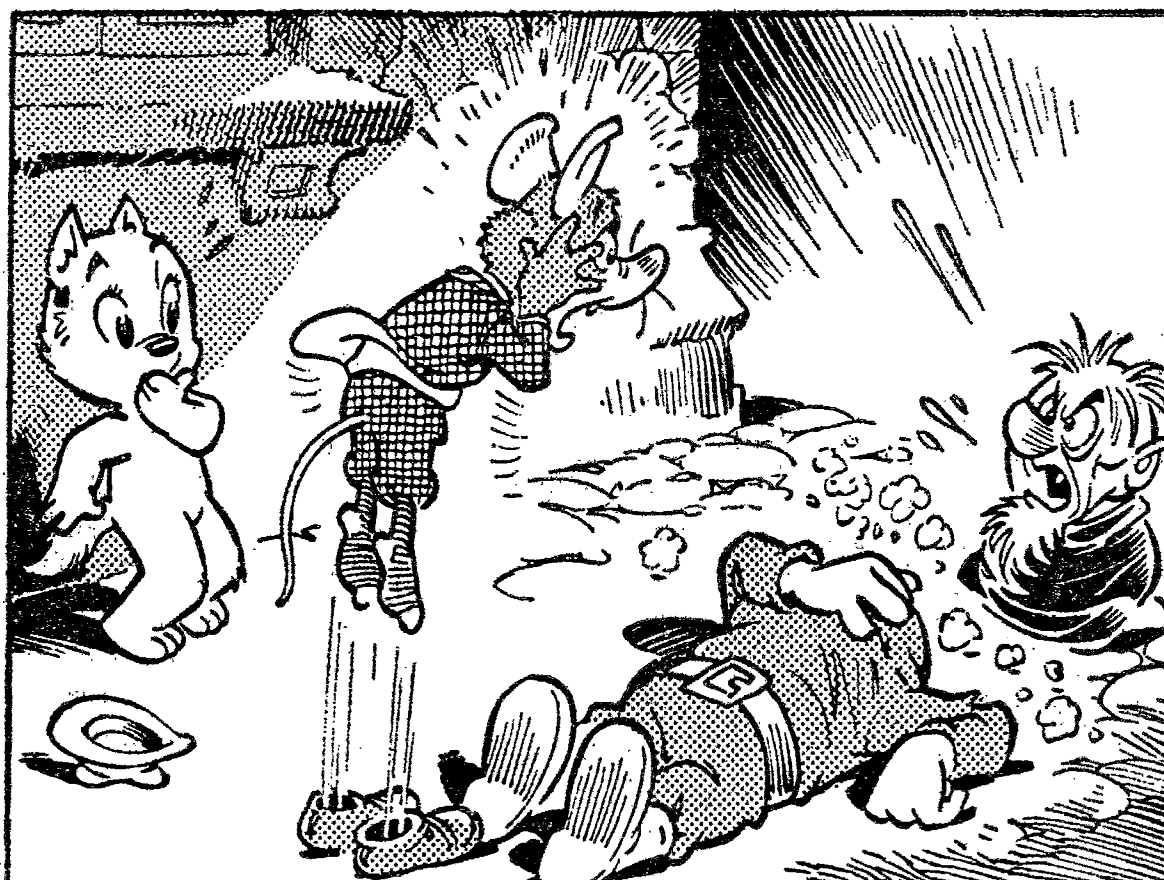
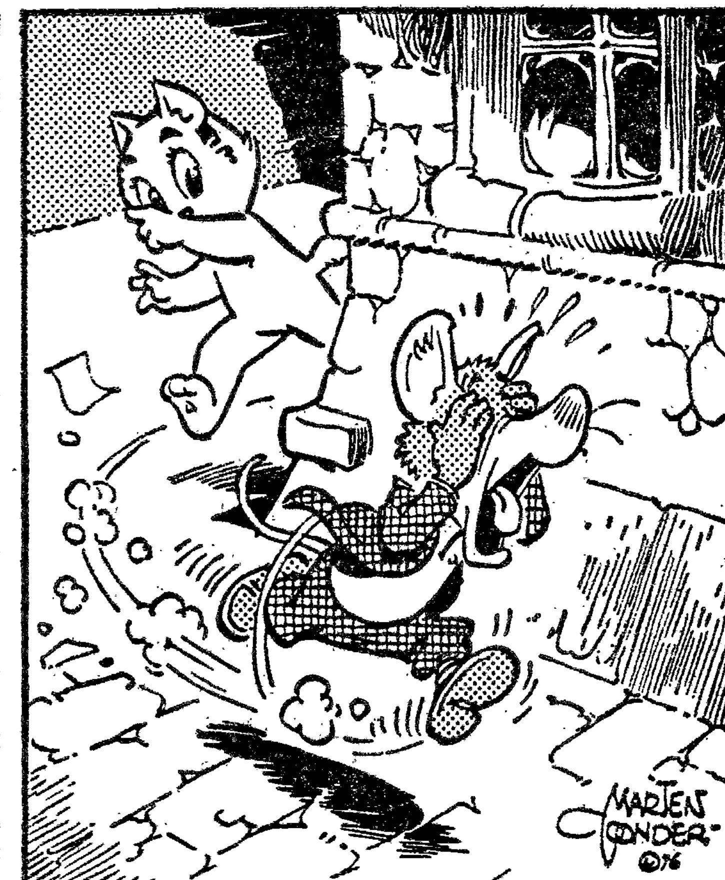

8524. „Een vreemde baas, die dokter Pocus", zei Argus, toen ze weer op straat liepen. „Die heeft iets te verbergen. Er moet een goed stukje in hem zitten, maar het zal niet meevallen het eruit te krijgen".
„Hij lijkt op iemand die ik van vroeger ken", zei Tom Poes nadenkend. „En die deugde niet. Hier zit meer in dan een goed stukje, die zogenaamde dokter is gevaarlijk!"
„Ik kom er wel achter", hernam de journalist vol zelfvertrouwen. Verder kwam hij echter niet, want op dat moment werd zijn hoedje over de oren geslagen door een slungelige figuur die hen achterop kwam.

Het is te begrijpen dat de verslaggever danig verrast was. Zijn voeten schoten onder hem uit en hij kwam zittend op de straatstenen terecht, waar hij driftig aan zijn hoofddeksel begon te rukken.
Tom Poes keerde zich verontwaardigd om en zag een vreemd uitgegroeide figuur voor zich staan, die hikkend begon te lachen.
„Wat is dat voor een misselijke streek?", riep Tom Poes uit. „Heb je niks beters te doen op jouw leeftijd? Wat ben jij voor iemand?"
„Ogeltors ben ik", zei de vreemdeling en hij lachte voort op een onwennige manier.

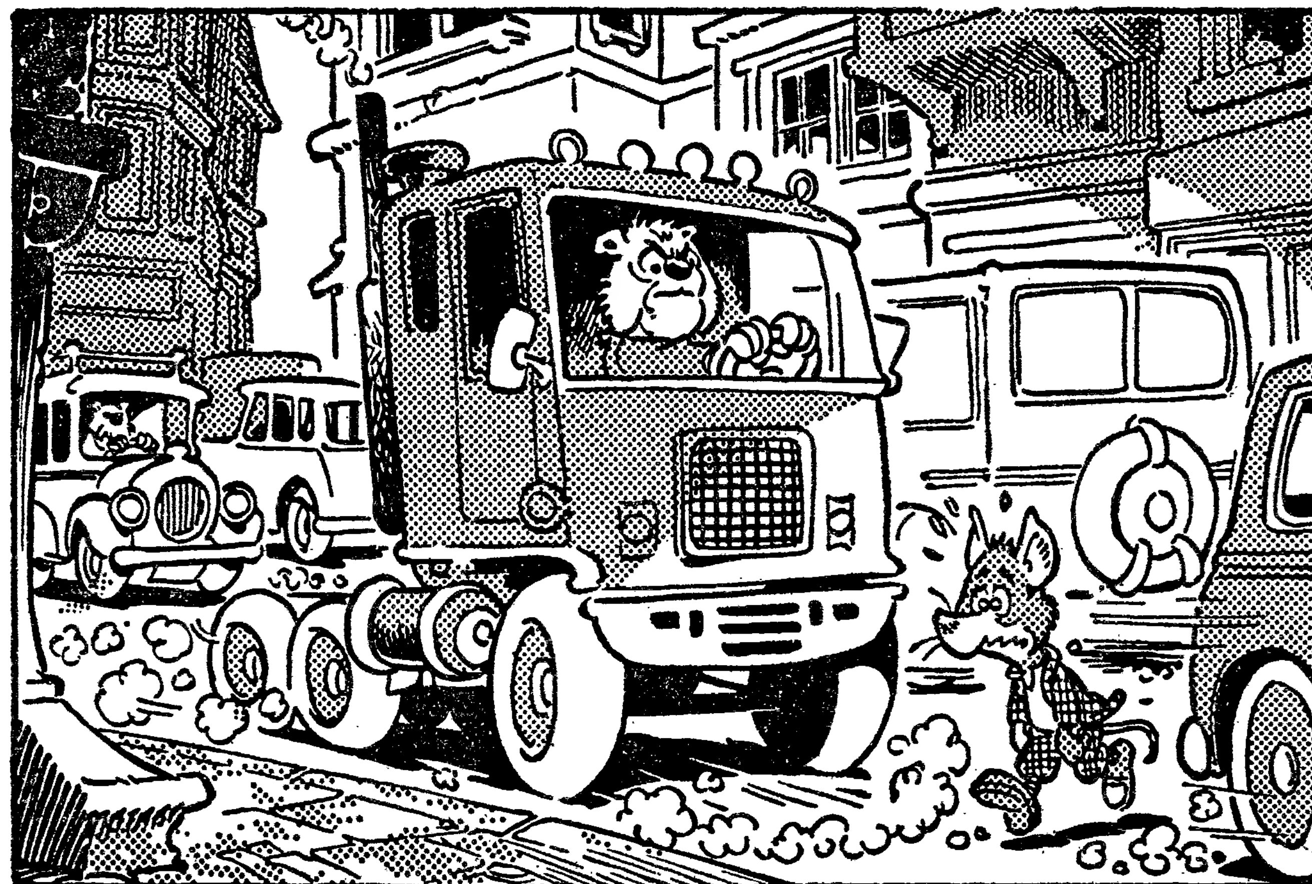

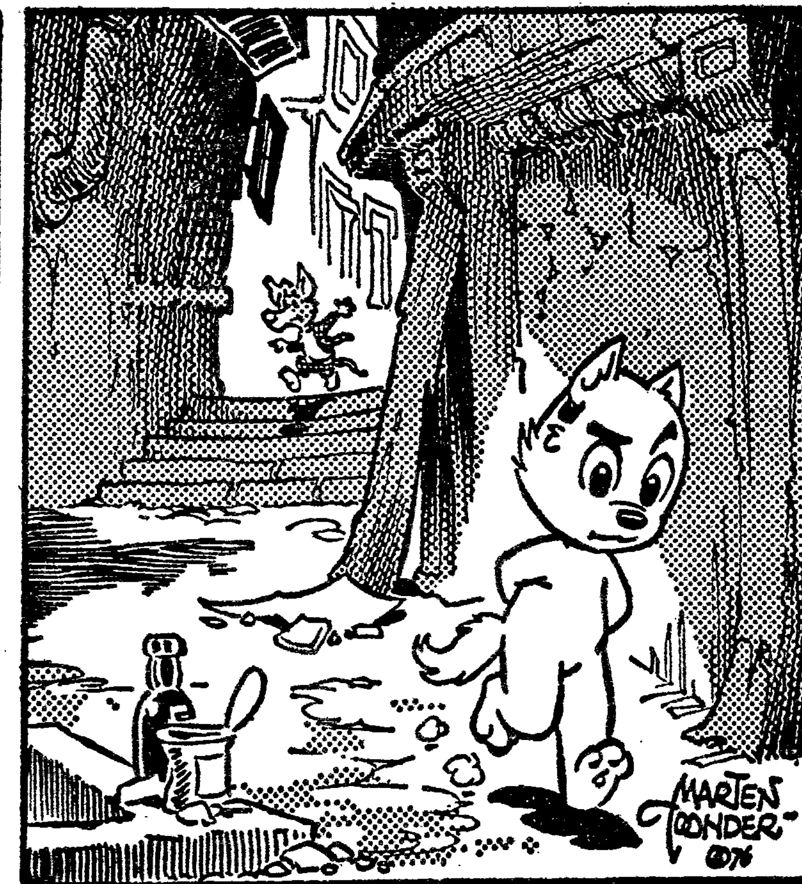
8525. De journalist Argus trok woedend de hoed uit zijn ogen en schoot overeind. Zijn vak had hem geleerd bij een aanval harder terug te slaan en hij sprong dan ook spontaan op zijn belager af en gaf hem een driftige tik op de tors. De ander verweerde zich niet, hij keek met een flauwe glimlach naar de uitzinnige verslaggever en viel log op de stenen. Daar bleef hij roerloos liggen, terwijl zijn hoofd over de grond rolde en een eindje verder tot rust kwam.

Het is te begrijpen dat Argus vreselijk schrok. ,,Z-zo bedoelde ik het niet!'', piepte hij. ,,Ik... ik wist niet hoe sterk ik was... Wat heb ik gedáán?''

Het hoofd richtte zich een eindje op en keek hem hatend aan. ,,Moordenaar!'', riep het met akelige stem.
Dit was te veel voor de journalist. Hij sloeg de handen voor de ogen en holde de stille steeg uit. ,,W-wat heb ik nu op mijn geweten?'', jammerde hij. ,,W-wat nu te doen? Zo heb ik het niet bedoeld!!''
,,Niet weglopen!'', riep Tom Poes, achter hem aanhollend. ,,We moeten een dokter waarschuwen.''
Maar het ventje luisterde niet naar deze verstandige woorden en verdween bij een volgende straathoek uit het gezicht.

8526. Tom Poes liet Argus hollen en keerde terug naar de plek waar de onthoofde Ogeltors lag. Tot zijn verbazing was er echter geen spoor meer van de ongelukkige te bekennen en ook de omringende stegen en sloppen waren geheel verlaten.

,,Misschien is hij een huis binnen gedragen", dacht hij. ,,Of een agent heeft hem gevonden. Hm, een lelijk geval! De politie zal er wel meer van willen weten en voor Argus is het niet zo best dat hij gevlucht is. Hij had het beter kunnen aangeven als een ongeluk."

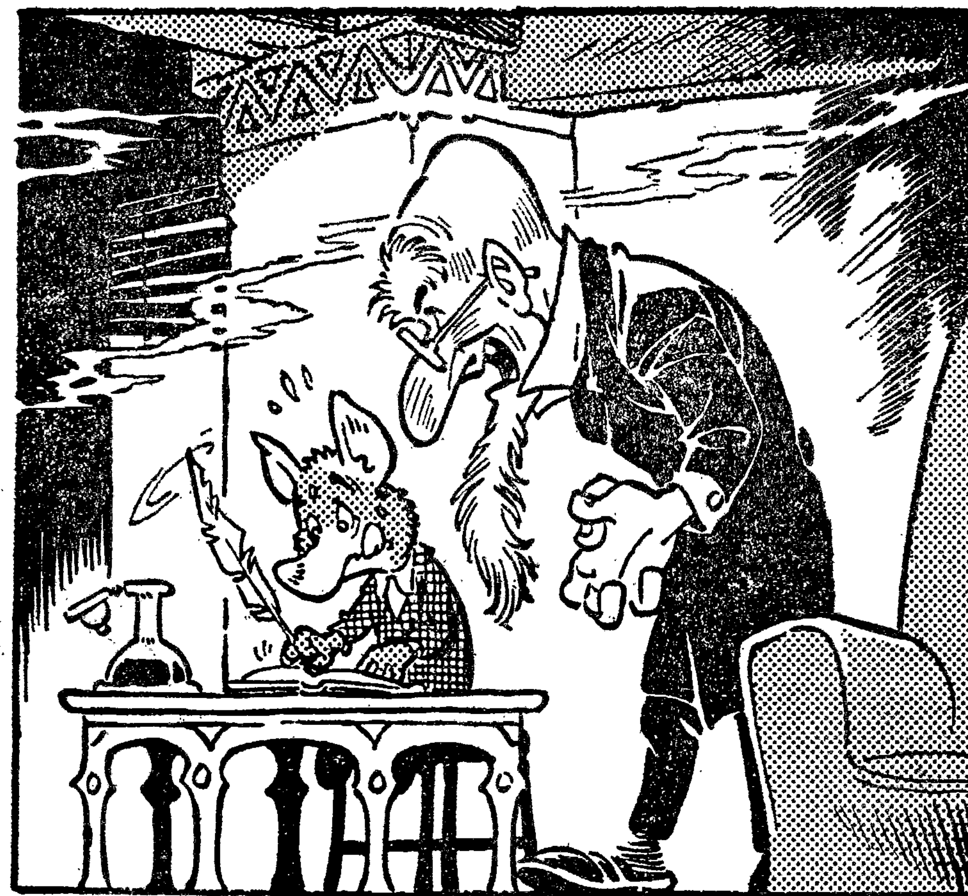
Daar dacht de beklagenswaardige journalist echter niet aan. Hij liep met nietsziende ogen door het verkeer, zonder zich aan het getoeter en remgepiep om hem heen te storen.

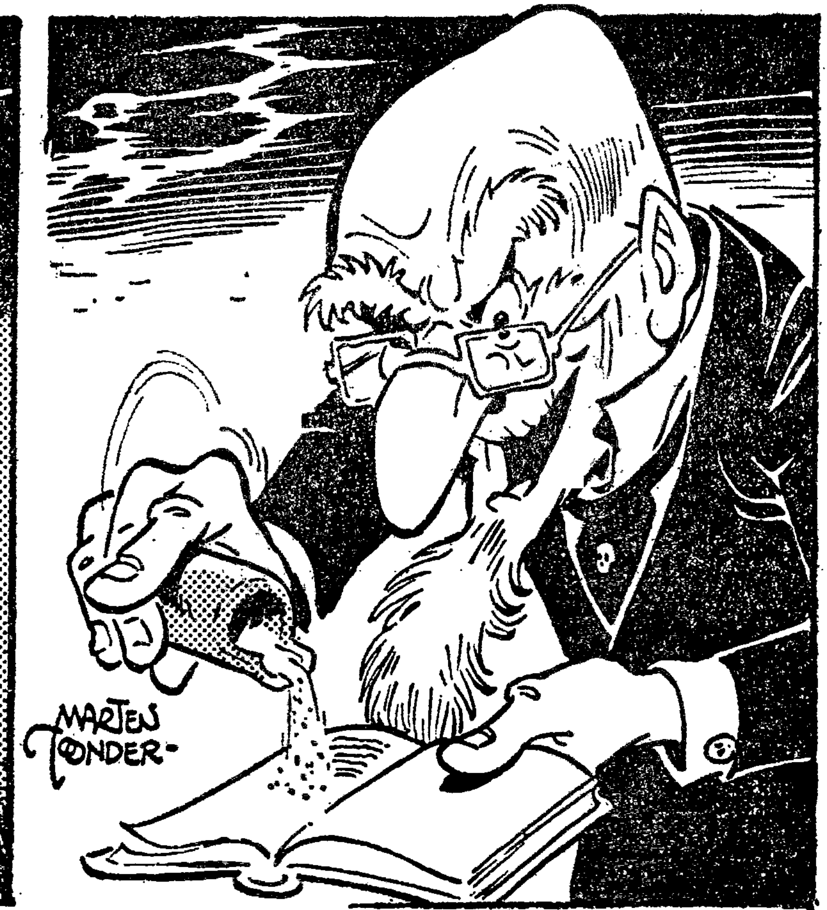
,,Wat heb ik gedaan?", sprak hij van tijd tot tijd tot zichzelf. ,,Het is gruwelijk. Dat gezicht zal ik nooit meer kwijt raken. Dat losse hoofd dat 'moordenaar!' riep, zal me altijd bijblijven. Wat moet ik doen? Als ik het maar vergeten kon..."

Door een plotselinge gedachte getroffen bleef bij staan en toen keerde hij zich om en begon terug te hollen.

,,Vergeten", mompelde hij, terwijl hij het steegje binnenrende waar de kernmedicus Pocus zijn praktijk uitoefende.

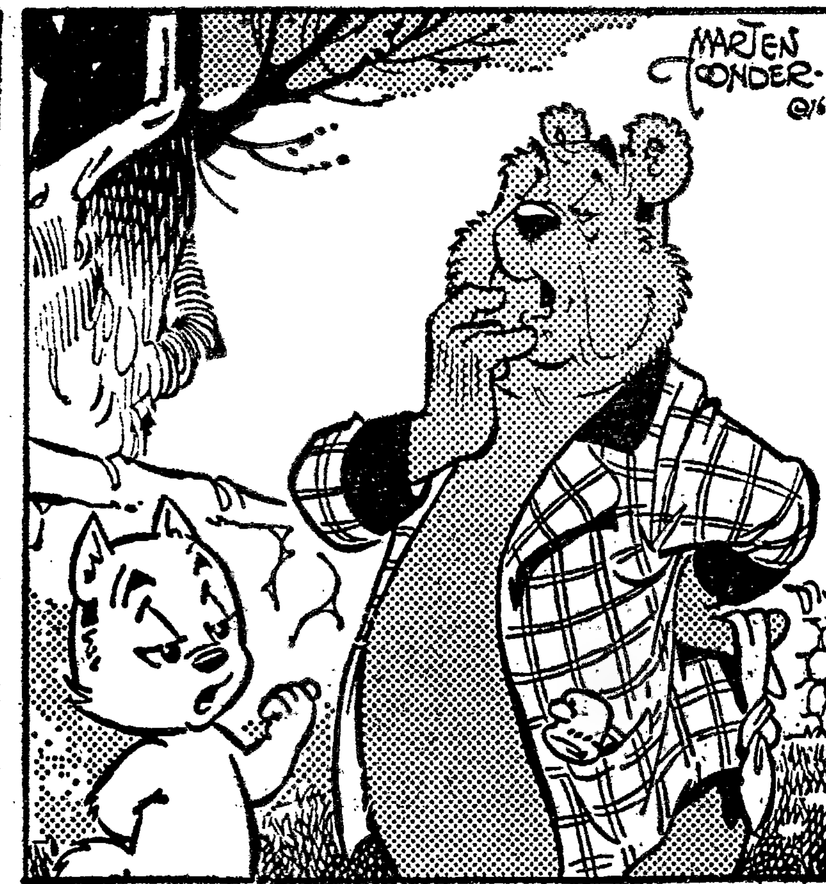

8527 Dokter Pocus begroette de journalist Argus alsof er niets gebeurd was. ,,Ik wist wel dat je terug zou komen, meneertje", sprak hij. ,,Er zijn nu eenmaal dingen die men vergeten moet. Anders kan men niet rustig verder leven, hèhè! Ga daar maar zitten en schrijf op wat je vergeten wilt. In het boekje dat daar op de tafel ligt, zie je wel? Dan komt alles terecht, want dat is het Vergeetboekje! Ik zeg: het Vergeetboekje".
Zo pratende drukte hij de wezenloze verslaggever een veder in de hand en deze begon te schrijven. In het begin beefden zijn vingers en had hij moeite de zinnen te vormen. Maar de geuren en het geknetter van de fakkels hadden een kalmerende invloed en het gepraat van de grijsaard hielp hem bij het denken.
,,Juist, ja", zei de kernmedicus. ,,Het hoofd viel van de tors. Heel naar. Is dat alles? Kom, zo'n ongelukje kan iedereen overkomen. Maar heb je, als verslaggever, niet méér dingen die je liever zou vergeten? Het je de vorige week niet een verkeerd berichtje in je krant geplaatst? Een valse beschuldiging? Denk even rustig na en schrijf alles op. We zijn nu toch bezig, nietwaar? Ontlast je maar".
Argus gehoorzaamde, en hoe meer hij schreef, hoe meer dingen hem te binnen schoten waar hij liever niet meer aan wilde denken. Toen hij tenslotte met een zucht zijn pen weglegde, nam de oude heer het boekje op en strooide uit een kokertje een fijn soort zand over de geschreven tekst.
,,Zand erover!", riep hij kakelend uit. ,,Nu is het weg, zie je wel? Nu kan je weer rustig slapen. Ik zeg: Het is weg!"

8528 Toen Tom Poes Bommelstein passeerde, zag hij heer Bommel peinzend in zijn tuin staan, en hij ging naar binnen om zijn hart te luchten.

,,Er is iets vreemds gebeurd'', zei hij. ,,Argus heeft iemand zo'n klap gegeven dat zijn hoofd eraf viel...''

,,Dat zal wel pijn hebben gedaan'', mompelde heer Ollie afwezig. ,,Maar ik vraag me af waarvoor deze knoop in mijn zakdoek is. Ik moet iets onthouden, maar wat?''

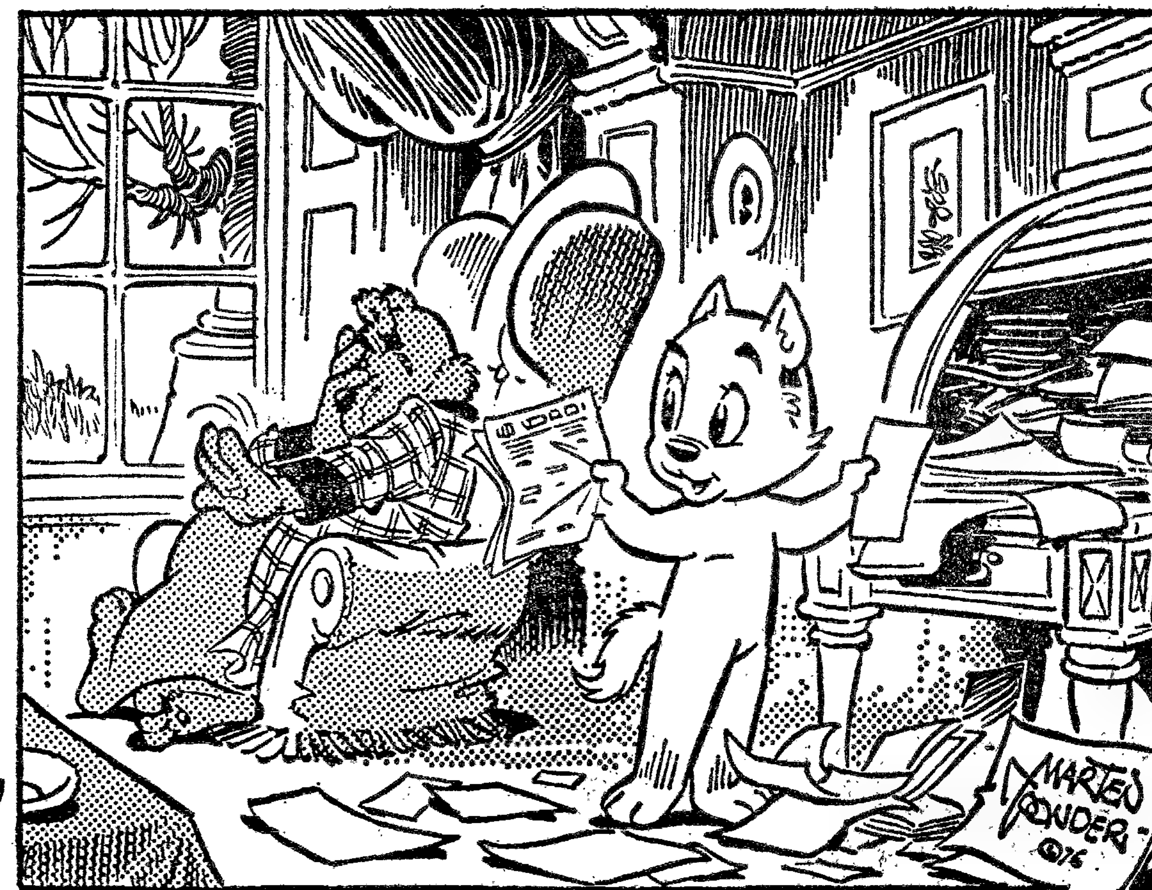
,,De belastingaangifte voor Dorknoper'', zei Tom Poes ongeduldig. ,,Maar dat van dat hoofd begrijp ik niet. Het is niet gewoon dat het zo los zat.''

,,Nee, heel lastig'', gaf heer Bommel toe. ,,Dorknoper, hè? Die was ik helemaal vergeten. Vervelend, hoor, die vergeetachtigheid.''

,,Gaat u soms naar de vergeetdokter van dat drukwerk?'', vroeg Tom Poes. ,,Die H. Pocus, die zich kernmedicus noemt?''

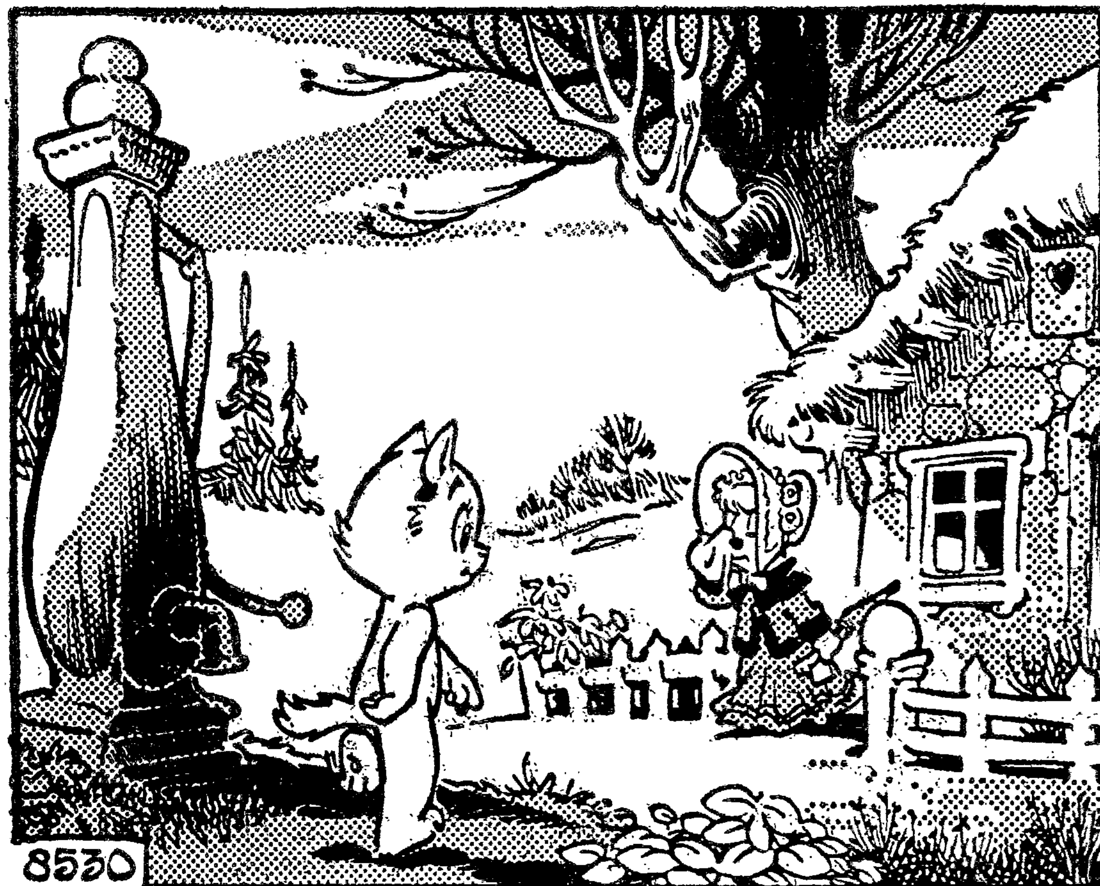
,,Nooit van gehoord'', zei heer Ollie. ,,Ik ga wel naar een dokter, een zekere Zielknijper. Maar daar heb ik geen baat bij. Toen ik er vanmorgen was, had hij helemaal vergeten wat ik hem de vorige keer verteld had. Daar ga ik niet meer naar toe, want als ik ergens een hekel aan heb, dan is het aan vergeten! Kom mee, jonge vriend, dan gaan we meteen die belastingpapieren in orde maken!''

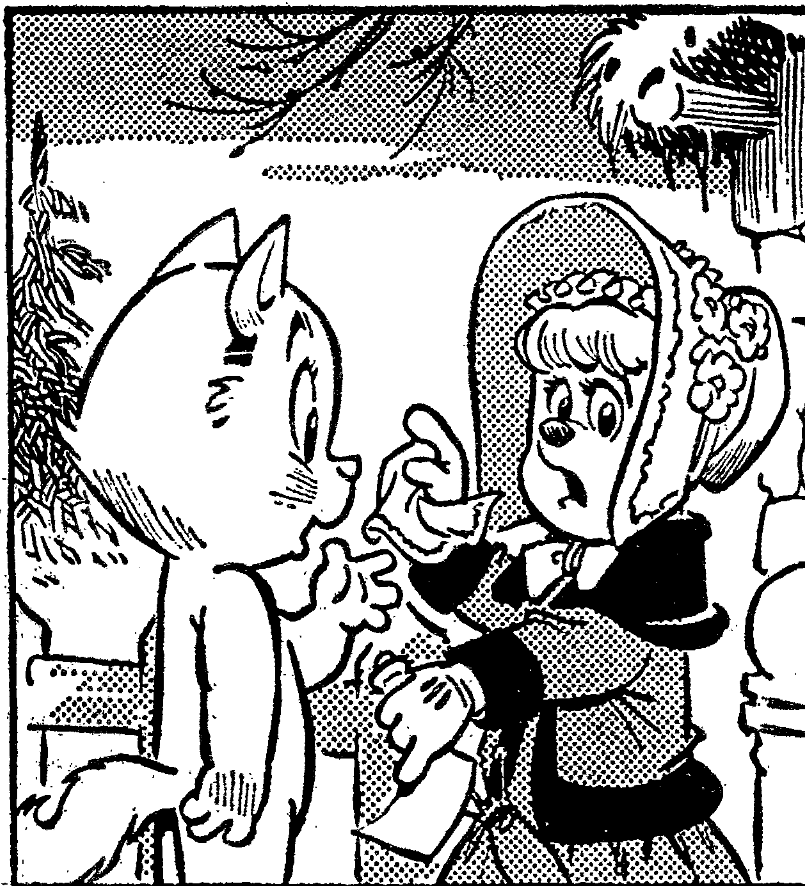
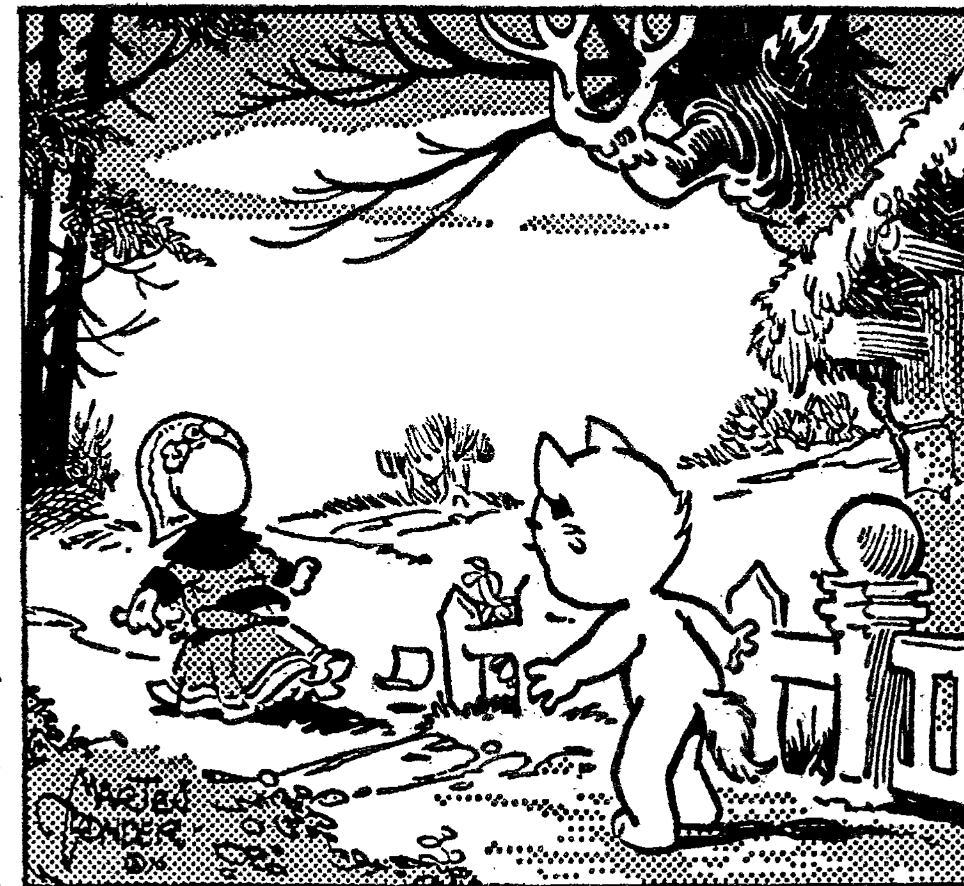

8529 — Heer Bommel ging Tom Poes voor naar zijn studeervertrek en trad op het cilinderbureau toe dat daar stond.
,,Ziezo" sprak hij. ,,Nu zullen we even vlug die papieren voor Dorknoper in orde maken. Dat soort dingen raakt maar al te gemakkelijk in het vergeetboekje en als je me even helpt..."
Zo sprekende opende hij de klep en nu tuimelde een slordige opeenstapeling van papieren naar buiten.

,,Hela", mompelde heer Ollie. ,,Ik kom er niet altijd toe om mijn post af te handelen en die stapelt zich dan op, zie je? Maar nu eerst even die belastingaangifte zoeken..."
Op goed geluk greep hij een bundeltje brieven en begon er in te bladeren. Er zat een klein papiertje tussen waarop met rode inkt geschreven was. Het trok dan ook meteen de aandacht van de ordenende heer.
,,Verjaardag van Doddeltje niet vergeten", las hij. ,,Uitnodiging om donderdag te komen eten".
,,Dat was gisteren", stamelde hij, wit wegtrekkend. Hij liet zijn paperassen vallen en wankelde naar zijn leunstoel.
,,Hier heb ik uw aangiftebiljet al!", riep Tom Poes uit. ,,En dat is toevallig, hier ligt dat drukwerk van die vergeetdokter ook. Kijk maar".
Heer Bommel keek echter niet. Hij zat met de hand voor het gelaat in zijn stoel en sprak dof: ,,Laat maar. Ik heb de verjaardag van mevrouw Doddel vergeten. Ik, ongelukkige! Hoe kan ik dat ooit goed maken? Laat me alleen, jonge vriend. Ik ben kapot".

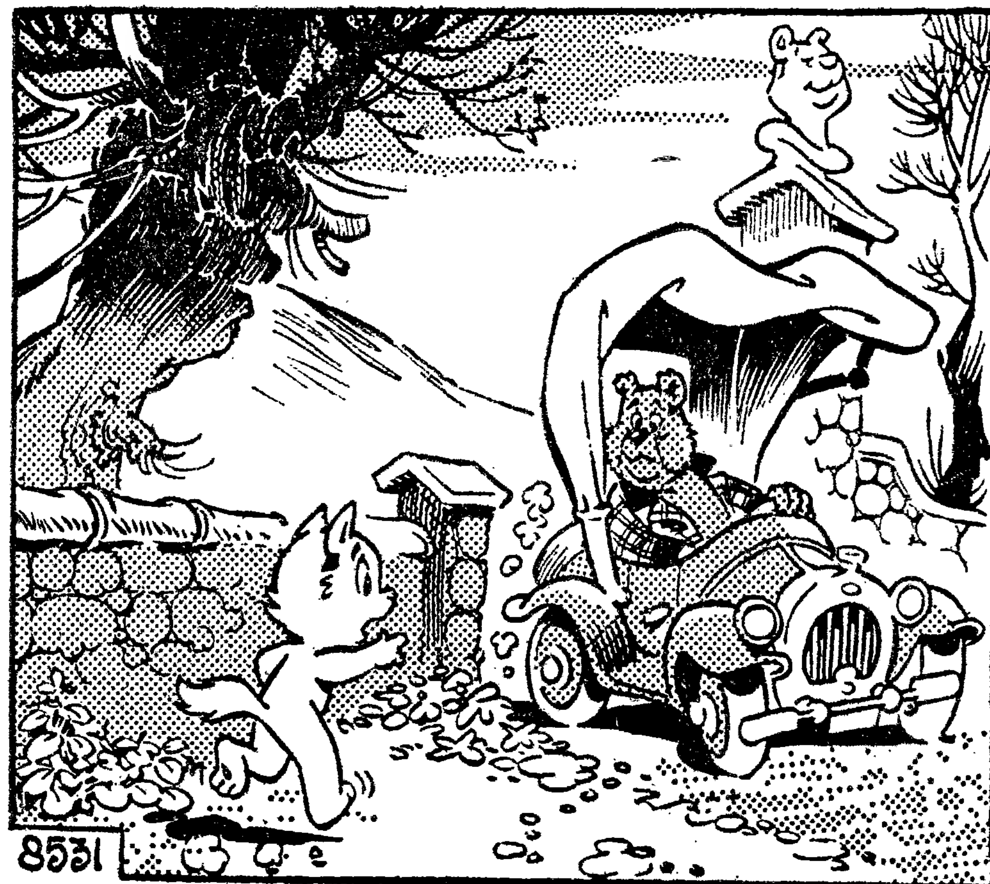

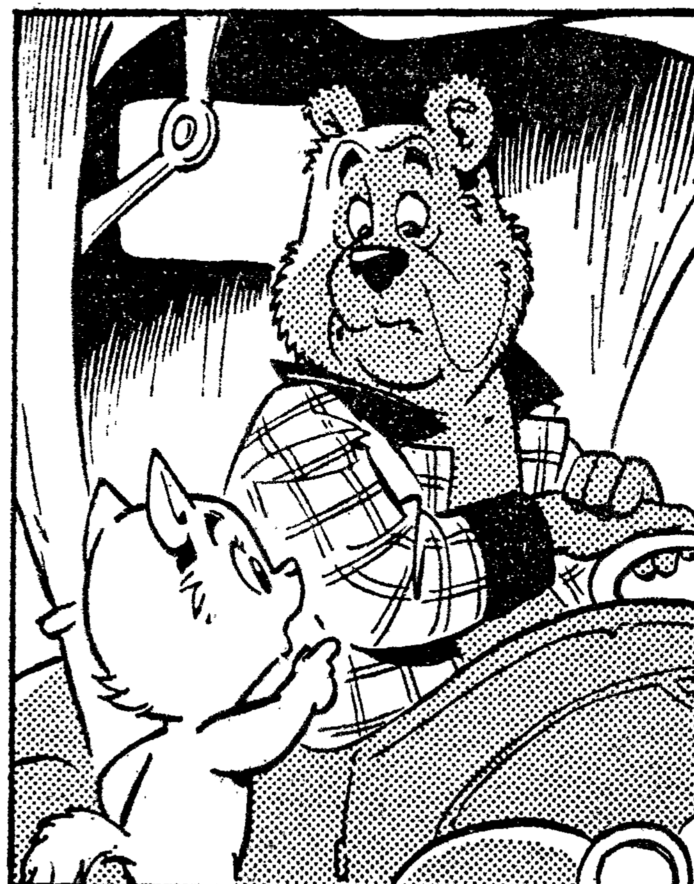
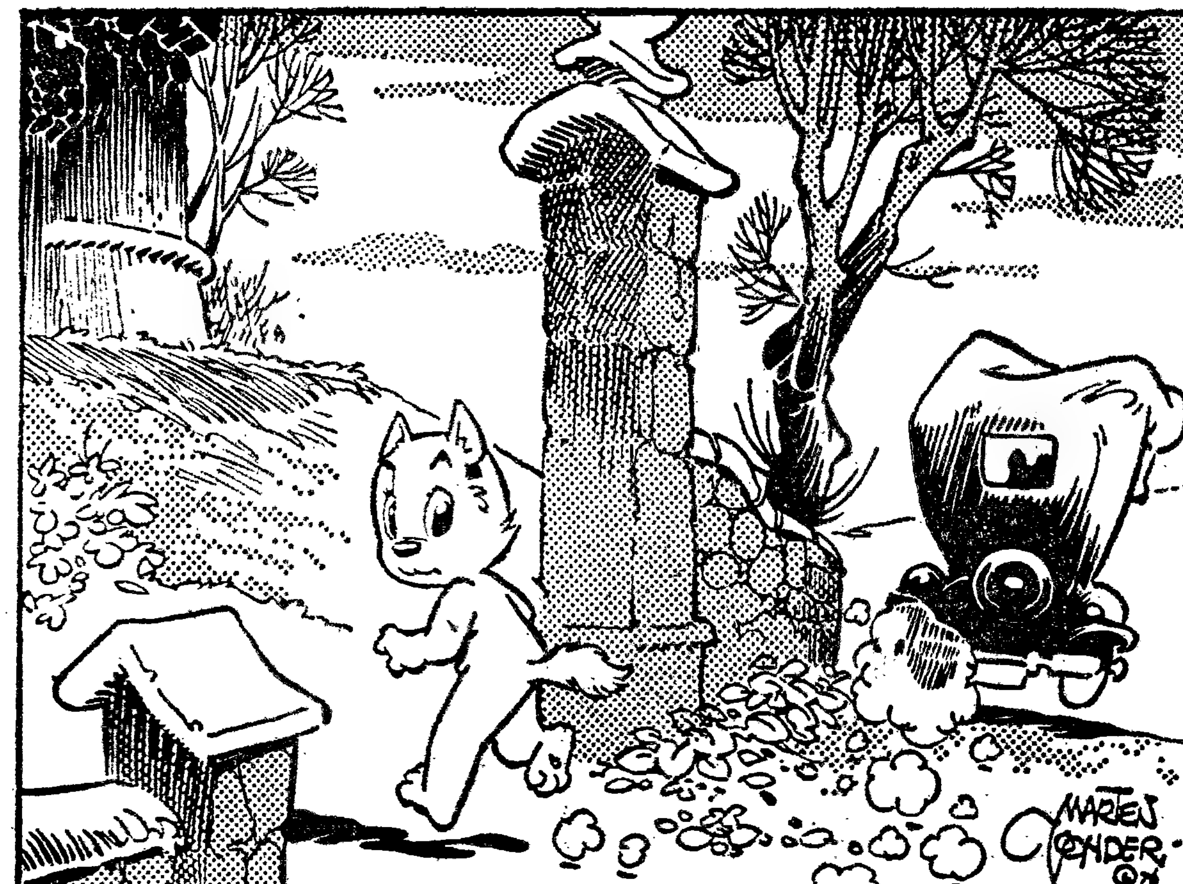
8530 Tom Poes liet heer Ollie alleen in zijn smart en liep de weg op die naar het huisje van Annemarie Doddel leidde. Hij wilde een goed woordje voor heer Bommel doen, maar al van verre zag hij dat het niet mee zou vallen. Ze kwam net haar woning uit met een zakdoekje aan de ogen en haar beste hoed op, en toen ze hem zag naderen, bleef ze met een ruk staan.
,,W-wat is er?", vroeg ze beschreid.
,,Ik wilde u nog even feliciteren met uw verjaardag", zei Tom Poes. ,,En u moet maar niet boos zijn op heer Bommel. Hij heeft wel eens last van vergeetachtigheid, en hij heeft.."

Het vrouwtje liet hem echter niet uitspreken. ,,Hij heeft mij vergeten!", riep ze uit.,,Ik wil niets over hem horen! Ik háát hem! Ik..ik wil hem vergeten. Helemaal vergeten".

Ze liep woedend verder en Tom Poes, die haar een beetje onthutst nakeek, zag dat ze in haar opwinding een stuk papier liet vallen.

,,Dat is het drukwerk van Pocus!", sprak hij tot zichzelf. ,,Het is haar ernst; ze wil naar die vergeetdokter gaan! Ik kan beter heer Ollie waarschuwen".

8531. Tom Poes holde terug naar Bommelstein, en net toen hij eraan kwam, zag hij de Oude Schicht van de heuvel afkomen.
„Wacht even!", riep hij. „Waar gaat u naar toe?"
„Naar mevrouw Doddel", zei heer Ollie met holle stem. „Ik ga een geschenk kopen, bedoel ik. En een ruiker, dacht ik zo. En dan ga ik mijn excuses aanbieden. Dat is het minste wat ik als heer kan doen, zeg nu zelf".
„Ik ben bang dat het te laat is", zei Tom Poes. „Ze is woedend en ze is naar die Pocus gegaan om u te vergeten".
Het gelaat van heer Bommel nam een verwilderde uitdrukking aan. „Mij vergeten?", herhaalde hij ontdaan. „Wie is Pocus?".
„De vergeetdokter van dat drukwerk!", riep Tom Poes ongeduldig. „En die kent zijn vak. Ik denk, dat ze de bus van half vijf wil halen".
Het duurde even voordat heer Ollie deze woorden had laten bezinken, maar toen gaf hij gas en reed met grote snelheid de weg op.
„Ik ben bang, dat hij te laat is", dacht Tom Poes, het voertuig nakijkend. „Het wordt tijd dat er een einde gemaakt wordt aan de praktijken van die kernmedicus, want wat hij doet is erg ongezond. Maar hoe? Hm, ik kan proberen de politie in te schakelen. Ten slotte is kwakzalverij nog altijd verboden".
Met deze gedachte keerde hij zich om en rende naar Bommelstein om commissaris Bas te gaan opbellen.

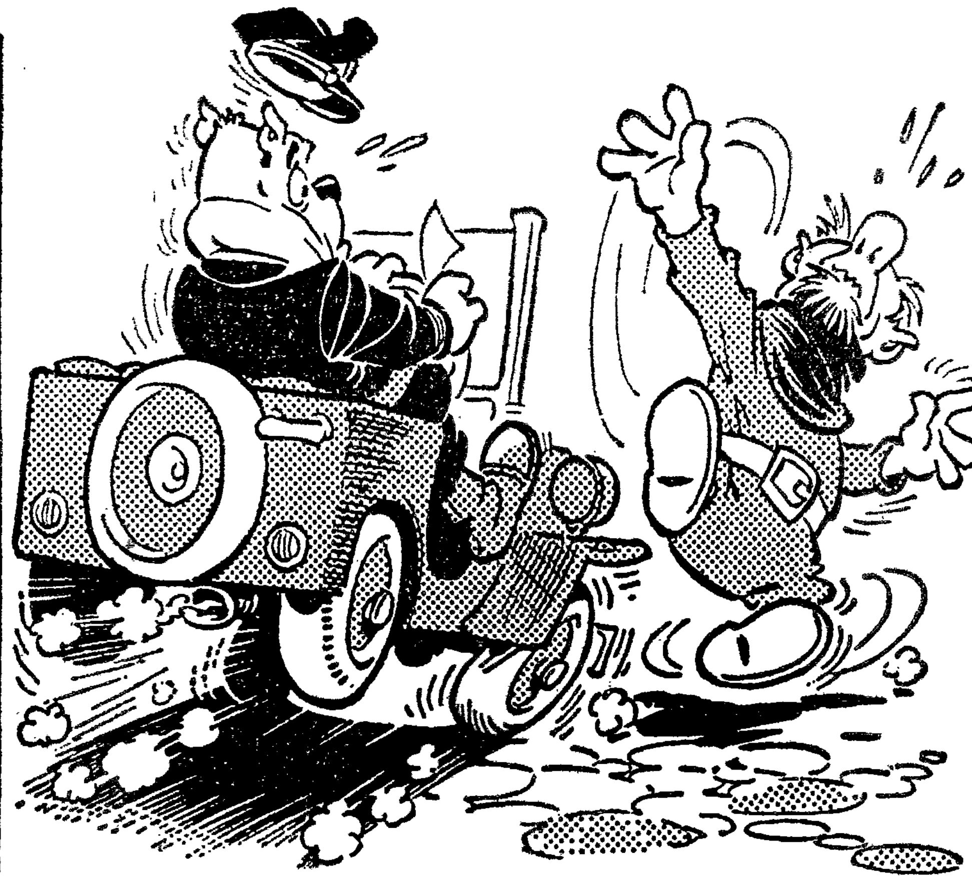

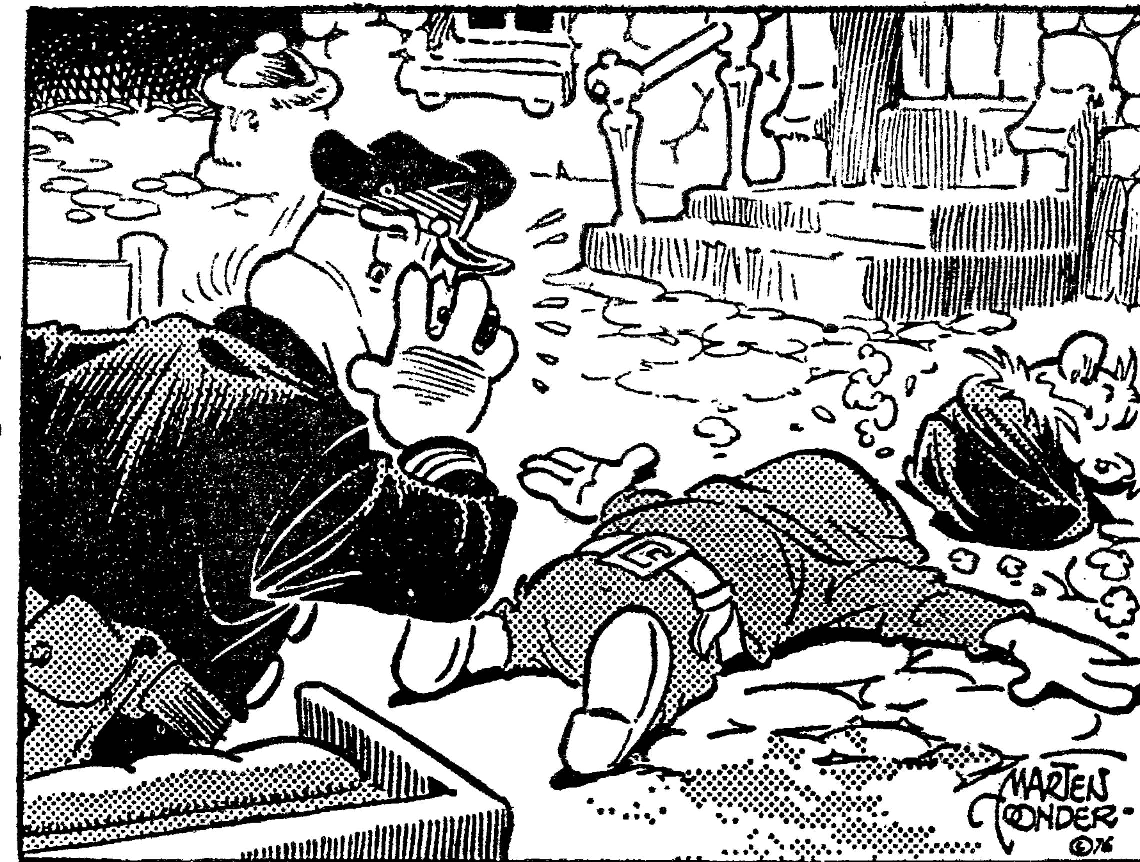

8532. Commissaris Bulle Bas was toevallig op het bureau toen Tom Poes opbelde, en na het telefoongesprek legde hij peinzend de hoorn op de haak.
„Het gaat over die kwakzalver in de Haaksteeg", zei hij. „Daar heb ik al meer over gehoord. Wat weten we van hem, Snuf?"
„Ik heb hem al een poosje in de gaten", verklaarde de brigadier. „Een zekere Pocus. Er is iets niet in orde met hem, al weet ik nog niet wat. Ik heb Kloppers er al eens voor een onderzoek op af gestuurd en sindsdien doet hij vreemd".
„Met die wonderdokters moet je oppassen", zei de politiechef, terwijl hij opstond. „Als je niet stevig in je schoenen staat, word je ingepalmd. Het lijkt me het beste dat ik er zelf op af ga".

Met die woorden zette hij zijn pet op en begaf zich naar buiten, waar zijn jeep stond.
„Daar komt de politie aan", sprak de kernmedicus Pocus tot zichzelf. Hij achtte het voor zijn praktijk nodig om te weten wat er om hem heen gebeurde en daarom had hij zich even teruggetrokken om een blik in zijn kristallen bol te werpen.
„Een overbelichte uitstraling", mummelde hij. „Het is een hoge! Ik zal Ogeltors erop afsturen; die heeft tot nu toe goed gewerkt. Het is een beetje ruw; maar men kan het een arme, oude kernmedicus niet kwalijk nemen, dat hij klandizie probeert te krijgen. Héhéhé!"

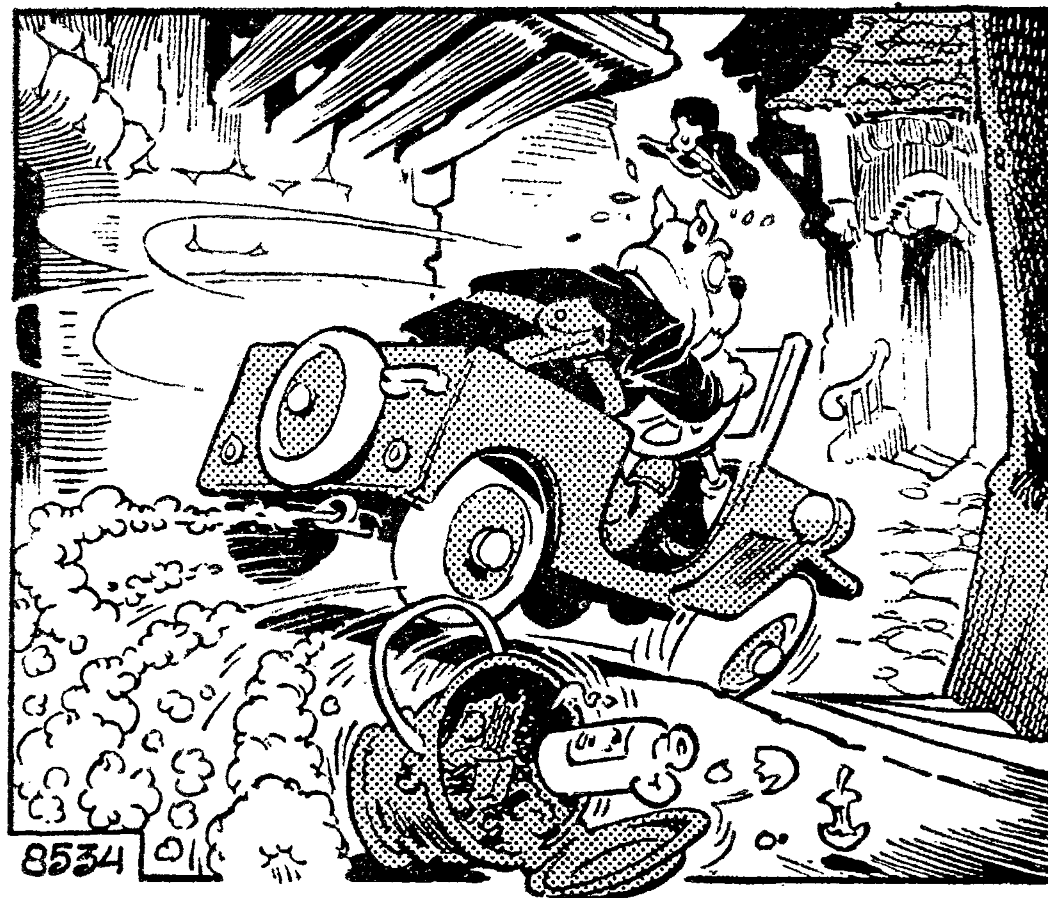

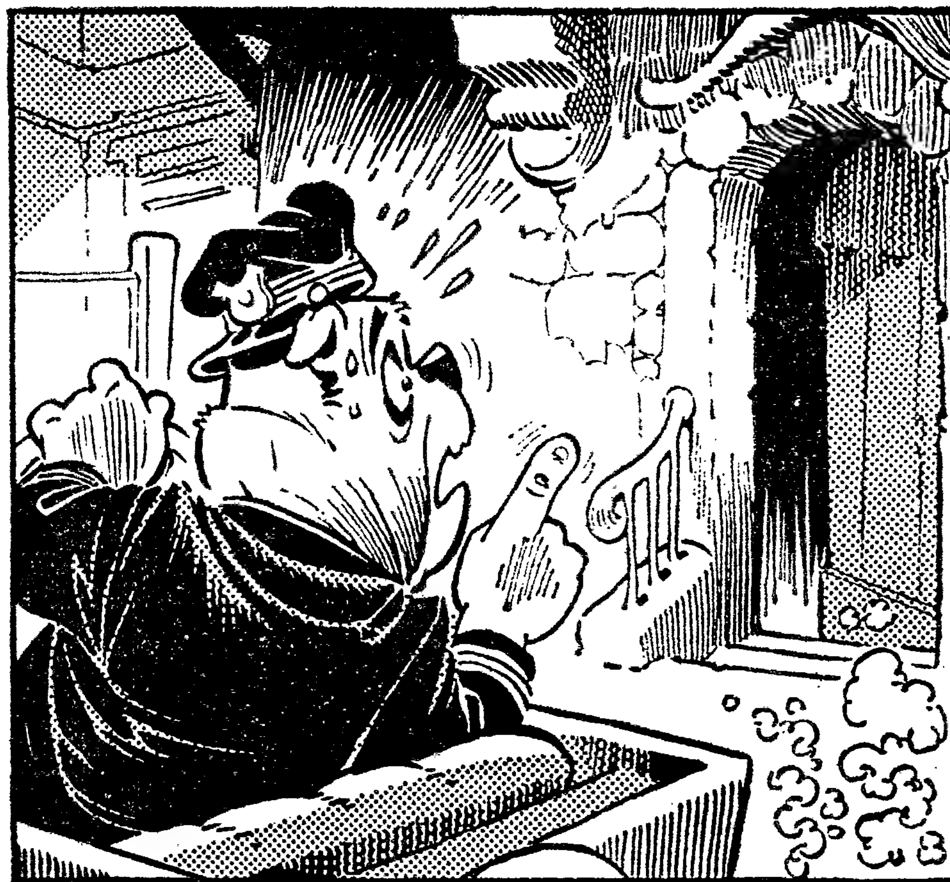
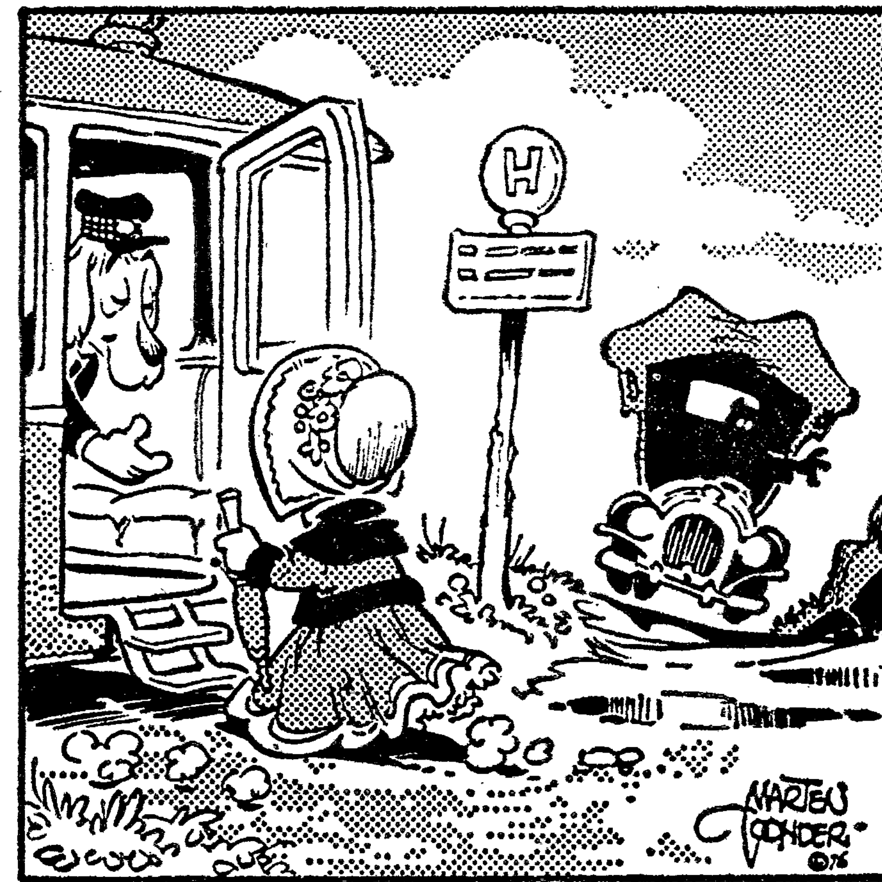

8533 Commissaris Bas was naar de Oude Buurt gereden en toen hij een nauw straatje instuurde, bekeek hij het drukwerk dat Snuf hem had meegegeven.
,,Haaksteeg", mompelde hij. ,,Dat is hier rechtsaf en dan die trappen af. Ik zal ergens moeten parkeren..."
Op dat moment werd hij een voetganger voor zijn bumper gewaar en hoewel hij zó hard remde dat hij onmiddellijk stil stond, scheen de stakker toch geraakt te zijn. Hij viel ten minste achterover en toen de politiechef zich vol ontzetting uit zijn voertuig boog, zag hij het hoofd van de ongelukkige en eindje verder rollen om daar te blijven liggen.

Gedurende enkele ogenblikken hing er een doodse stilte in het verlaten straatje, maar toen werd die verbroken door de gebarsten stem van de politiechef.
,,D-dat k-kan niet", stamelde hij. ,,Ik h-heb hem niet geraakt. Niet zó! D-dit kan niet gebeurd zijn.."
Maar het akelige toneeltje voor hem veranderde niet en het drong tot Bulle Bas door dat dit het einde van zijn vlekkeloze loopbaan betekende.
,,Maar er zijn geen getuigen", dacht hij. En terwijl paniek zich van hem meester maakte, schakelde hij met bevende hand en reed weg met vol gas.

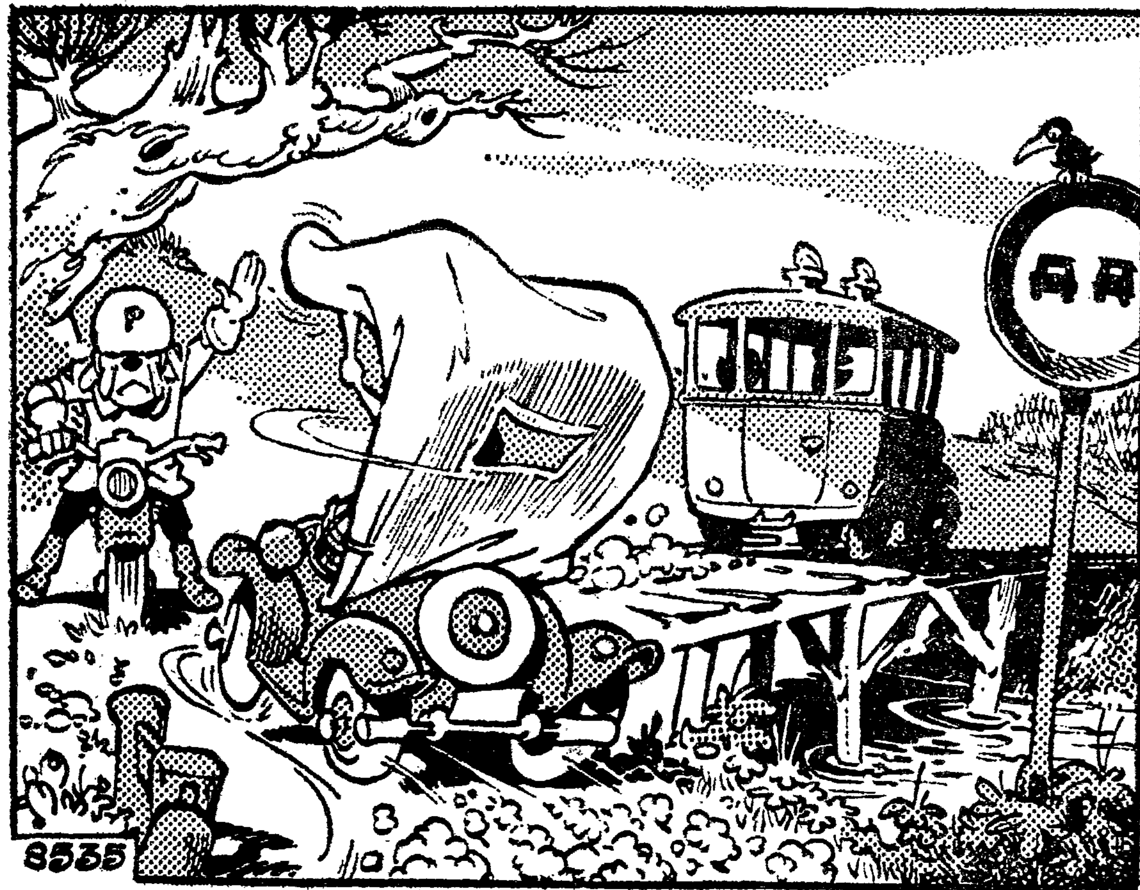
8534. Zelfs een onkreukbare politiebeambte als Bulle Bas kan zijn bezinning kwijt raken, wanneer iemand door zijn schuld het hoofd verliest. Met een brullende motor joeg hij door de nauwe steeg en pas toen zijn voertuig de traptreden afhotste die van de heuvel naar beneden leidden, begon hij weer te denken

,,Maar dit is strafbaar'', prevelde hij met bleke lippen. ,,Wegrijden na een verkeersongeluk is kwalijk! Ik zou mezelf een lelijke drukker geven. Er waren geen getuigen, dat niet. Maar ikzelf was er! Nu moet ik mezelf gaan opschrijven. Want vergeten kan ik het nooit..''

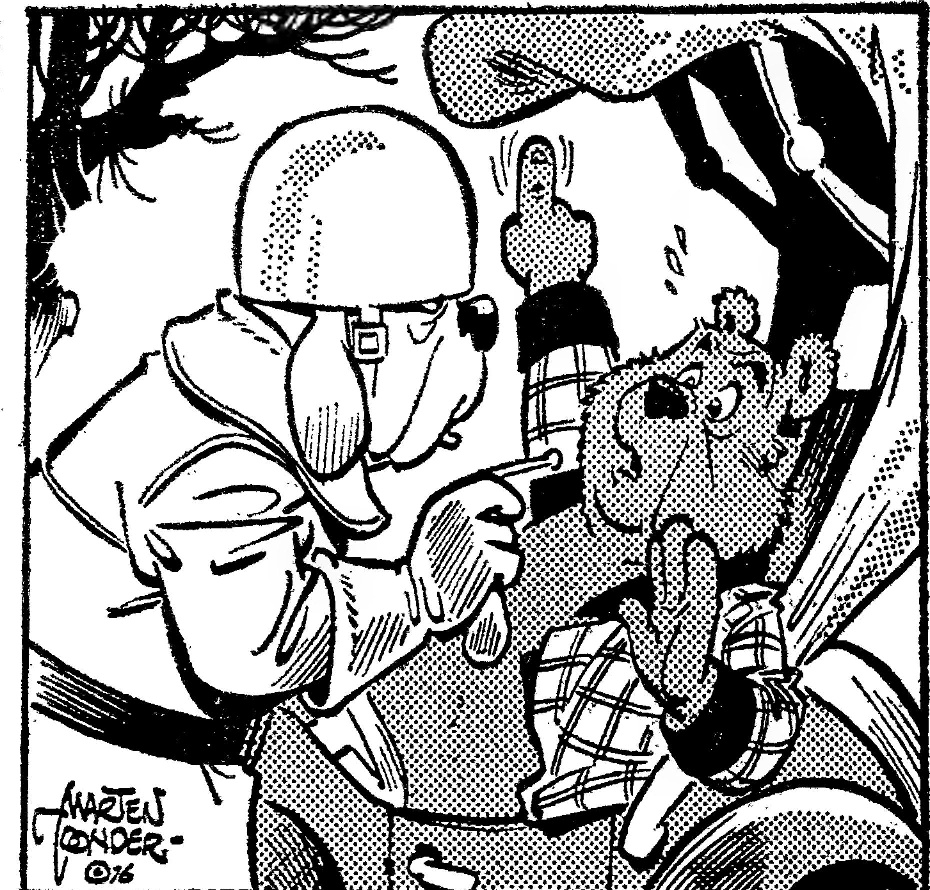
Door het gebonk was de motor afgeslagen en de jeep kwam tot staan vòòr een bouwvallig pand. Op de openkierende deur was een drukwerk geprikt en de politiechef las met holle ogen: Wilt u vergeten? Wendt u vol vertrouwen tot H. Pocus, den bekenden kernmedikus.

,,M-maar hier moest ik immers zijn?'', dacht hij en met knikkende knieën klom hij uit de wagen.

Op hetzelfde moment klom juffrouw Doddel in de autobus die haar naar de stad zou rijden. Heer Bommel had haar bijna ingehaald, maar ze was zó vastbesloten om hem te vergeten dat ze op noch om keek.

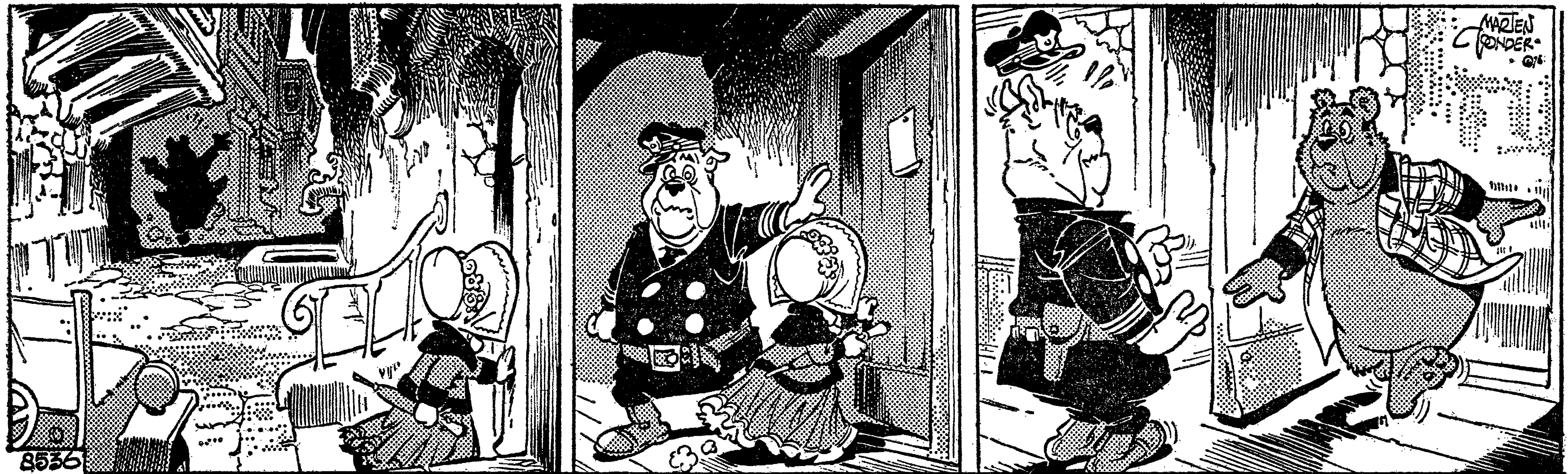

8535. Zodra juffrouw Doddel was ingestapt, zette het autobusje zich weer in beweging en reed schommelend de landweg af. Maar heer Ollie was vastbesloten zijn vergeetachtigheid goed te maken en daarom raasde hij achter het voertuig aan om het in te halen.

Gemakkelijk was dat niet, de weg was smal en kronkelend en op de noodbrug over de Rommel lagen de planken los. Het is dan ook geen wonder dat de agent Raas de hand opstak toen hij de Oude Schicht zag naderen.
„U hebt zeker haast", sprak hij, van zijn motor stappend. „Waar moet u zo vlug naar toe?"

„Laat me door", riep heer Bommel gejaagd. „Ik moet die bus tegenhouden omdat er een dame in zit die iets wil gaan vergeten. Dat is heel vreselijk voor een heer van mijn stand, zodat ik haar moet tegenhouden om alles recht te zetten, als u begrijpt wat ik bedoel."
„Juist", hernam de politiebeambte, een ballonnetje te voorschijn halend. „Wilt u even blazen, meneer?"
„Ik heb geen tijd!", riep heer Ollie achteruitdeinzend. „Begrijpt u dan niet dat ik haar moet inhalen voordat ze me vergeet?"
„Inhalen is hier verboden", verklaarde de agent koeltjes. „Zodoende kunt u beter even dit ballonnetje opblazen. Ik ben erg benieuwd naar de kleur."

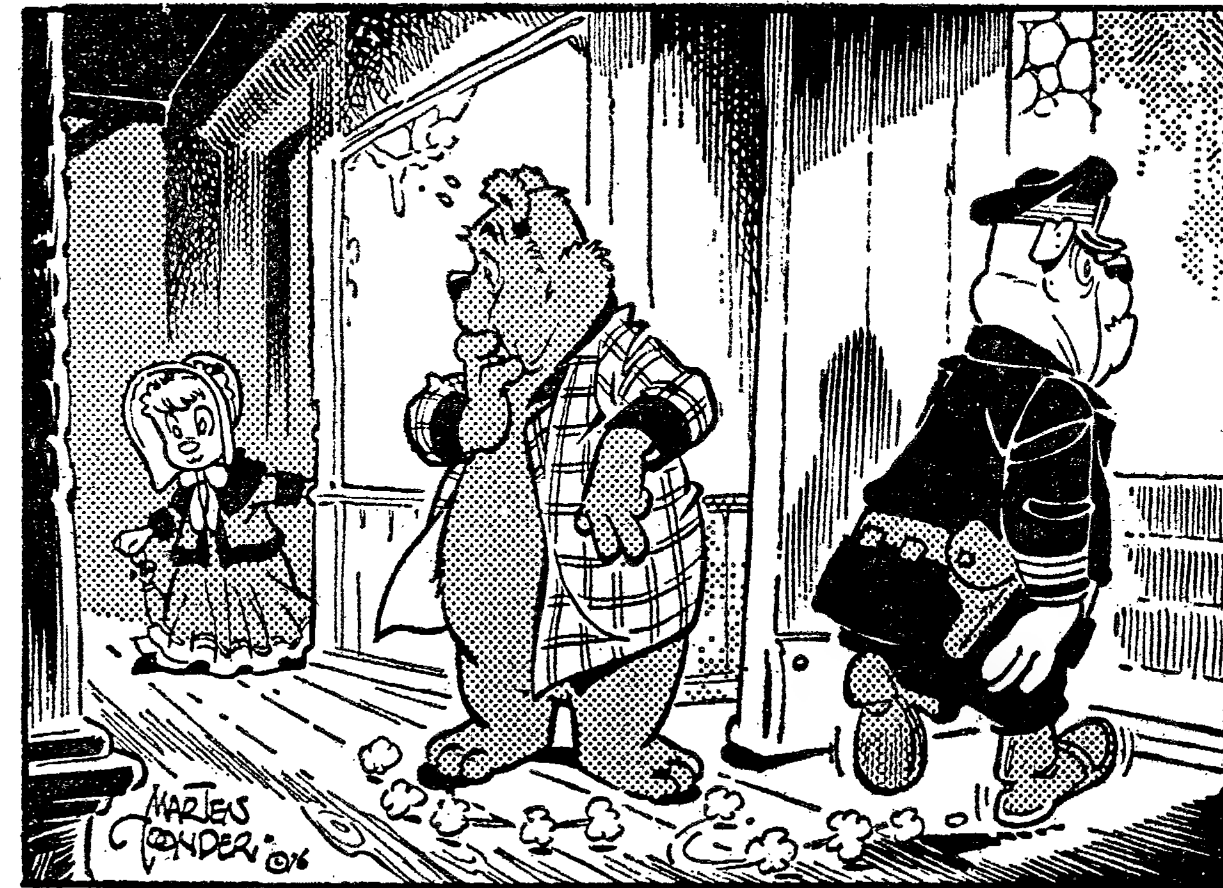

8536. Door het oponthoud had heer Bommel heel wat tijd verloren en toen hij eindelijk Doddeltje weer in het oog kreeg, verdween ze juist in een steeg waar het verboden was voor verkeer.

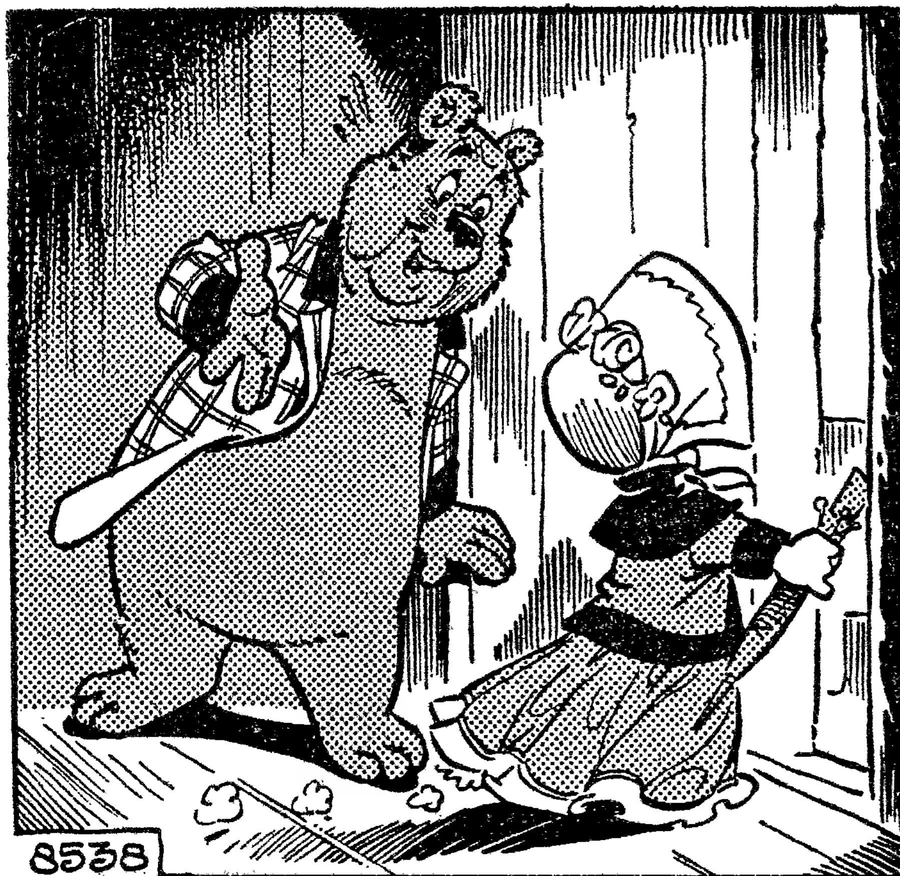
Hij sprong uit zijn voertuig en draafde achter haar aan. ,,Wacht even!", riep hij dringend. ,,Ik moet u spreken! Over dat vergeten, bedoel ik! Ik ben opgehouden wegens een bekeuring die niet doorging, omdat het ballonnetje geen kleur kreeg. Wacht even! Luister toch naar me..."
Maar zijn buurvrouw stapte vastberaden het bouwvallige pand binnen waar dokter Pocus zijn praktijk uitoefende. Prettig vond ze het er niet, want het was er kaal en donker. En misschien zou ze nog teruggegaan zijn, als de deur niet voor haar geopend werd om doorgang te verlenen aan commissaris Bas.
,,Hola", mompelde de politiechef met een wazige blik. ,,Eh... gaat u maar naar binnen. Ik ben klaar."
Dat maakte een einde aan de twijfel van juffrouw Doddel. Ze verdween naar binnen en Bulle Bas wankelde enigszins duizelig naar de uitgang. Maar op het moment dat hij de buitendeur bereikte, werd die opengegooid en snelde heer Bommel het oude huis binnen.
,,Heer Bas!", riep hij verbaasd uit. ,,Wat doet u hier? Loopt u ook bij de dokter?"

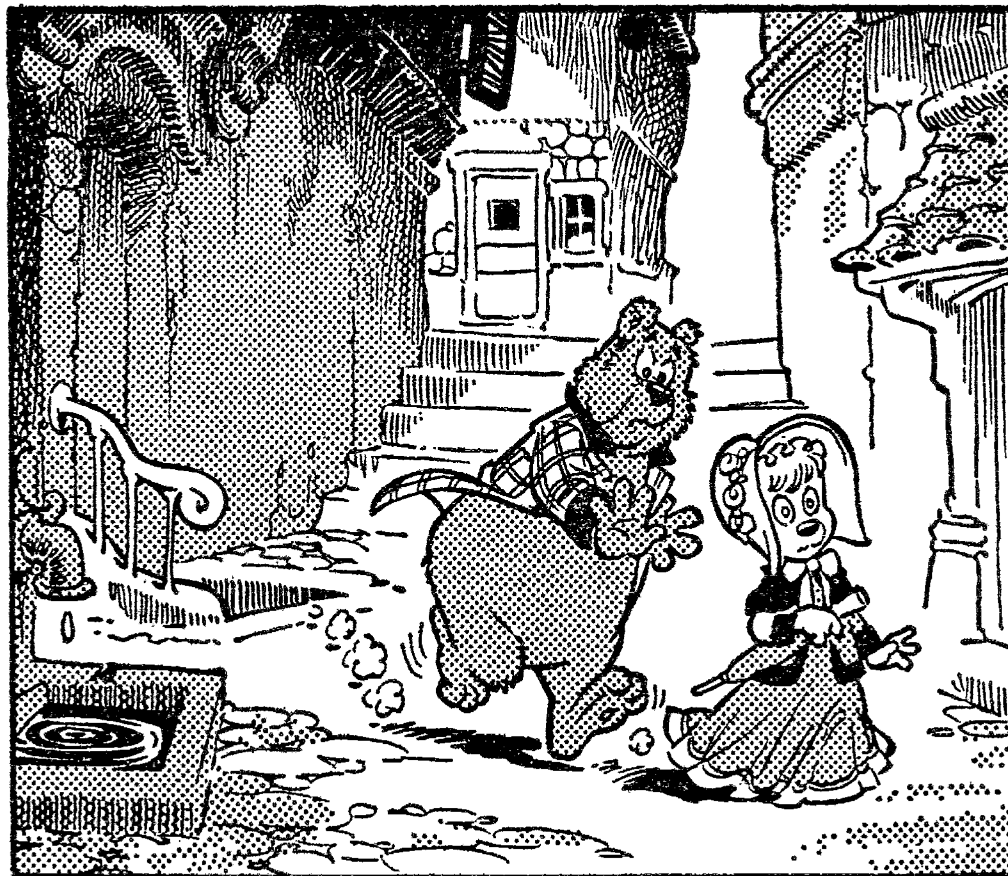
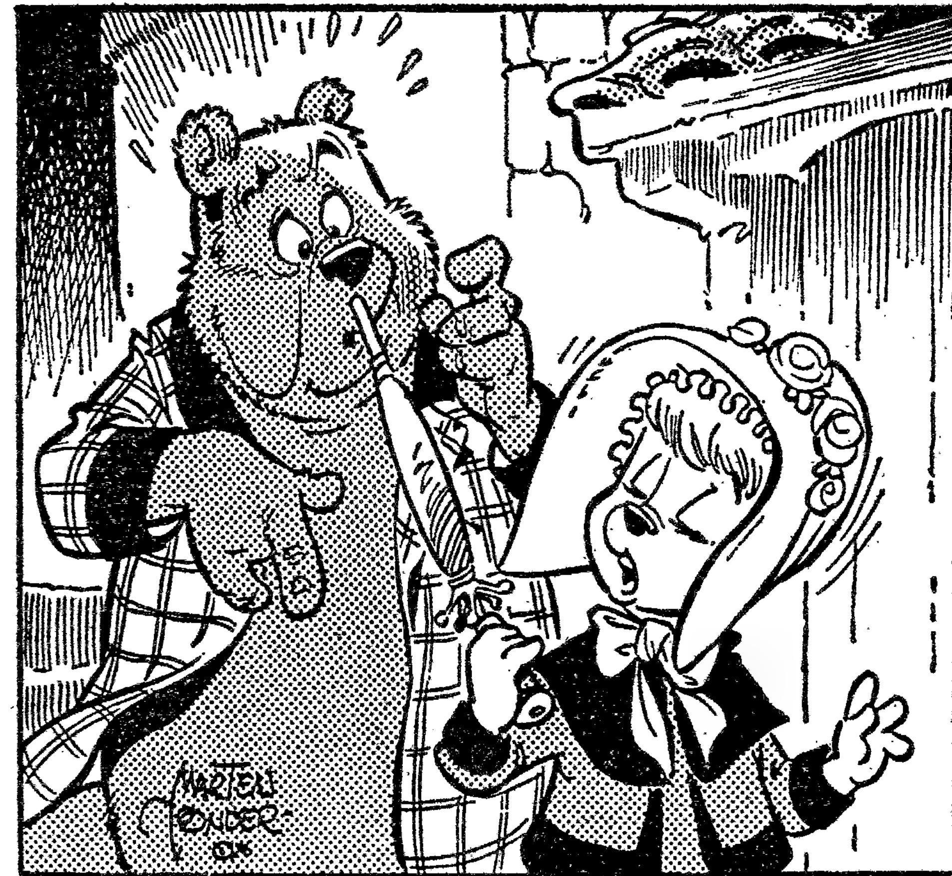

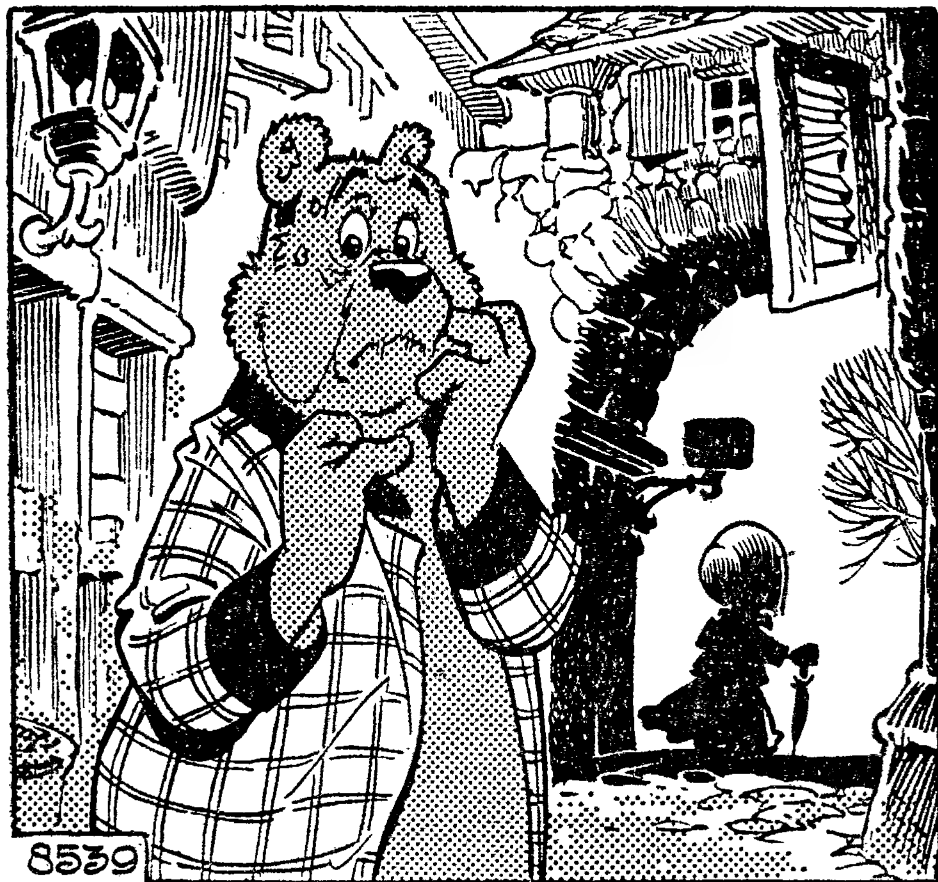
8537 Toen commissaris Bas heer Ollie gewaar werd, drong het pijnlijke van zijn toestand plotseling tot hem door, en hij verbleekte.
„Ik eh.. Ik moest hier even zijn", prevelde hij, terwijl hij zijn voorhoofd afwiste om wat helderheid in zijn gedachten te brengen.
„Net als jij", vervolgde hij. „Ja, ja. Soms moet men wel eens iets vergeten, huh? Vergeet dat je me hier gezien hebt, Bommel. We zijn ten slotte lid van dezelfde Club, niet? We hebben allebei wel eens iets wat we vergeten moeten, al ben ik nu vergeten wat dat was. Als je vergeet dat je me hier gezien hebt, zal ik vergeten dat ik jou gezien heb".
„Maar ik wil juist niet vergeten!", riep heer Bommel uit. „Vergeten geeft alleen maar narigheid. Daarom moet ik mevrouw Doddel tegenhouden voordat ze iets ergs doet. Eh.. ik bedoel, hebt u hier ook een dame naar binnen zien gaan?"
De politiechef verstrakte. „Dat kan ik me niet herinneren", sprak hij dof. „En het is niet mooi van je dat je niet vergeten wilt, Bommel. Daar zal je spijt van krijgen. Als je maar weet dat ik hier alleen maar voor een onderzoek kwam, begrepen?"
Met deze woorden verliet hij het pand met onzekere tred en terwijl heer Ollie hem niet begrijpend nakeek, werd de kamerdeur geopend en verscheen juffrouw Doddel weer op de gang.

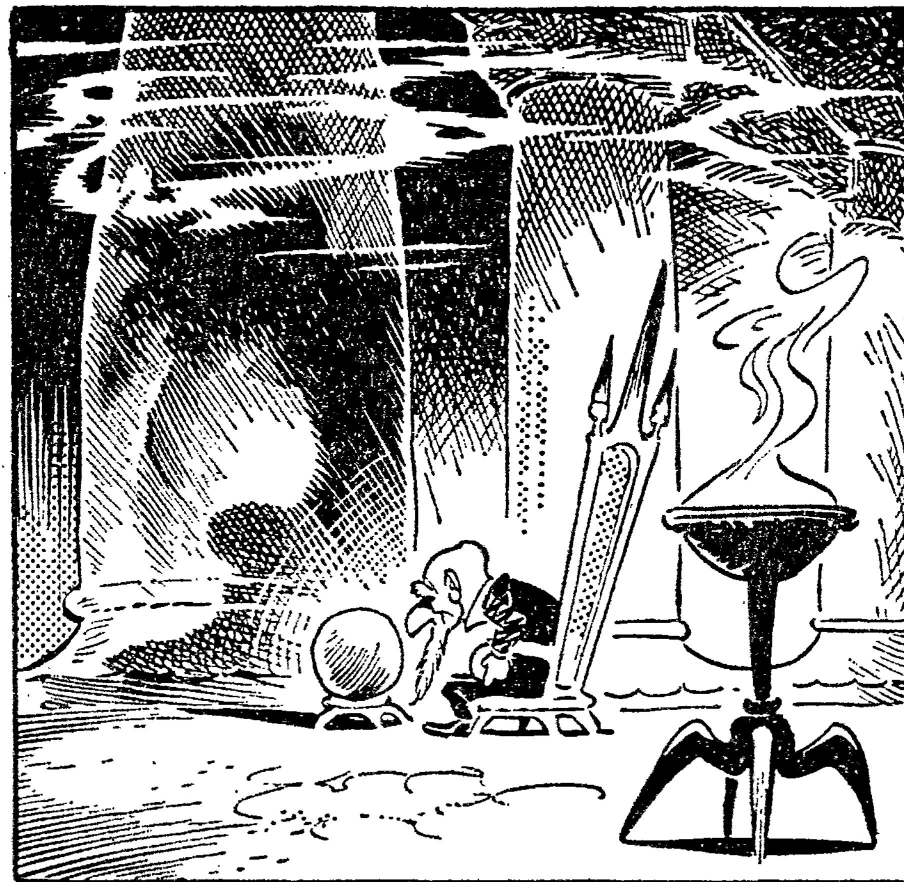
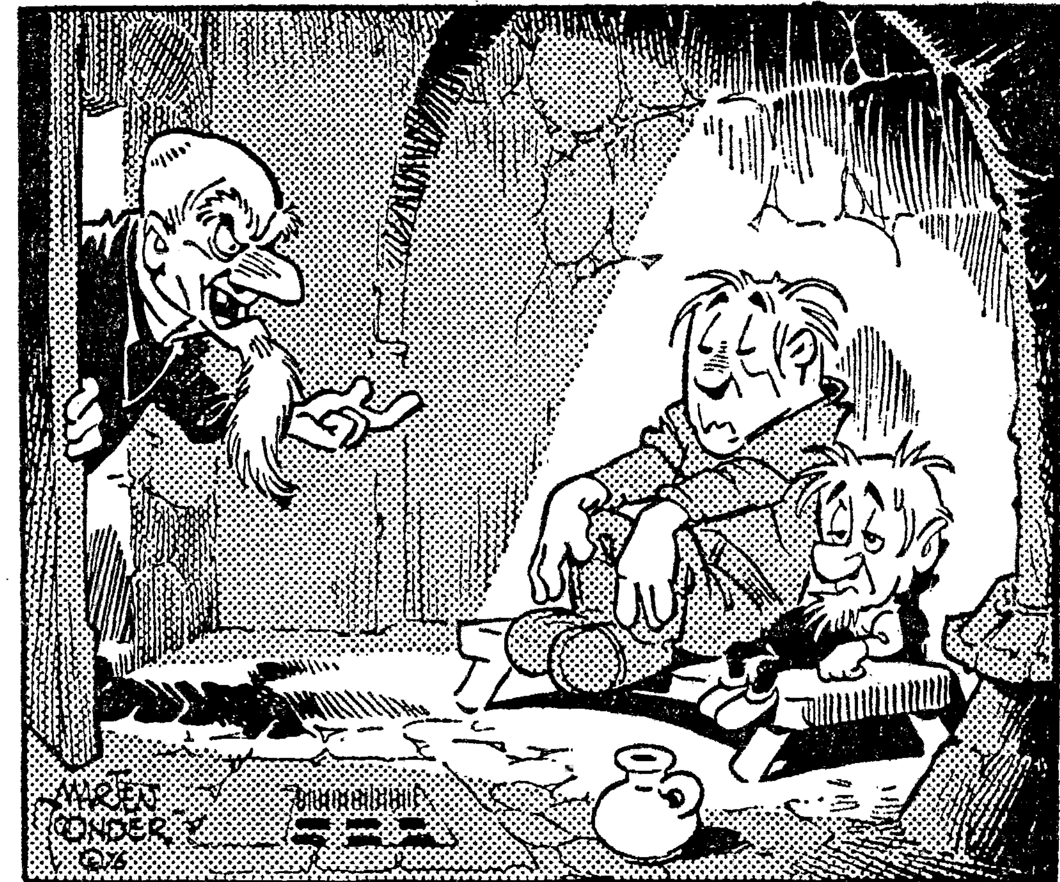

8538. Toen heer Bommel zijn buurvrouw zag, veerde hij op en glimlachte zo goed mogelijk.
,,Prettig, dat ik u net tref", sprak hij. ,,Ik moet u even spreken, bedoel ik. Over dat vergeten en zo. Kijk, ik was uw verjaardag natuurlijk niet ècht vergeten, want ik had het op een papiertje geschreven, dat ik even had weggelegd, zodat het door mijn hoofd gegaan is. Erg vervelend. Het spijt me echt, als u begrijpt wat ik bedoel. Het zal niet weer gebeuren . . ."
Maar het vrouwtje luisterde niet. Ze liep met glazige ogen langs hem heen naar buiten en haastte zich de steeg door.

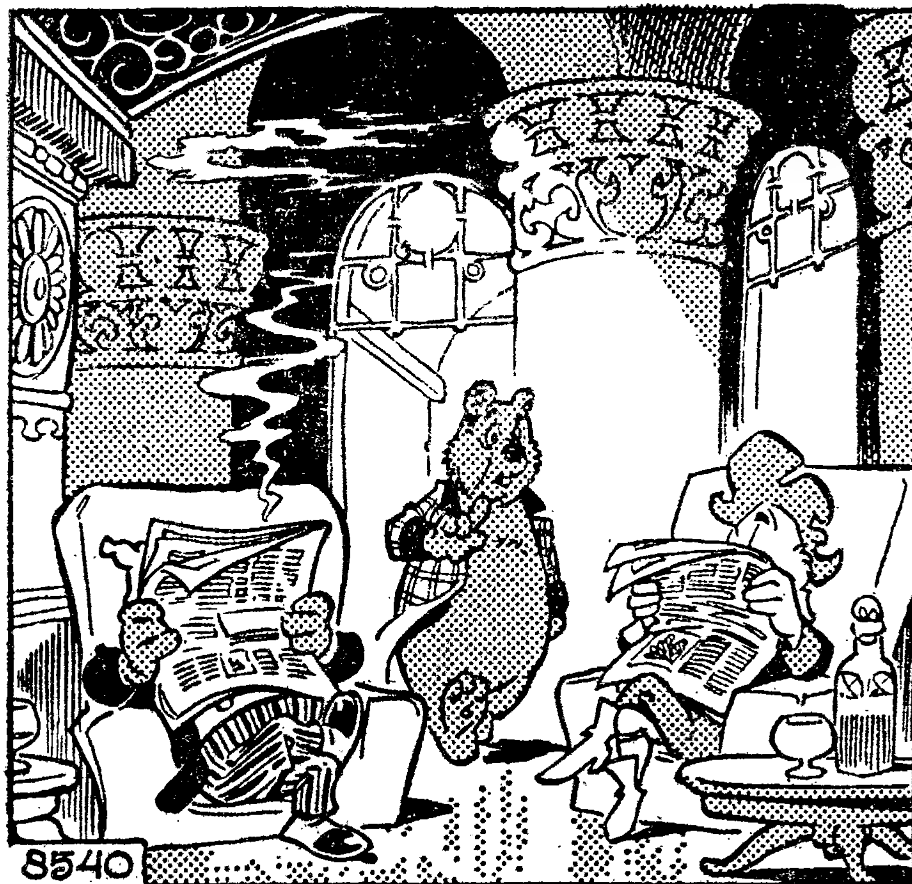
,,Maar wacht toch even!" riep heer Ollie wanhopig uit. ,,Ik begrijp dat het erg vervelend voor u was, om te zitten wachten met een verpieterde maaltijd. U was boos, dat kan ik héél fijn aanvoelen. Maar als ik u nu eens uitnodig voor een gezellig etentje samen. In de Gebraden Haan bijvoorbeeld. En als ik nu eens . . ."
Juffrouw Doddel bleef staan en schudde met enige moeite de sufheid van zich af.
,,Ga weg!" zei ze snibbig. ,,Ik ken u niet, meneer! En als u me nog langer lastig valt, roep ik de politie!"

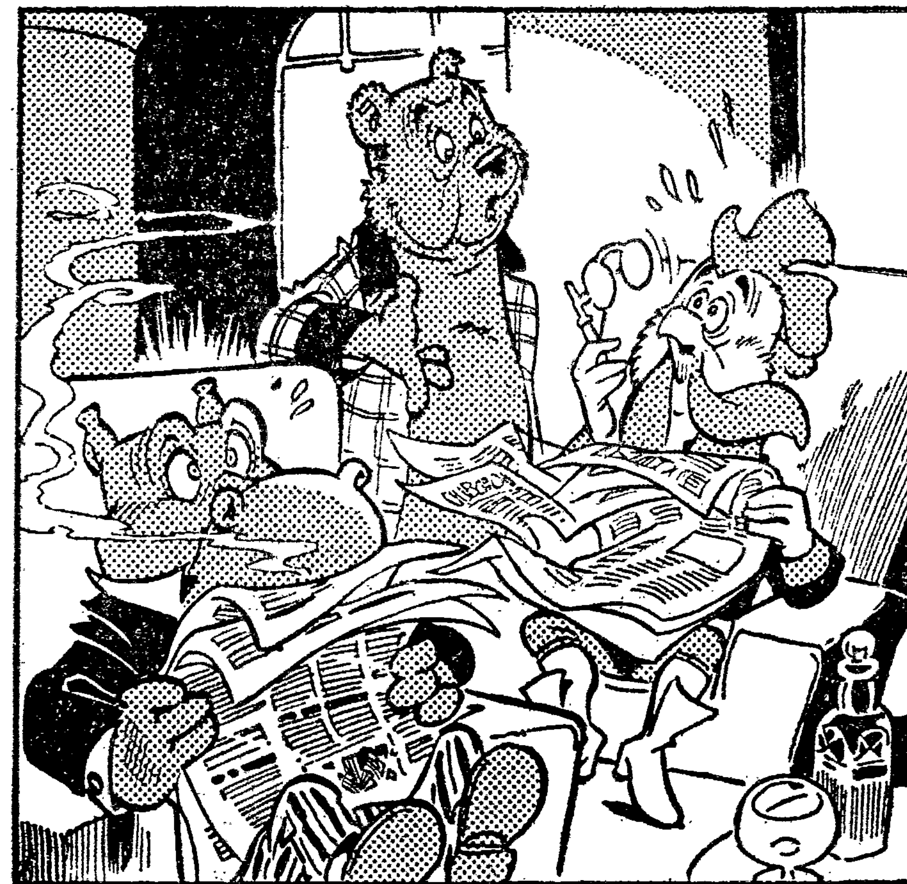
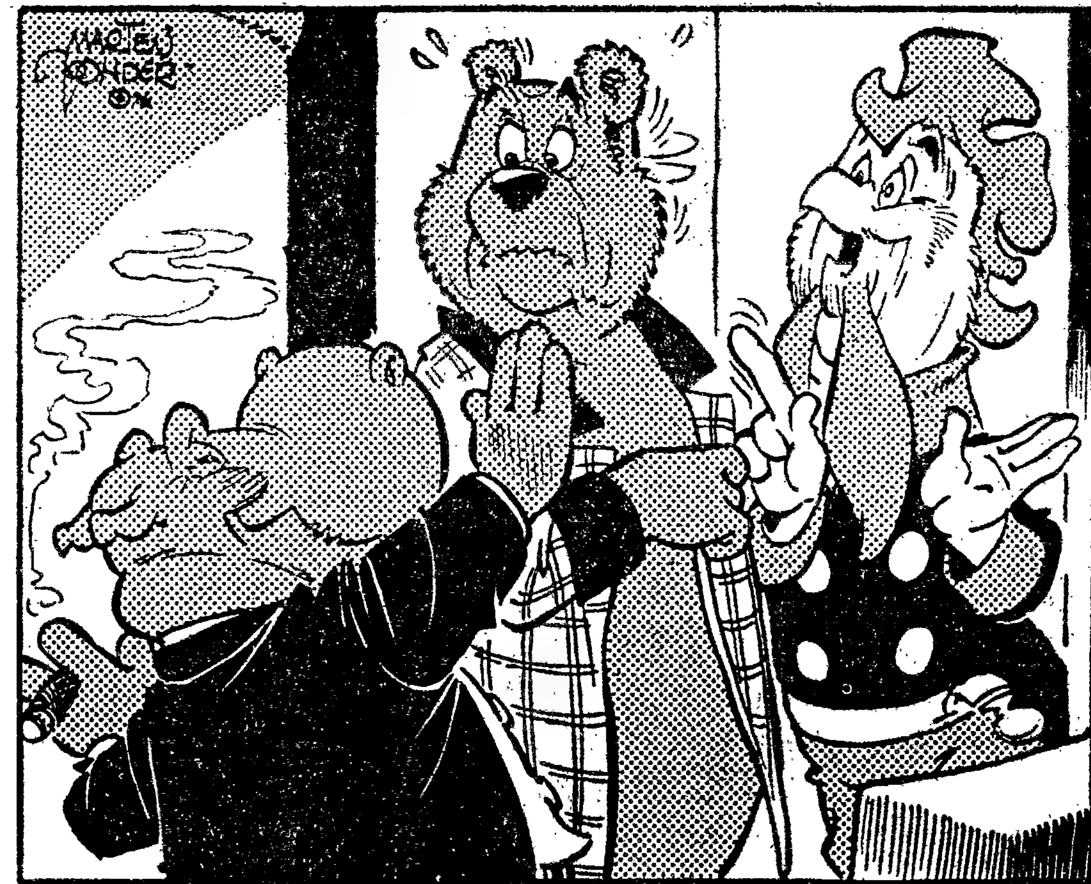

8539. Heer Bommel bleef staan en keek zijn buurvrouw beteuterd na, toen ze naar de bushalte bij de Oosterpoort liep.
„Ze is me echt vergeten," sprak hij met bleke lippen tot zichzelf. „Ze deed niet alsof; het was echt! Hoe k-kan dat? Die dokter Pocus is gevaarlijk. Hij is een schurk, bedoel ik! En nu ik er aan denk: wat deed Bulle Bas daar? Waarom wilde hij, dat ik hem zou vergeten? Het leek wel alsof hij zich schaamde, dat ik hem daar zag!"
Tobbend slofte hij een poosje voort, en tenslotte besloot hij naar de Kleine Club te gaan om zijn zorgen met hoogstaande lieden te kunnen bespreken.
Zijn vertrek uit het huis van de kernmedikus was echter niet onbemerkt gebleven. De grijsaard had zijn bewegingen gevolgd in een kristallen bol, en wat hij zag, beviel hem in het geheel niet.

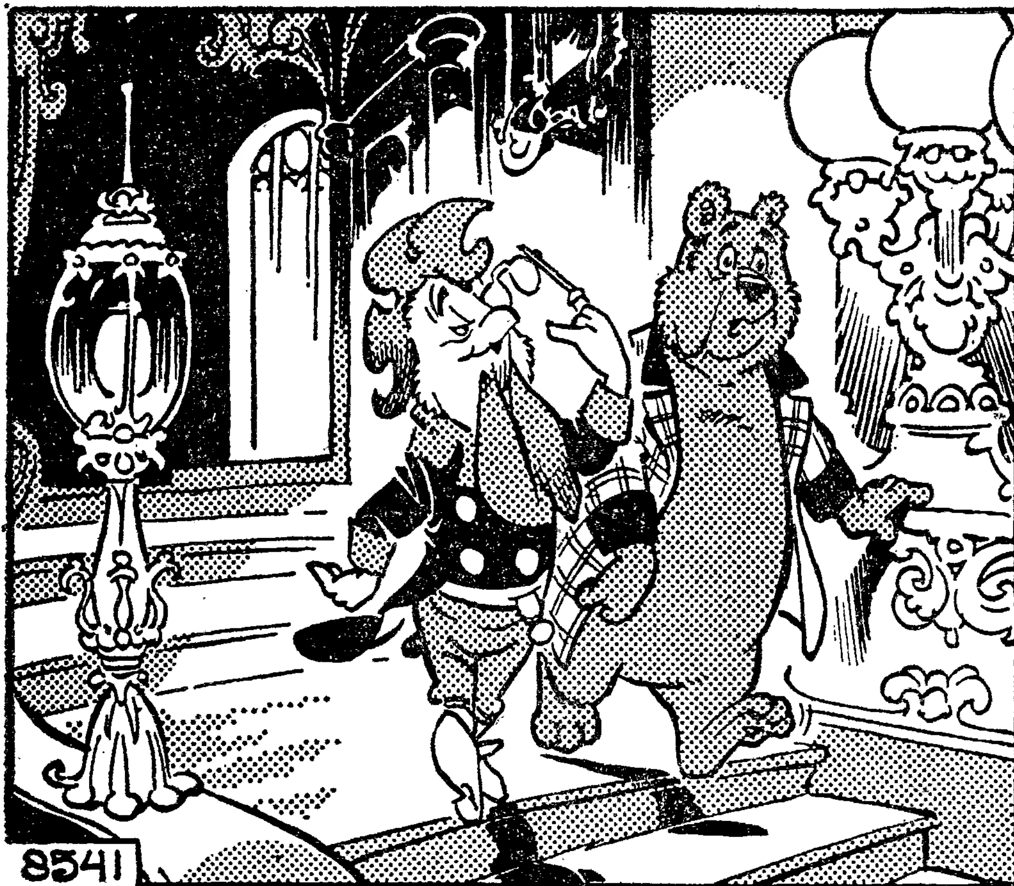
„Bij Zazel!" kraste hij. „Daar was een klant, die weer is weggelopen! Hij volgde mijn cliënten; en dat is gevaarlijk. Dat geeft praatjes en sjantage! Ik moet hem hier hebben voor een grondige behandeling. Ik zeg; ik moet hem hier hebben!"
Hij stond op en begaf zich naar een kleine deur aan het einde van de zaal, waarachter een dof gemompel hoorbaar was. Het waren de dwergen Ogel en Tors, die daar in een vreugdeloos vertrekje hun onderkomen hadden.
„Moet dat nou zo?" vroeg de laatste zich af. „Is dat nou leven?" „Het is niet mooi", zei Ogel. „Minder stoten van de kop; maar altijd patsen op de stenen." „Hoor ik daar gemor?" vroeg magister Pocus, het hoofd naar binnen stekend. „Pas op! Wie mort, krijgt geen eten. Gewerkt moet er worden! Ik zeg; jullie moeten aan het werk! Luister goed!"

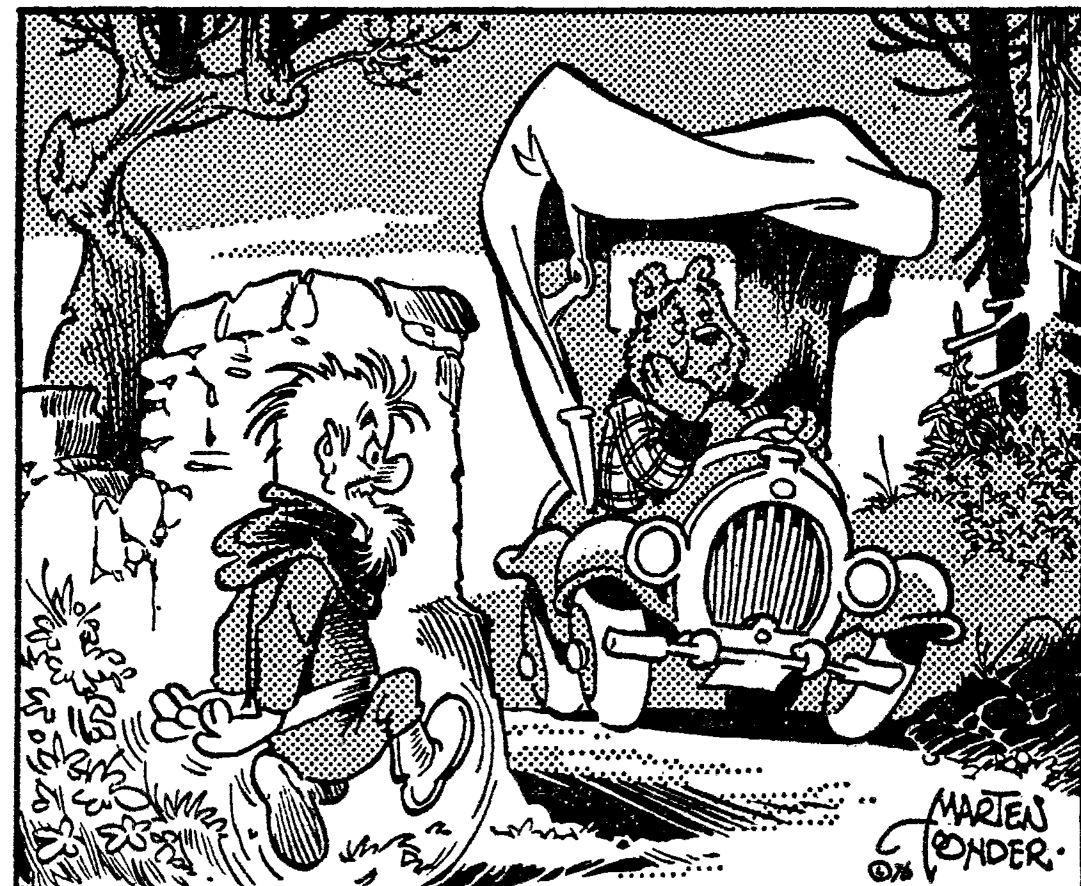

8540. In een gezellig hoekje van de Kleine Club zaten de burgemeester en de markies de Cantecler de krant te lezen. Er hing een beschaafde stilte, die slechts verbroken werd door het knisperen van papier, en waar een einde aan kwam door het binnentreden van heer Bommel.
„Gelukkig," sprak deze. „Ik ben blij, dat ik iemand tref waar ik eens ernstig mee kan praten. Het gaat om een zekere dokter Pocus, die een gevaarlijke praktijk uitoefent door te laten vergeten, als u begrijpt wat ik bedoel. Ik heb daar zelfs commissaris Bas ontmoet, toen ik er was om een dame te redden!"
Zijn woorden hadden een onverwachte uitwerking. De beide heren lieten hun kranten zakken en keken ontsteld op, terwijl de magistraat zelfs zijn sigaar verloor.
„Parbleu!" riep de markies uit. „Wat bedoelt ge, amice?"
„Daar moet een eind aan komen", legde heer Ollie uit. „Waar moet het heen, wanneer iedereen zo maar een stuk uit zijn geheugen kan laten knippen?"
Nu kwamen de beide clubleden overeind en traden gemaakt lachend op de verraste heer toe.

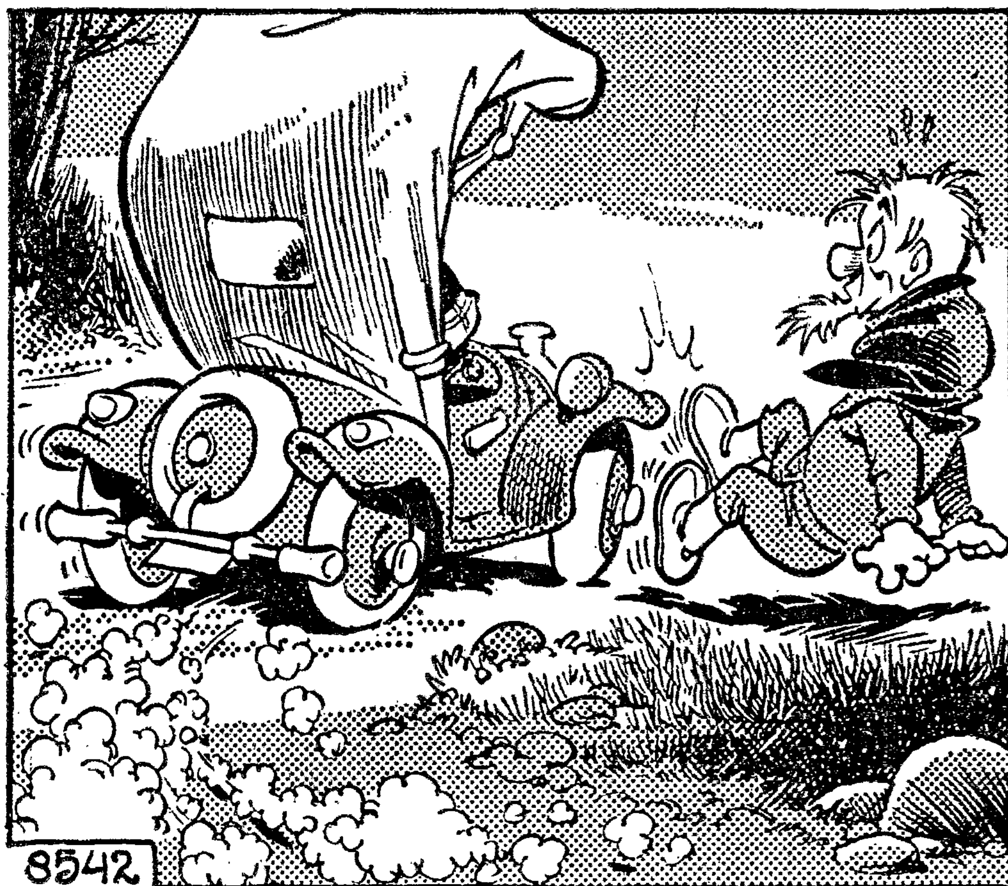
„Je moet dat niet te zwart zien, Bommel!" riep de burgemeester, hem op de schouder kloppend. „Je kan dat beter vergeten. Er zijn nu eenmaal dingen, die beter in het vergeetboekje kunnen, anders zou men niet kunnen slapen. Wat jij?"
„Tiens", vulde de edelman aan „Vergeten is soms nodig tussen heren onder elkaar. En we horen toch tot dezelfde club, amice? Dat moogt ge niet vergeten!"

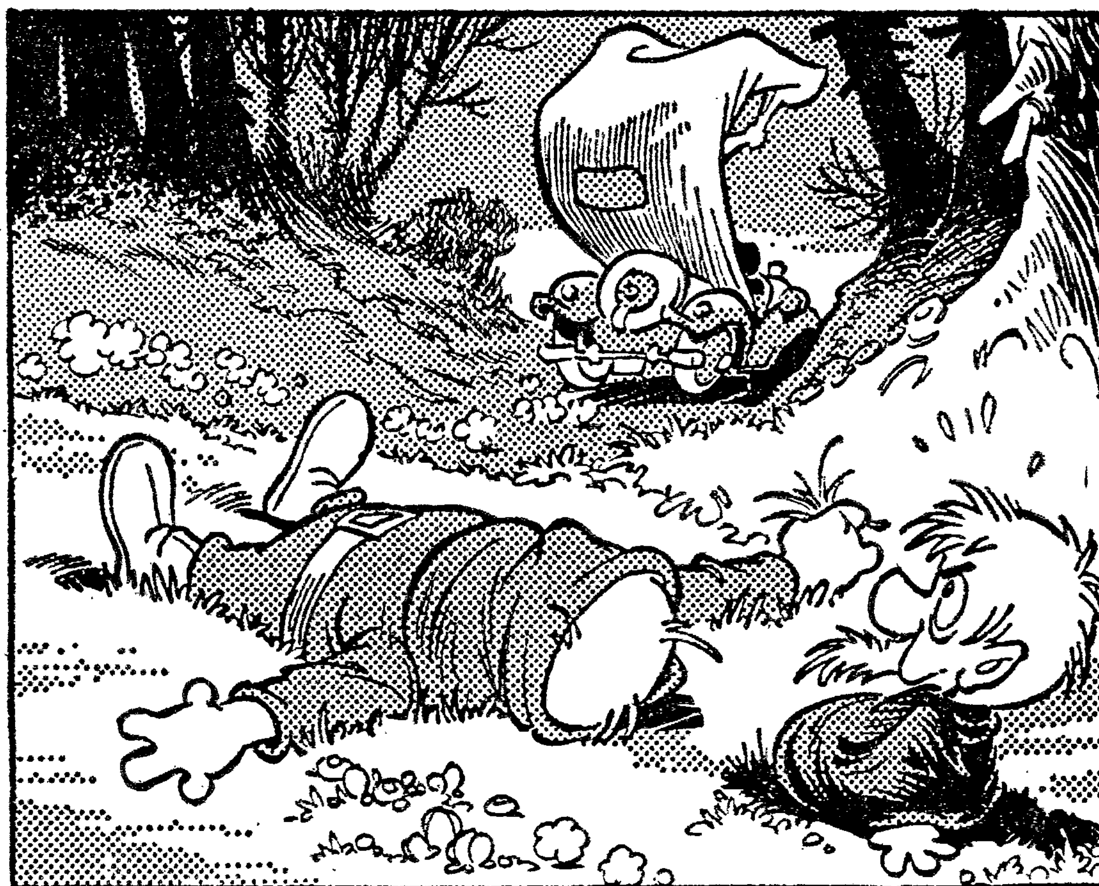

8541. Het drong tot heer Ollie door, dat zijn clubgenoten heel anders over vergeten dachten dan hijzelf — en teleurgesteld nam hij afscheid.
,,Vergeten is héél belangrijk wanneer men in betere kringen verkeert", sprak de markies de Canteclaer, die minzaam met hem naar de uitgang liep. ,,Ge dient dat goed in het oog te houden, amice! Par exemple. Ik overweeg een tuinfeestje voor notabelen en andere voorname ingezetenen. En wanneer ge nu alles vergeet over dat vergeten, zal ik u wellicht een uitnodiging sturen. Adieu, eh... Bommel!"
Heer Ollie klom in de Oude Schicht en reed vol verwarde gedachten huiswaarts. ,,Wat bedoelen ze toch?" vroeg hij zich bekommerd af. ,,Begrijpen ze dan niet, dat vergeten een misstand is waardoor ik een hoogstaande dame in het ongeluk heb gestort, zodat ze mij vergeten is? Vergeetachtigheid is vreselijk! En als heer van stand voel ik heel fijn aan, dat ik het moet bestrijden; wàt ze ook zeggen!"

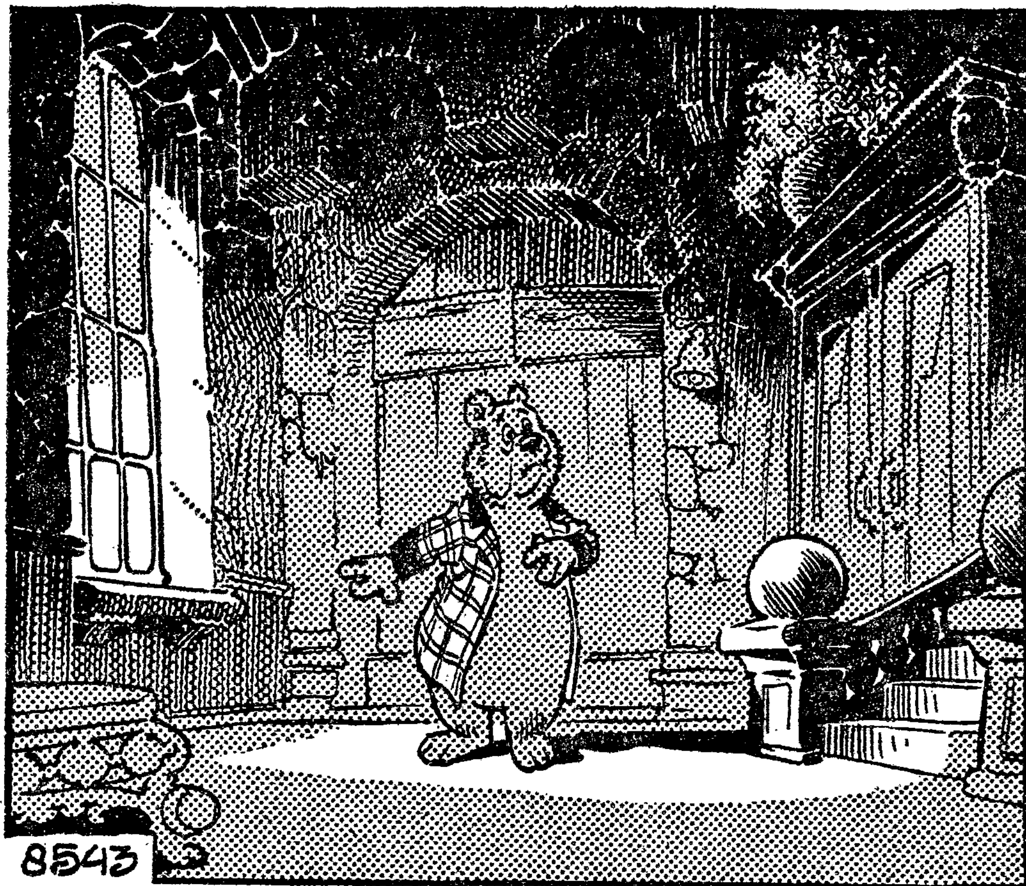
Zo tobbend stuurde hij zijn voertuig over de weg, zonder aandacht te schenken aan de ontluikende lente. En ook had hij niet in de gaten, dat terzijde van de weg een eigenaardige vreemdeling naderdraafde.

8542. Trouwe lezertjes zullen hebben gezien dat de naderende wandelaar niemand anders was dan Ogeltors. Het is duidelijk, dat hij van plan was opnieuw een namaak-aanrijding te veroorzaken; maar heer Bommel was te zeer bezig met zijn diepe gedachten om hem op te merken. Ook toen de vreemde figuur bij zijn voorwielen achterover tuimelde en uit elkander viel, reed hij peinzend verder. En omdat het pad heuvelafwaarts ging, verdween hij met toenemende snelheid in de vallende schemering.
Het weggerolde hoofd van Ogeltors keek hem hatend na.

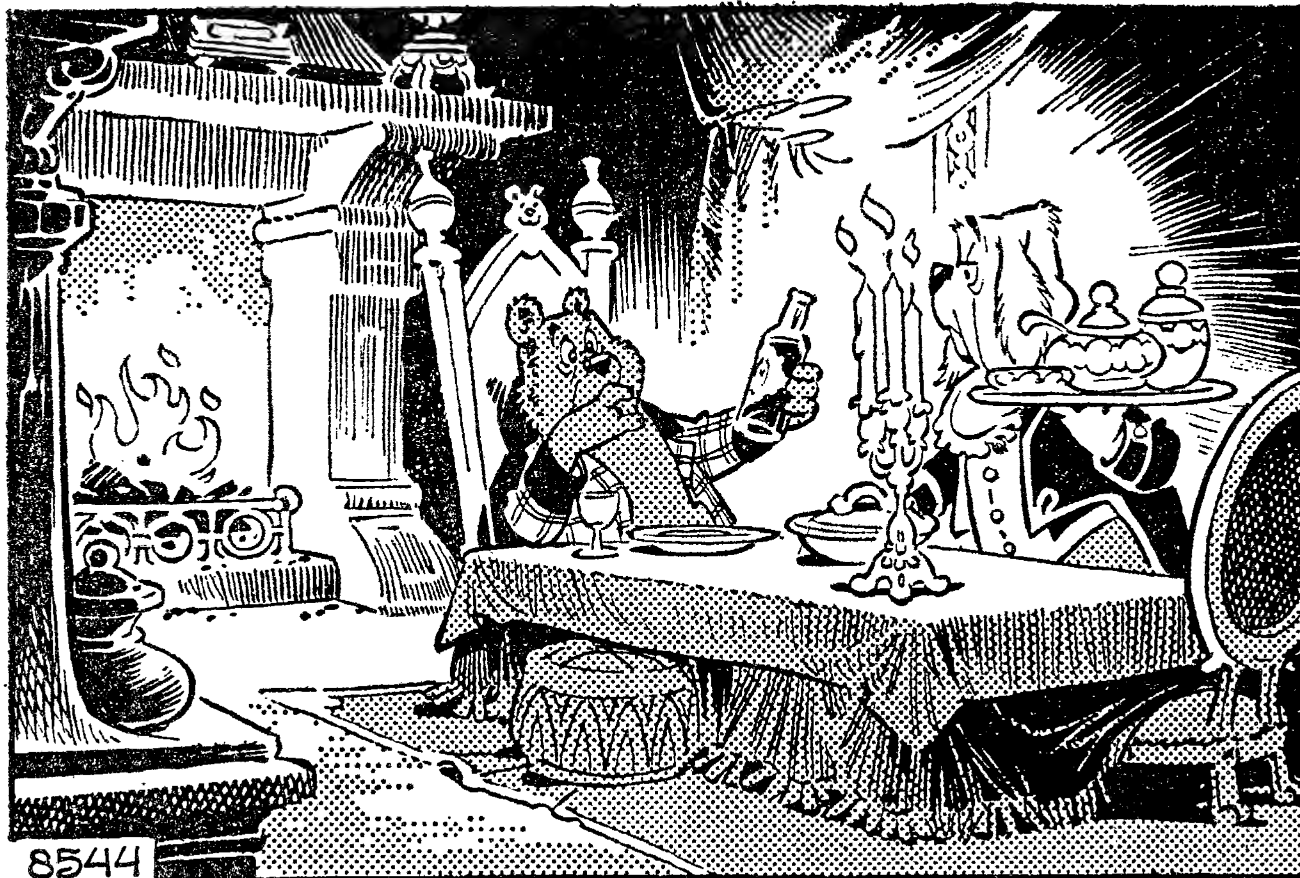
„Patsen op de bodem", sprak hij. „En hij heeft het niet eens gezien!"
„Eén ding begin ik in te zien", mompelde heer Ollie, toen hij aan de voet van de heuvel was aangekomen. „Ik begrijp nu, waarom Tom Poes steeds zo zeurde over die vergeetdokter. Een zekere Pocus, als men begrijpt wie ik bedoel. Hij stuurt drukwerken rond, waarin hij aanbiedt om te laten vergeten. En dat kan hij goed, dat heb ik aan Doddeltje gezien. Mevrouw Doddel, bedoel ik. Hoe vreselijk is dit alles! Hoe kan ik het nu ooit weer goedmaken? Die Pocus is een gevaar voor de samenleving!"

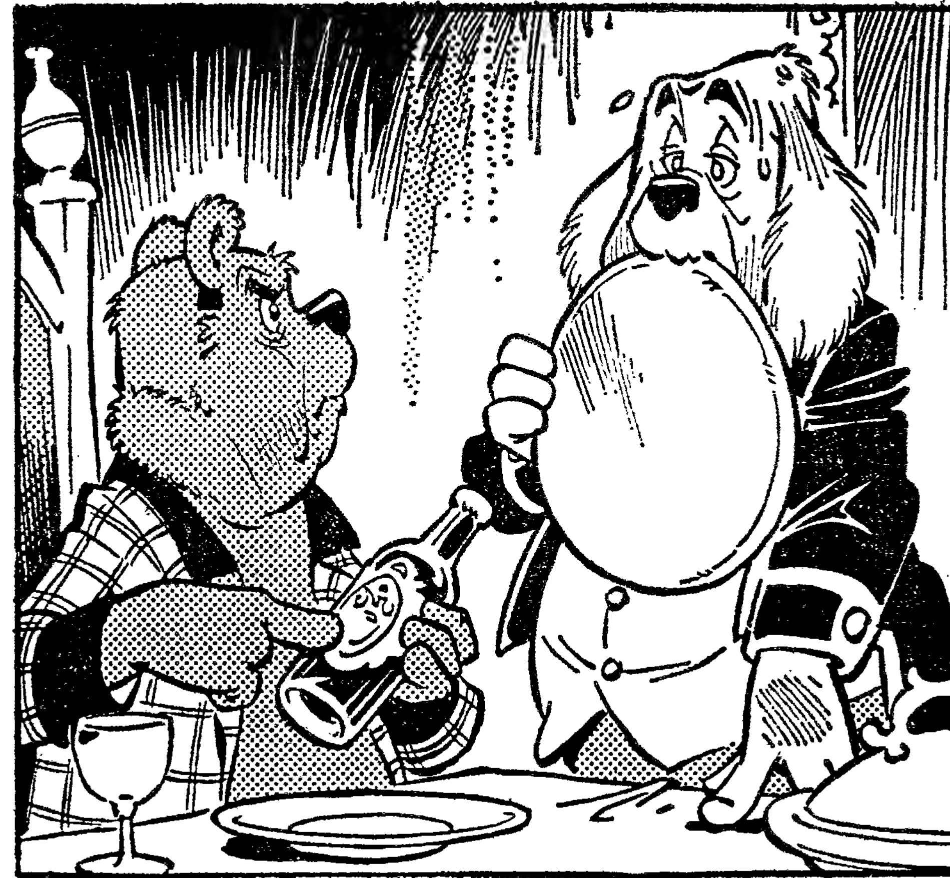
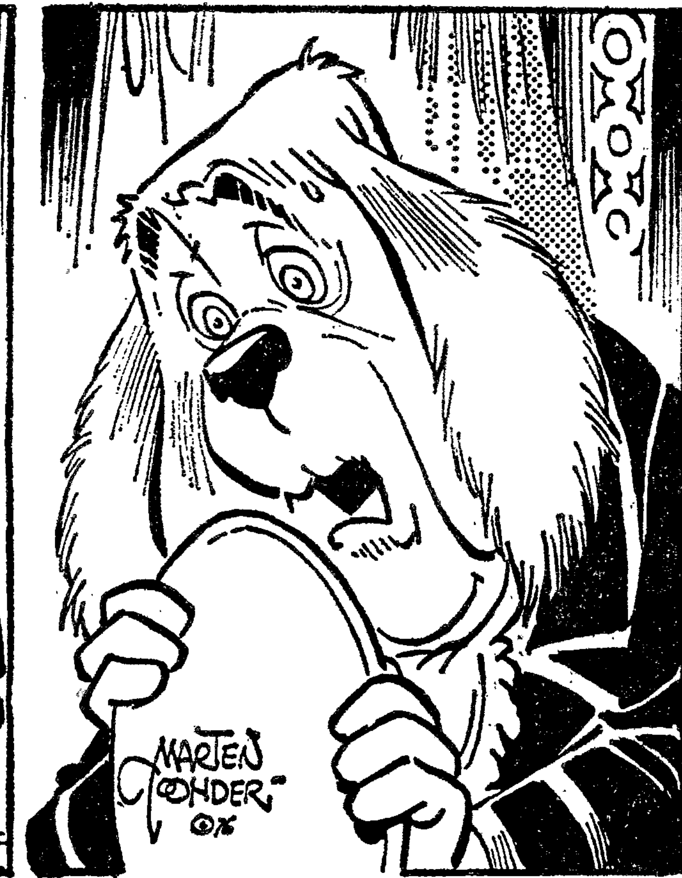

8543 Toen heer Bommel thuis kwam, begon het al donker te worden. Maar er brandde geen licht in de hal, en ook klonk er geen geluid uit de keuken, zodat de stilte hem benauwde. ,,Waar is Joost?" vroeg hij zich af. ,,Zou hij het eten vergeten hebben? Natuurlijk. Joost is ook bij die vergeetdokter geweest, en wie weet, wat hij allemaal vergeten is!"
De trouwe bediende dacht echter wel degelijk aan de maaltijd. Hij had een peperbiefstuk bereid, en daarop had hij zich naar de torenkamer begeven, waar hij lege flessen met mooie etiketten bewaarde. Die placht hij te vullen met een eenvoudig landwijntje wanneer hij een hartige schotel opdiende - maar deze avond stond hij voor het rek en liet besluiteloos zijn blikken over het belegen glaswerk dwalen.
,,Ik heb een leuk flesje Ulgarijnsche Fousel van de heer Grootgrut gekregen", prevelde hij. ,, Als ik dat overgiet in deze Chateau d'Epan zal het heer Olivier zeker smaken. Maar ik weet het niet... Het is een betreurenswaardige gewoonte, die mij soms op het geweten slaat. Ik wilde, dat ik het kon vergeten..."
Het is duidelijk, dat het willen vergeten tot verslaving leidt. Doch voordat hij daaraan had kunnen denken, werd hij gestoord door heer Ollie, die beneden aan de trap stond te roepen.

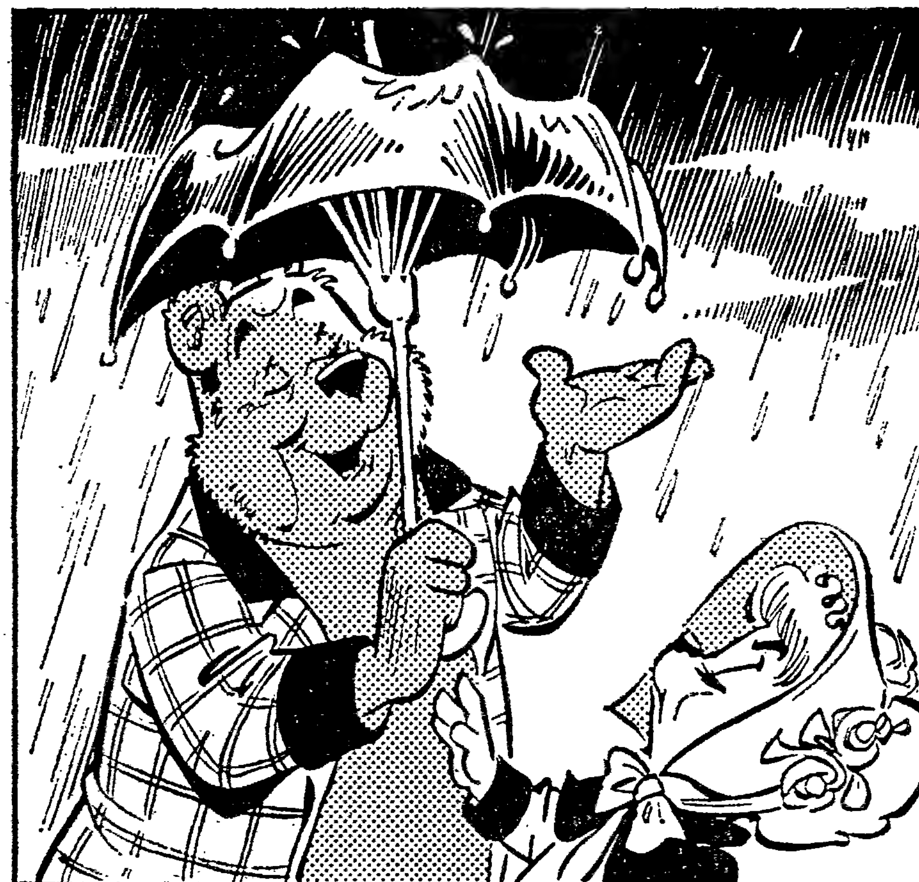
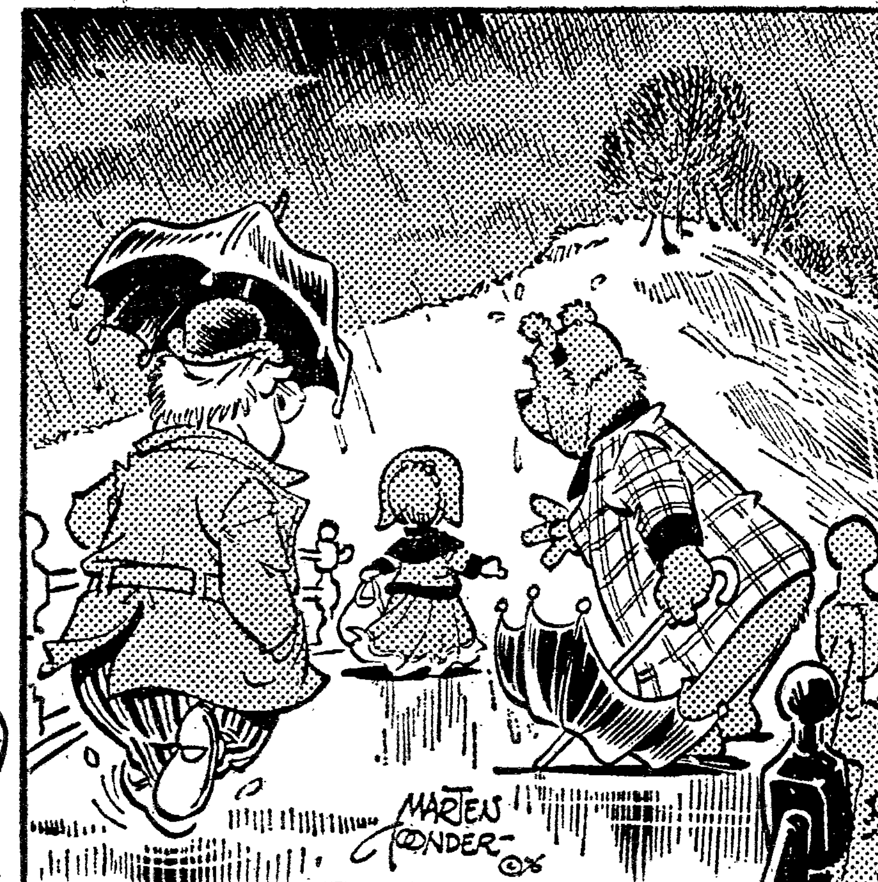

8544 Toen Joost de schalen binnen bracht, zat heer Bommel met een misprijzend gelaat naar een fles te kijken, die hij in de hand hield.
,,Ulgarijnsche Fousel", sprak hij. ,,Wat betekent dat, Joost?"
,,Een Oosters wijntje, m-met uw g-goedvinden", verklaarde de bediende nerveus. ,,D-dezelfde, die u zo lekker vond toen het in een fles met een Bordeaux-etiket zat. Ik dacht.. Als u mij toestaat.. Ik wilde.."
,,Mij bedriegen!" riep heer Ollie uit. ,, Het is mooi! Wordt mij dan niets bespaard? Is het niet genoeg, dat ik de hoogstaande dame die mijn hoofd vulde, vergeten heb, zodat ze mij vergeten is en de zorgen mij op het gemoed geslagen zijn? En als ik dan een kleine vertroosting zoek in een geurig boeket, vol afdronk, vind ik foezel!!"
,,Het is z-zeer betreurenswaardig", stamelde de knecht. ,,Ik hoop, dat u het zult willen vergeten, heer Olivier. Het zal niet weer gebeuren. Ach, het drukt al lang op mijn geweten, en ik wilde wel, dat ik het vergeten kon..."

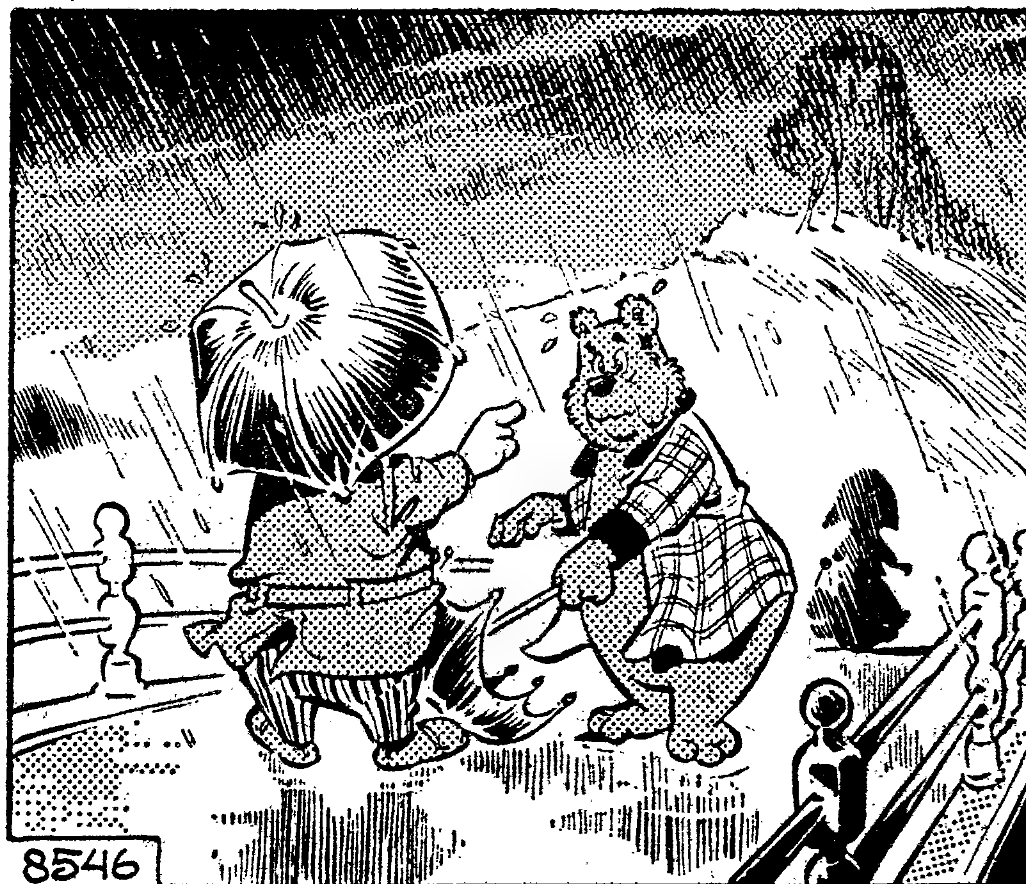
Heer Bommel werd getroffen door het berouw van zijn bediende en zijn trekken verzachtten zich. ,,Laat het niet weer gebeuren", zei hij. ,,En praat me niet over vergeten, dan praten we er niet meer over".

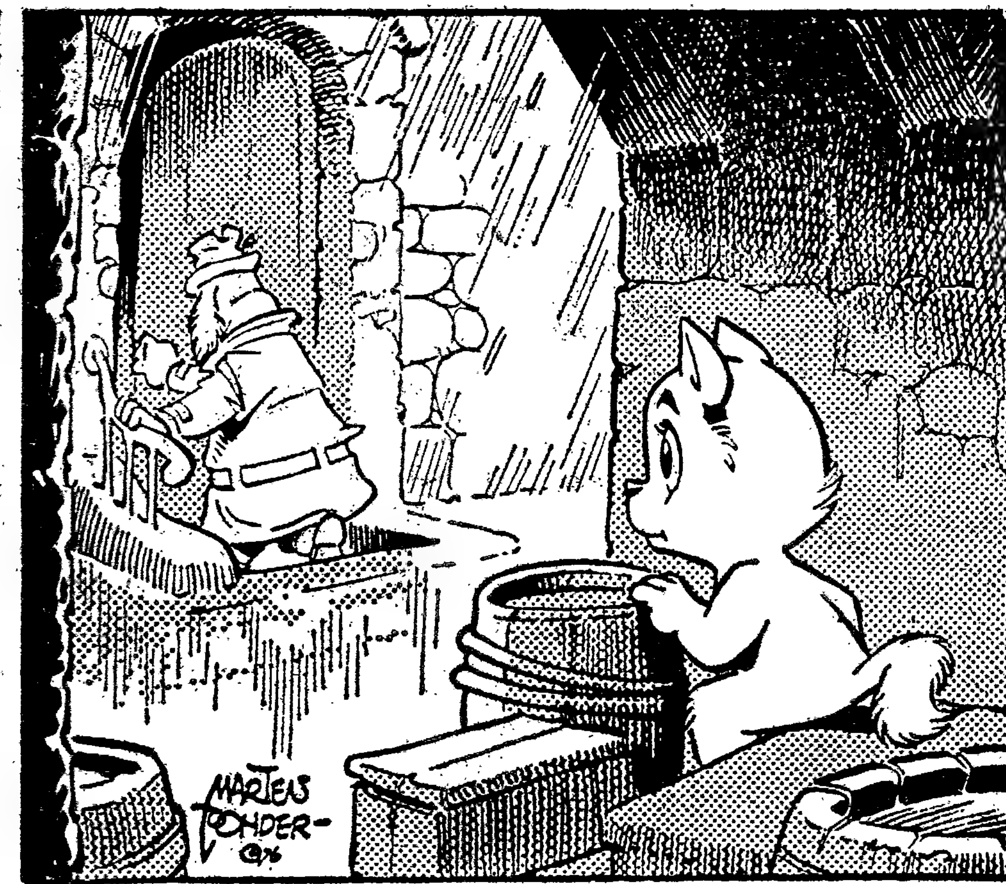

8545. De volgende morgen was de lucht betrokken en een malse lentebui daalde op de ontwakende natuur. Heer Bommel voelde dat dit het soort weer was, dat bij zijn neerslachtige stemming paste, en gewapend met een regenscherm begaf hij zich door de dreven. Al spoedig had hij geen droge draad meer aan het lijf, maar hij was zozeer in sombere gepeinzen verdiept, dat hij voortwandelde totdat de stad in zicht kwam. Hij dacht er net over terug te keren, toen hij zijn buurvrouw door de Oosterpoort zag komen, en zijn gelaat klaarde op.
„U zult nat worden", riep hij, zich naar haar toehaastend. „ Het is nog een heel eind naar de bushalte. Mag ik u mijn paraplu aanbieden?"

Juffrouw Doddel keek verrast op, maar toen ze hem herkende, betrok haar gezicht. „Bent u het alweer?" vroeg ze. „Ik heb u toch gisteren al gezegd, dat ik niet van uw praatjes gediend ben? Laat me met rust, meneer!"
Ze liep driftig verder, en heer Ollie liet verslagen zijn regenscherm zakken, zodat het hemelwater hem op de schedel kletterde.
„Op deze manier heeft het leven geen waarde meer", sprak hij tot zichzelf. „Het enige wat mij overblijft, is naar een vreemd land te gaan, waar ik zal kunnen vergeten..."
Hij wendde zich bedroefd om, en zijn stemming werd er niet beter op, toen hij achter zich de beambte Dorknoper zag naderen.

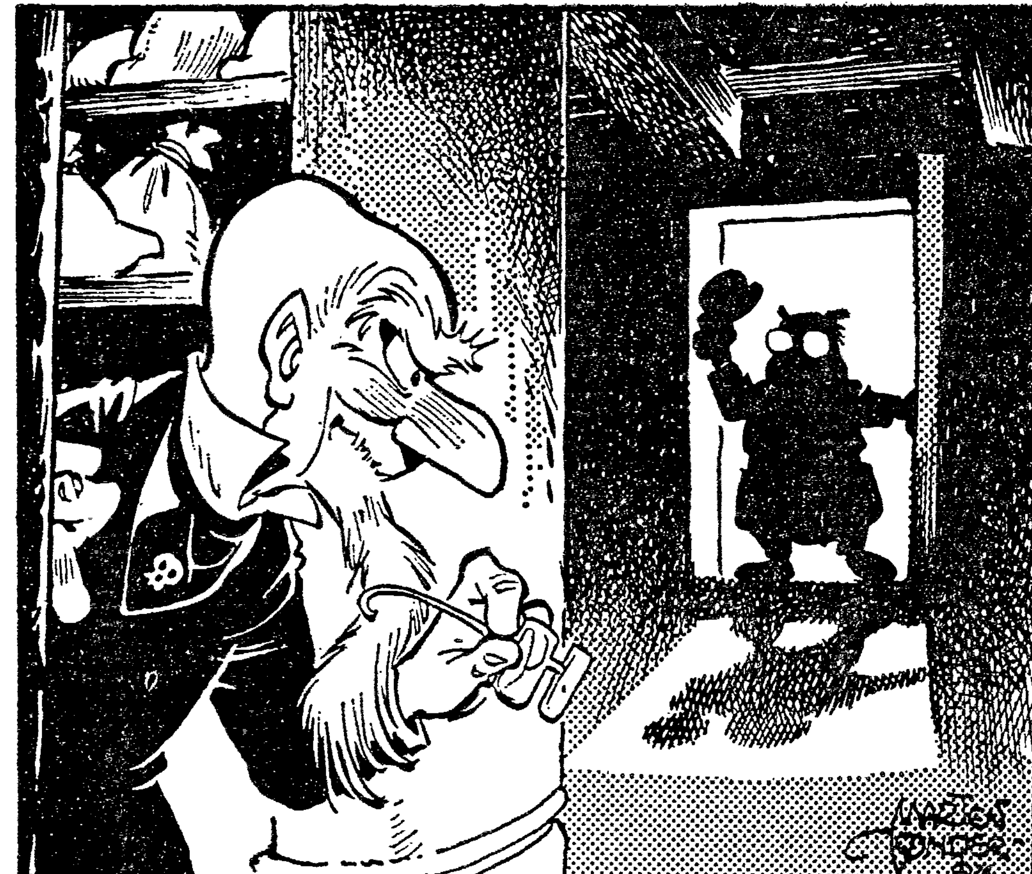

8546 Toen de ambtenaar eerste klasse heer Ollie gewaar werd, hield hij de pas in en stak een beschuldigende vinger uit.
„Ik had u de tijd gegeven tot vanmorgen!" sprak hij streng. „Maar in mijn post heb ik geen ingevulde belastingaangifte van uw hand gevonden, meneer Bommel! Dat zal u een ambtshalve aanslag kosten, volgens artikel 379 bis! Ik heb u gewaarschuwd".
Heer Ollie voelde, dat de zorgen hem te veel werden en de tranen sprongen hem in de ogen.
„Vergeten", zei hij met overslaande stem. „Het is allemaal héél vreselijk. Ik denk nergens meer aan. Dat komt van een dame, die ik aan het hoofd heb door een verschrikkelijke misstand, waarvan een gewetenloze dokter de schuld is. Een zekere Pocus! Waarom doet de overheid daar niets aan? Waarom gaat u die niet aanslaan? Weet u wel, dat iedereen naar die schurk toegaat?"

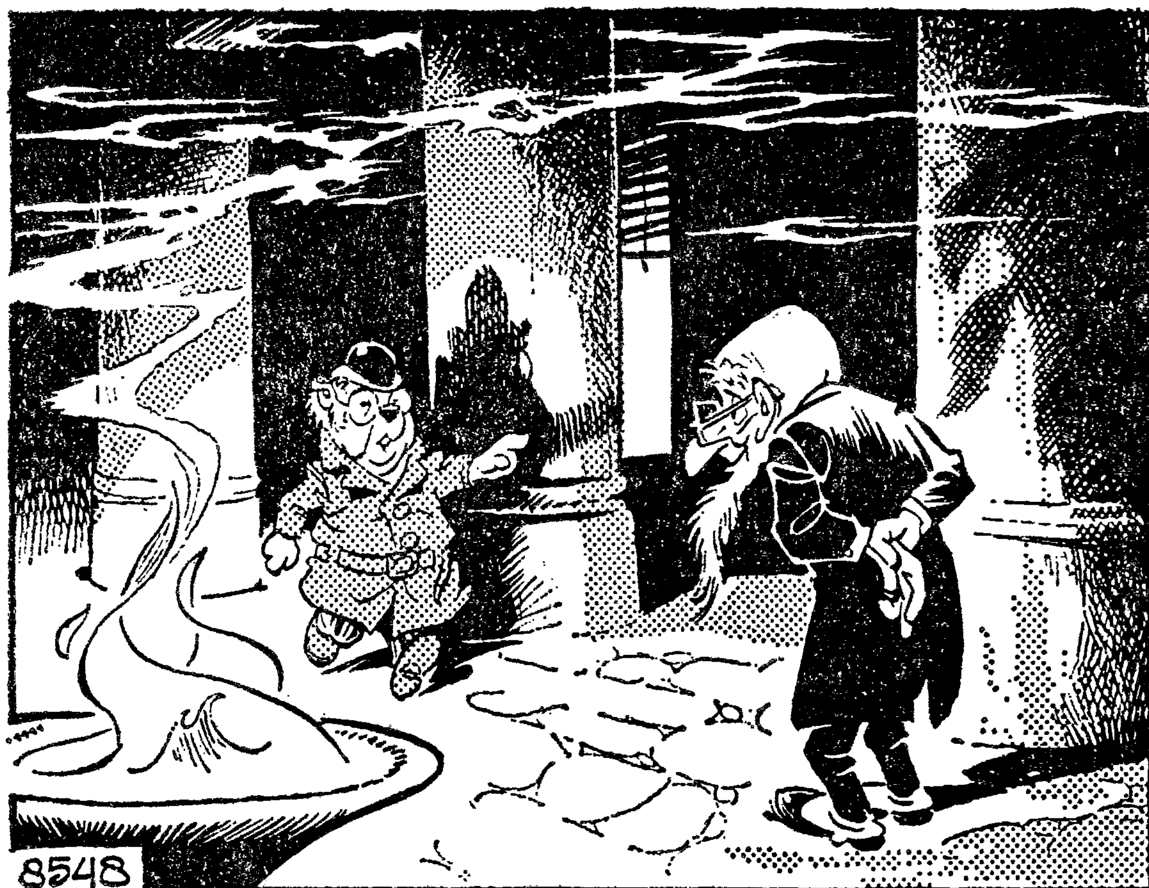
„Hij heeft heel wat klanten", sprak Tom Poes op dat moment tot zichzelf. Hij had zich verborgen in een pakhuis tegenover het huis van de kernmedicus, en telde de patiënten, die er naar binnen gingen.
„Daar gaat Joost", dacht hij. „En dat is de dertiende al. De politie heeft dus niets gedaan. Hm, ik ben bang, dat juffrouw Doddel ook behandeld is."

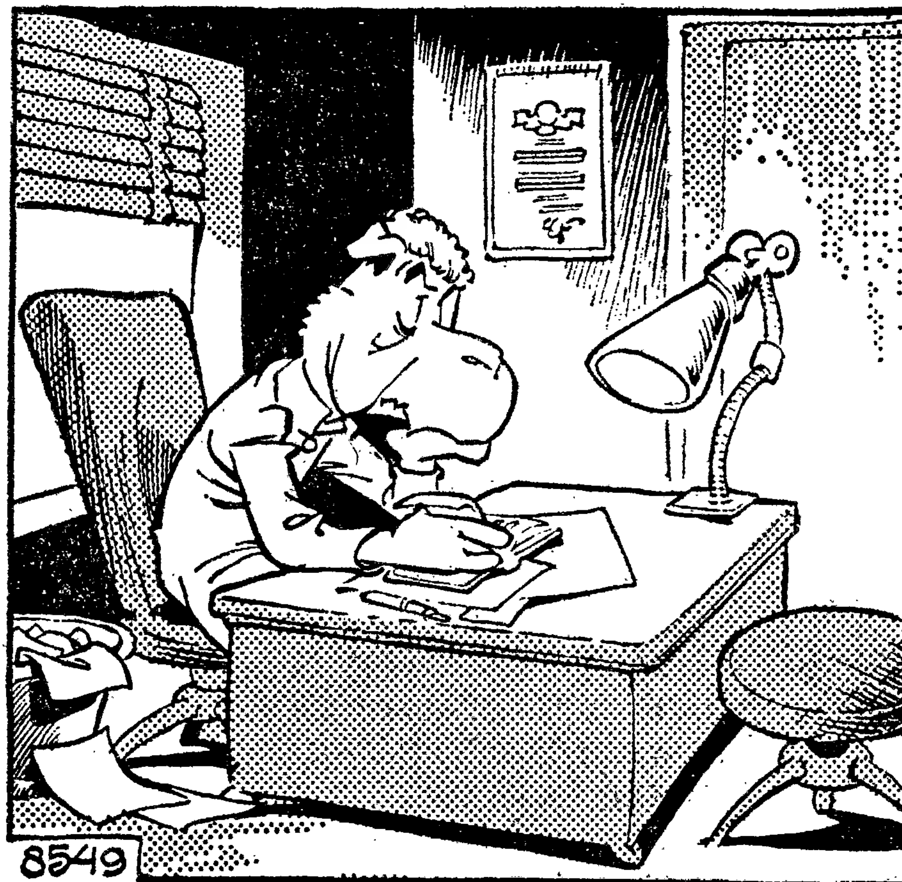
8547. Toen Joost het pand weer verlaten had, begaf dokter Pocus zich naar een vertrekje aan het eind van de zaal. Hij liep voorzichtig, want hij droeg het vergeetboekje voor zich uit - en hij wilde geen korreltje verliezen van het zand, dat hij erover gestrooid had.
„Vervalsen van wijn", mompelde hij, terwijl hij een van de zakjes greep, die daar op planken stonden. „Het is niet veel; maar veel kleintjes maken één grote. Hèhèhè!" Zo mummelend opende hij het buideltje en hield het boekje er boven, zodat de zandkorrels er ritselend ingleden. Daarna bond hij het koord er weer om en zette het liefdevol terug bij de andere.

„Een mooie verzameling", hernam hij, terwijl hij zijn blikken verlekkerd over de etiketten liet glijden. „Hier is een groot deel van het zwart uit deze stad opgetast. Maar ik mis nog een paar mooie gevallen. Ogeltors heeft het gisteren verbroddeld met Bommel, en dat is droevig voor een arme, oude man..."
Op dat moment werd de deur naar de gang geopend, en de grijsaard keek loerend om. „Maar daar is een nieuwe klant", sprak hij tot zichzelf. „Een hooggeplaatste klerk nog wel. Die had ik nog niet". Hij greep zijn bril en trad glimlachend tevoorschijn. „Kom vol vertrouwen nader, meneertje!" riep hij uit. „Zeg maar wat je vergeten wilt".

8548. De ambtenaar Dorknoper liep de zaal in en keek onderzoekend om zich heen. „Er is hier nogal wat vertimmerd", sprak hij. „Dat gaat zó maar niet. Dit pand is gemeente-eigendom, en bovendien onbewoonbaar verklaard. Het zal plaats moeten maken voor het nieuwe stadhuis. Maar dat doet er nu niet toe; de kwestie is, dat het wederrechtelijk is betrokken en verbouwd. Gekraakt, zou ik willen zeggen".
De glimlach van dokter Pocus doofde uit. „Bij Zazel", kraste hij. „Is dat het, wat je vergeten wilt?"
„De overheid vergeet niet", verklaarde de beambte koeltjes, en hij trok een notitieboekje te voorschijn. „Alles wordt opgeschreven, en daardoor gaat er niets verloren. Ik heb hier een onthoudboekje, als ik een grapje mag maken. En ik zie, dat u een praktijk uitoefent, zonder ingeschreven te zijn. Wat erger is: u hebt uw inkomen niet opgegeven!"
„Ik verricht mijn zegenrijk werk gratis", zei de grijsaard gemelijk. „Je ziet er overspannen uit, meneertje! Weet je zeker, dat je niets vergeten wilt?"
„Heel zeker", beaamde de ambtenaar eerste klasse. „Dit pand moet ontruimd worden vóór de vijfde. Dan zal ik de overtreding oogluikend laten gaan. Goeie middag".
Hij liep de holle zaal uit, en de medikus keek hem loerend na. „Het is treurig, wat men een bejaarde aandoet", prevelde hij. „Maar, aan de andere kant, mijn zand is haast op, en de tijd is bijna rijp. Alleen het geval-Bommel moet ik nog afhandelen, want Ogeltors gaat vanmorgen weer met hem bezig".

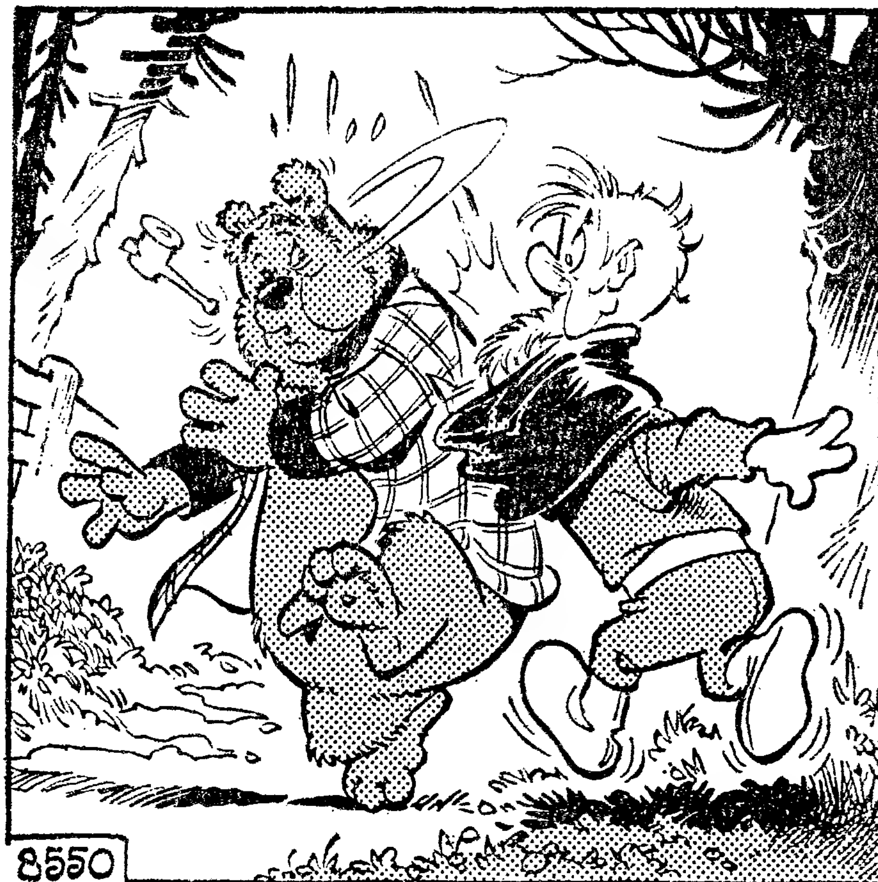

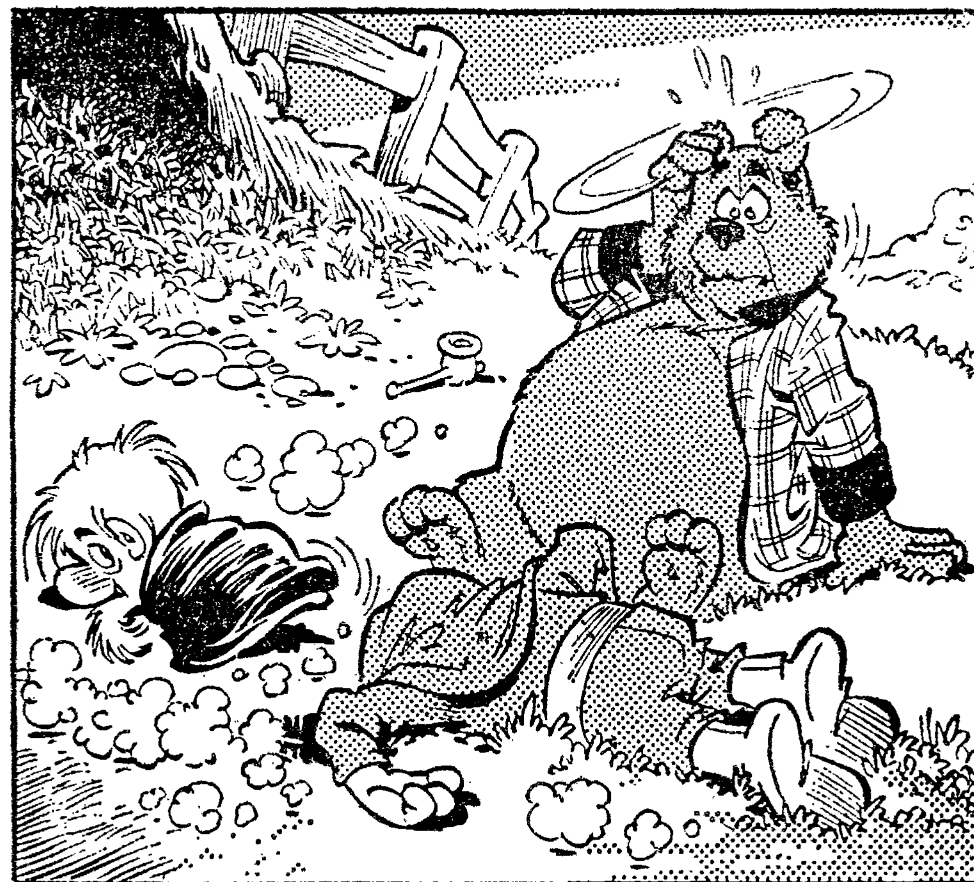
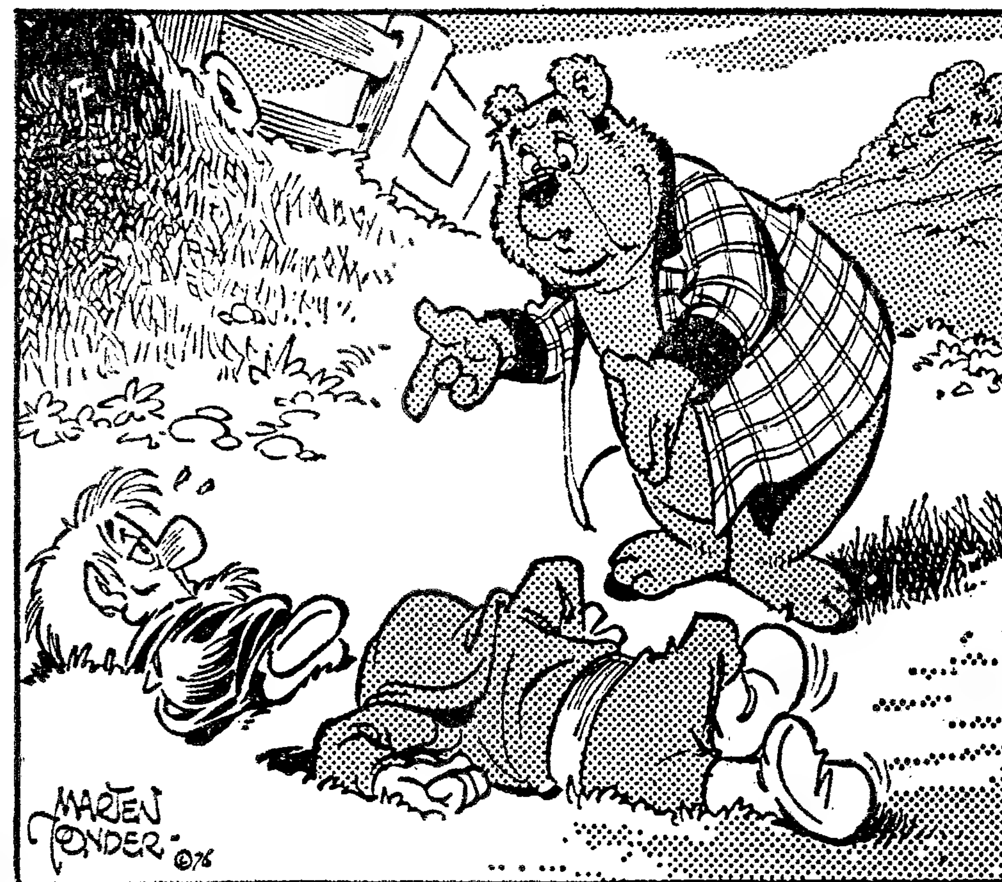

8549. Die morgen zat doctorandus Zielknijper wat neerslachtig in zijn agenda te bladeren.
„Die zogenaamde kernmedicus heeft me wel veel rustiger gemaakt", dacht hij. „Te rustig vrees ik. Mijn geheugen begint te lijden, en mijn patiënten staan me maar vaag voor de geest. Zo verloopt mijn praktijk! Ik zie hier, dat cliënt Bommel gisteren niet geweest is, en ook vanmorgen heb ik hem niet gezien. En omdat ik niet meer weet, waarvoor hij in behandeling was, kan ik beter eens gaan kijken".
Met deze gedachte beklom hij zijn rijwiel en reed de stad uit, op weg naar Bommelstein.
Heer Ollie was echter niet thuis. De afwijzende houding van zijn buurvrouw had hem diep getroffen, en omdat hij nergens rust kon vinden, wandelde hij nu in droef gepeins over de weg.
„Dit kan zo niet blijven", dacht hij. „Ze kent mij niet meer, zodat ze niet begrijpt, dat ik een heer ben met een heel diep gevoelsleven. En het is vreselijk voor iemand van mijn stand om zo behandeld te worden door een dame waar zijn hart naar uitgaat. Er moet iets aan gedaan worden, bedoel ik. Maar wat?"

Zo tobbend naderde hij de top van de heuvel, waarop een oude eik stond. Van achter deze boom loerde de vreemde gedaante van Ogeltors, en het was duidelijk, dat hij nerveus was.
„Daar komt hij aan", siste hij. „Nu goed stoten en petsen. Anders geen eten!"

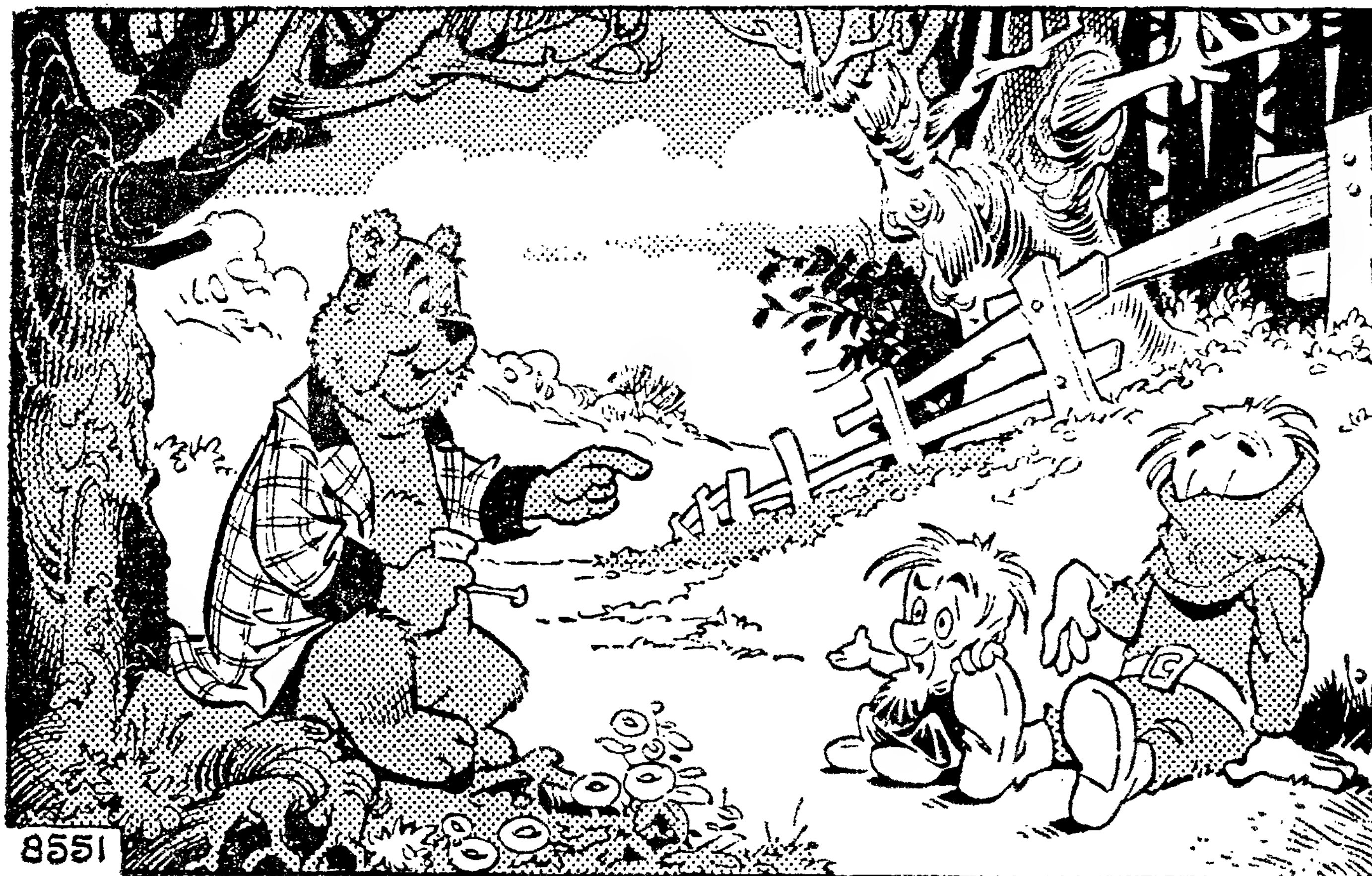

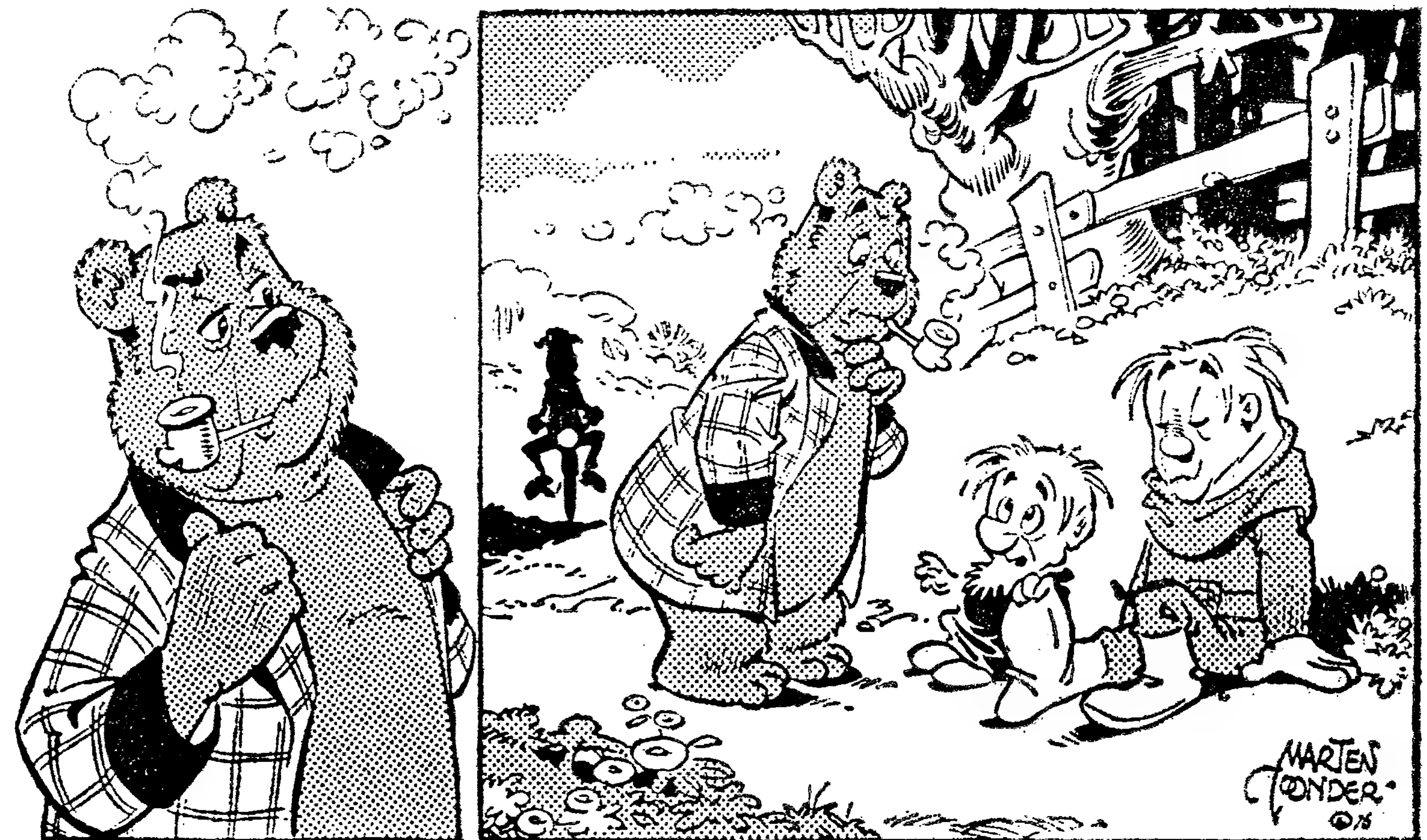

8550. Toen heer Bommel de oude eik passeerde, draafde er plotseling een eigenaardig gevormde gestalte op hem af — en voordat hij had kunnen uitwijken, bonkte die met grote kracht tegen hem aan. Beide wandelaars verloren het evenwicht en heer Ollie kwam in zittende houding op het mos terecht, terwijl hij door de schok zijn pijp verloor. De vreemdeling sloeg voorover, maar voor hem waren de gevolgen ernstiger; zijn hoofd maakte zich los van de romp en rolde weg, om een eindje verder te blijven liggen.
Enkele ogenblikken was het suizen van de voorjaarswind het enige geluid, maar toen werd de stilte verbroken door heer Ollie, die langzaam opstond. „Hebben jullie je pijn gedaan?'' vroeg hij deelnemend. „Voortaan beter uitkijken, hoor! Men kan altijd een heer tegenkomen, die in zorgen verdiept is door zijn vergeetachtigheid!''

Er kwam geen antwoord, en bezorgd trad hij een pasje nader.

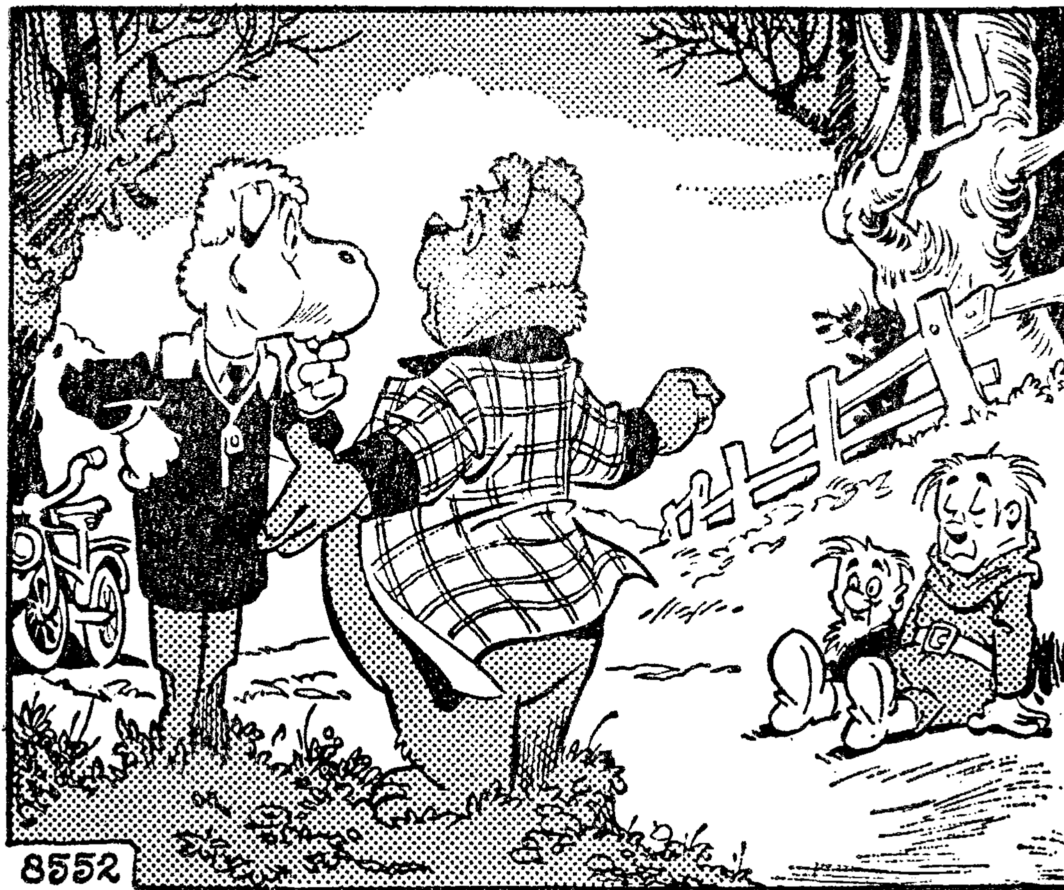
„Nee maar!'' vervolgde hij. „Wie holt er nu ook zo raar over de weg, met al die lappen om het hoofd? Wat is dit? Een spelletje soms?''

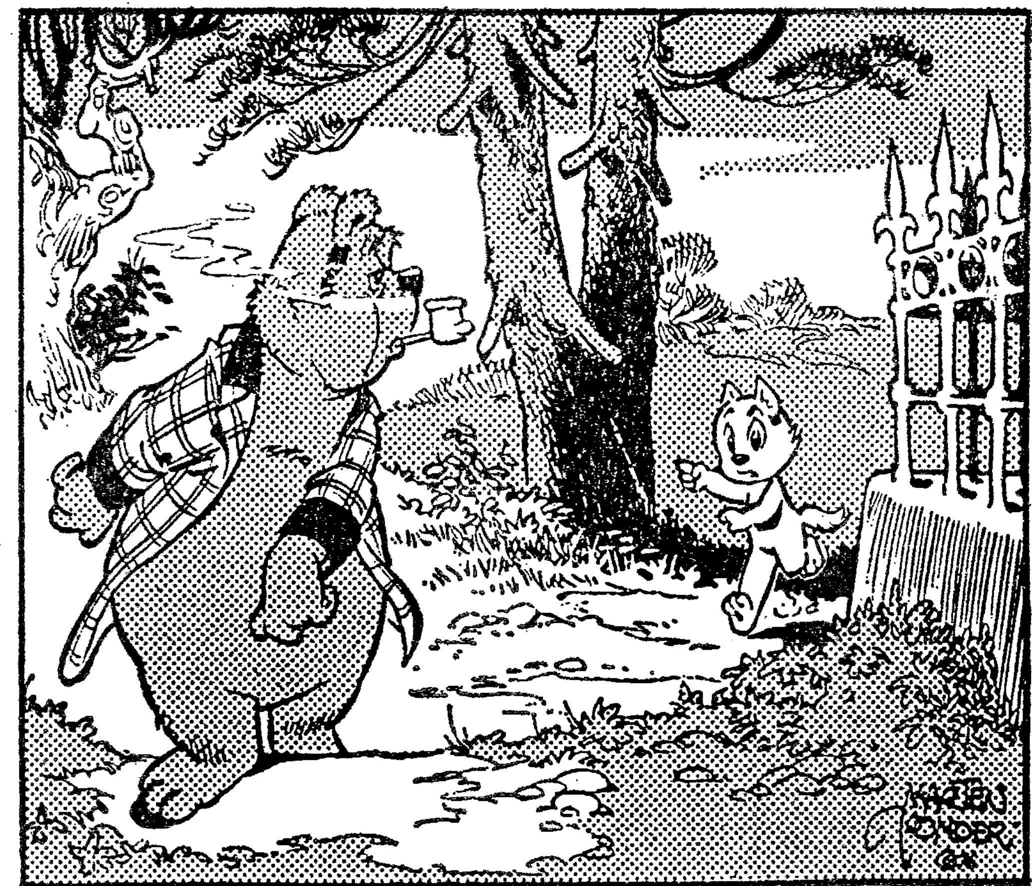

8551. Ogel en Tors bemerkten, dat hun eigenaardige vermomming doorzien was, en ze namen een zittende houding aan.
,,Op jullie leeftijd moet men niet meer zo wild doen'', sprak heer Bommel, terwijl hij tegenover hen plaats nam. ,,Ik bedoel: hebben de heren soms moeilijkheden? Die kleding komt me erg onhandig voor, vooral wanneer men op de schouders van iemand zit. Zo kan hij toch niet kijken?''
,,Tors kan niet kijken'', verklaarde Ogel. ,,Heeft het nooit geleerd. Hij kan wel lopen, maar ik niet''.
,,O'', hernam heer Ollie verbaasd. ,,Dat is vervelend. Waarom kunt u niet lopen?''
,,Nooit geleerd'', legde Ogel uit. ,,Maar als ik op hem zit, kan ik hem sturen. Dat zei de dokter Pocus''.
,,Moet dat nou zo?'' vroeg Tors, die zich met enige moeite uit zijn kraag had losgemaakt. ,,Altijd petsen op de grond en de kop stoten''.
,,Wacht eens even'', zei heer Bommel opstaande. ,,Zei u dokter Pocus? Die vergeetdokter? Kennen jullie die? Waar komen jullie dan vandaan?''
,,Van de Walmzanden'', zei Ogel, en Tors vulde aan: ,,We krijgen eten als we schrikken laten. Om te laten vergeten. Is dat nou leven?''
Heer Ollie voelde, dat hij de draad van het gesprek kwijt raakte en zijn eigen zorgen begonnen weer naar boven te komen. ,,Vergeten is geen leven'', gaf hij bekommerd toe. ,,Maar ik begrijp niet...''

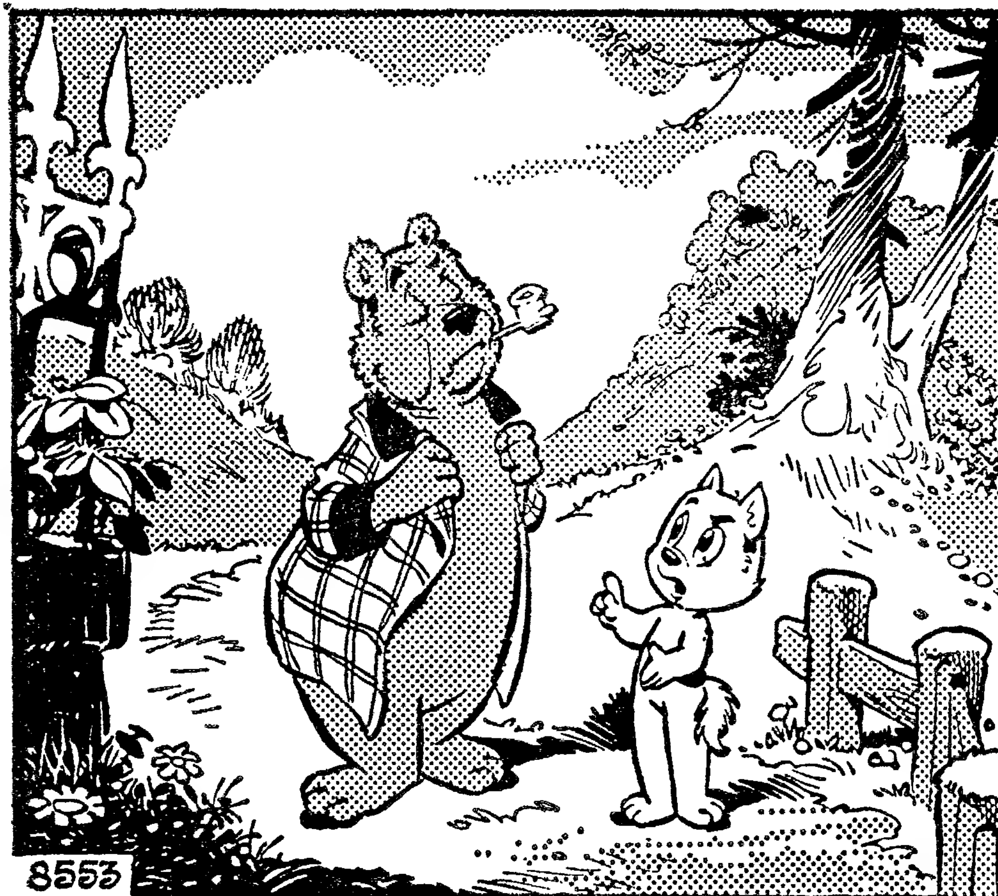
Op dat moment klonk het geluid van een fietsbel, en zijn gelaat klaarde op, toen hij doctorandus Zielknijper zag naderen.

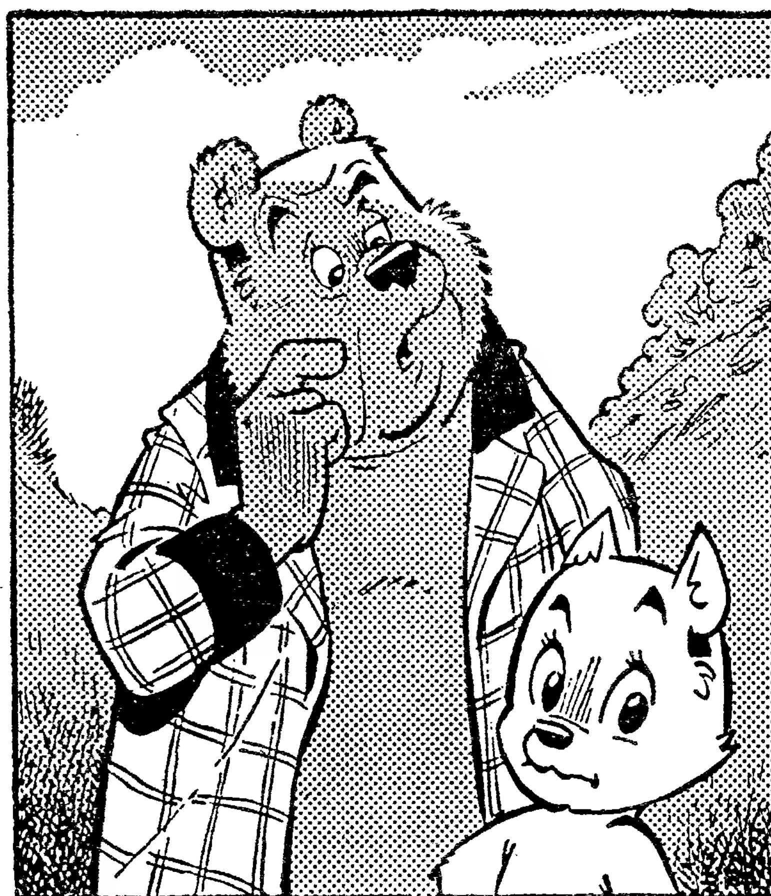
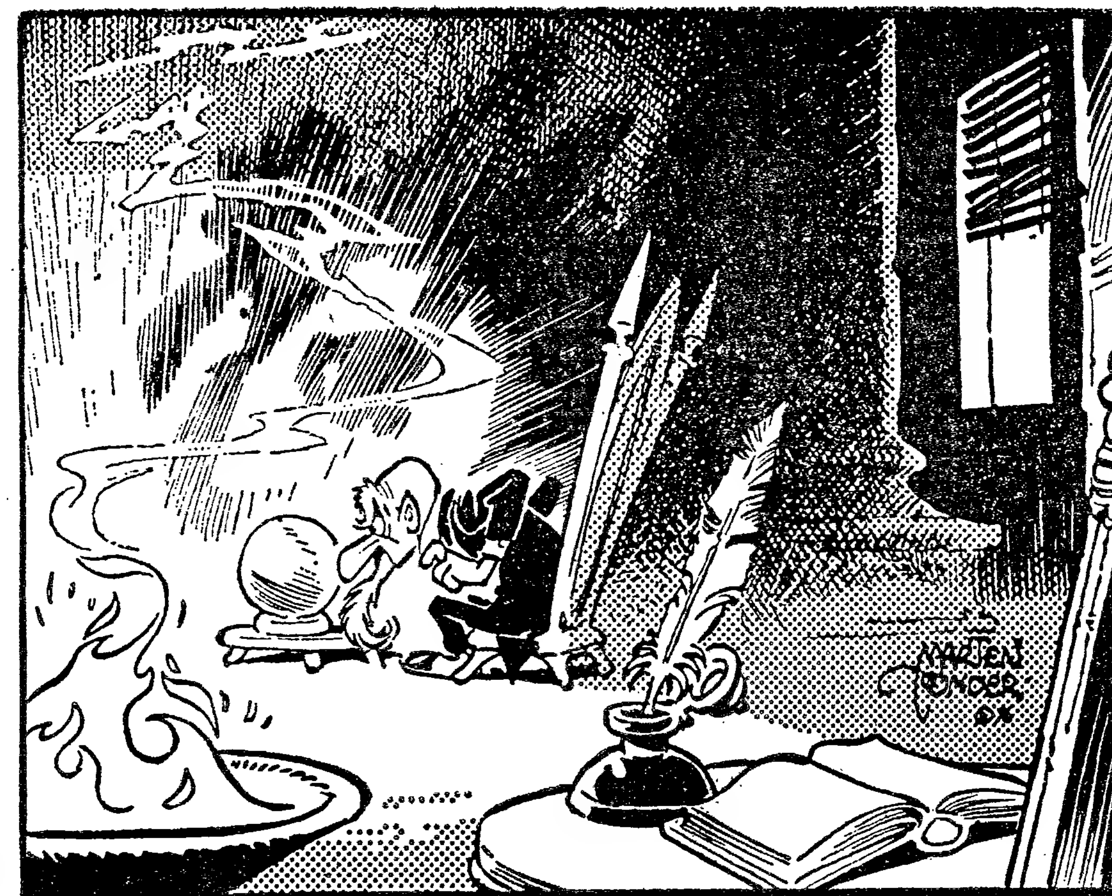

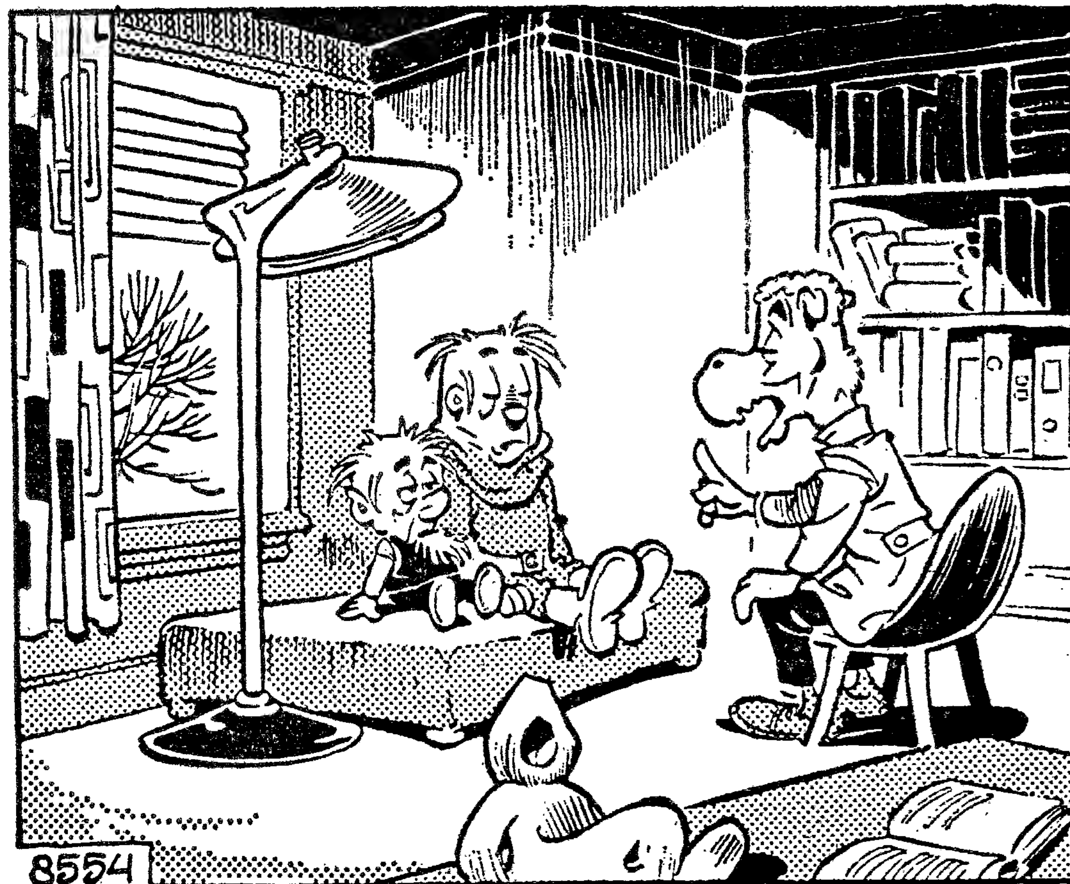
8552. De zielkundige stapte af toen hij zijn patiënt zag staan en trad op hem toe.
,,U bent vanmorgen niet gekomen'', sprak hij met zacht verwijt. ,,Ik vond u in mijn agenda en ik maakte mij een beetje ongerust''.
,,Ik heb opgebeld dat ik niet meer kwam'', zei heer Bommel. ,,Ik heb geen baat bij de behandeling, als u begrijpt wat ik bedoel. U vergeet toch wat ik vertel en daardoor ben ik nog steeds vergeetachtig, zodat ik in zorgen gedompeld ben. Maar daar zitten een paar heren die moeten helpen vergeten en het zodoende moeilijk hebben. De een wil niet kijken en de ander niet lopen. Dat is net iets voor u, dacht ik''.

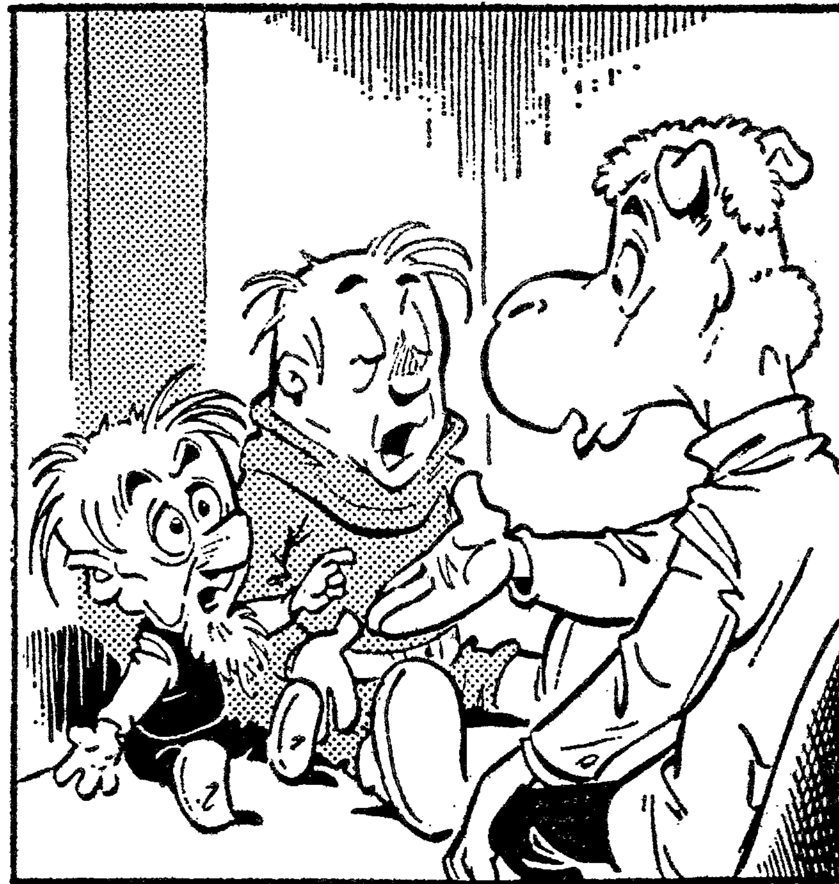
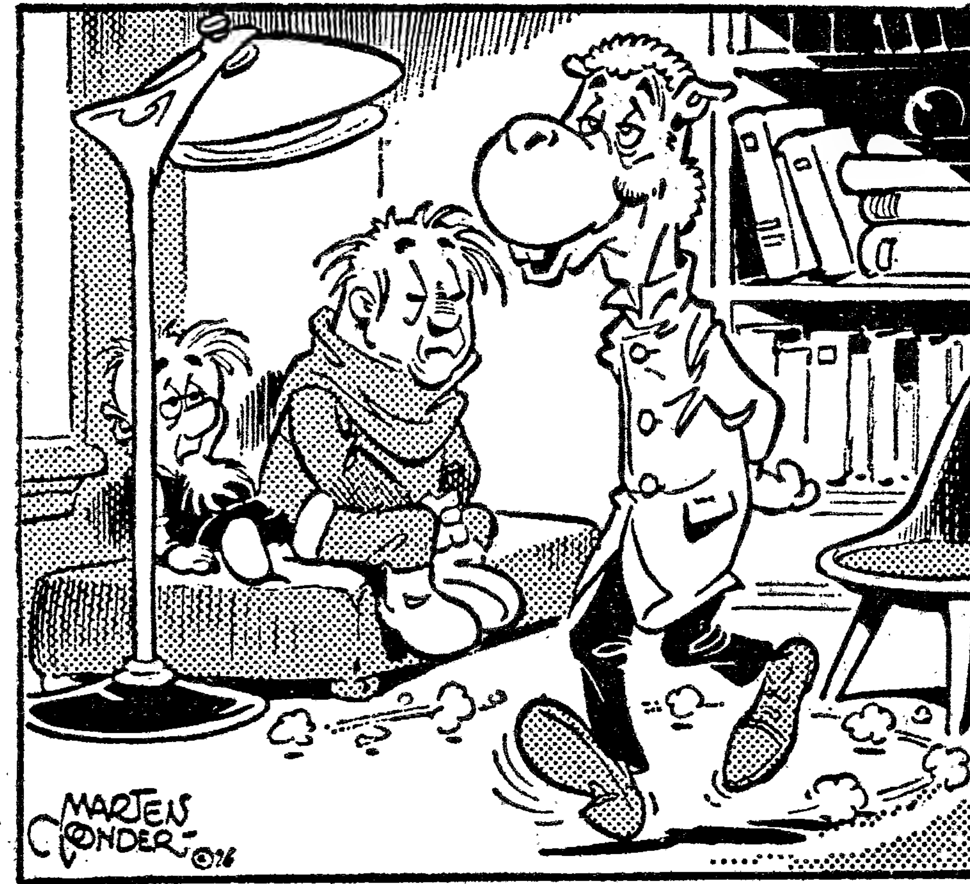
Hij wachtte het antwoord niet af, maar raapte zijn pijp op en wandelde peinzend verder.
,,Het is ten slotte zijn vak'', sprak hij tot zichzelf. ,,Als heer cijfert men zich maar al te gauw weg voor de zorgen van anderen en dan is men nergens. Eens kijken, waar was ik gebleven?''
Hij werd echter opnieuw gestoord, dit keer door Tom Poes, die hem achterop kwam rennen.
,,Nu weet ik het zeker!'', riep die. ,,De halve stad is klant bij dokter Pocus. Dat heb ik zelf gezien, want ik heb de hele morgen tegenover zijn huis op de loer gezeten. We moeten er iets aan doen, heer Ollie!''

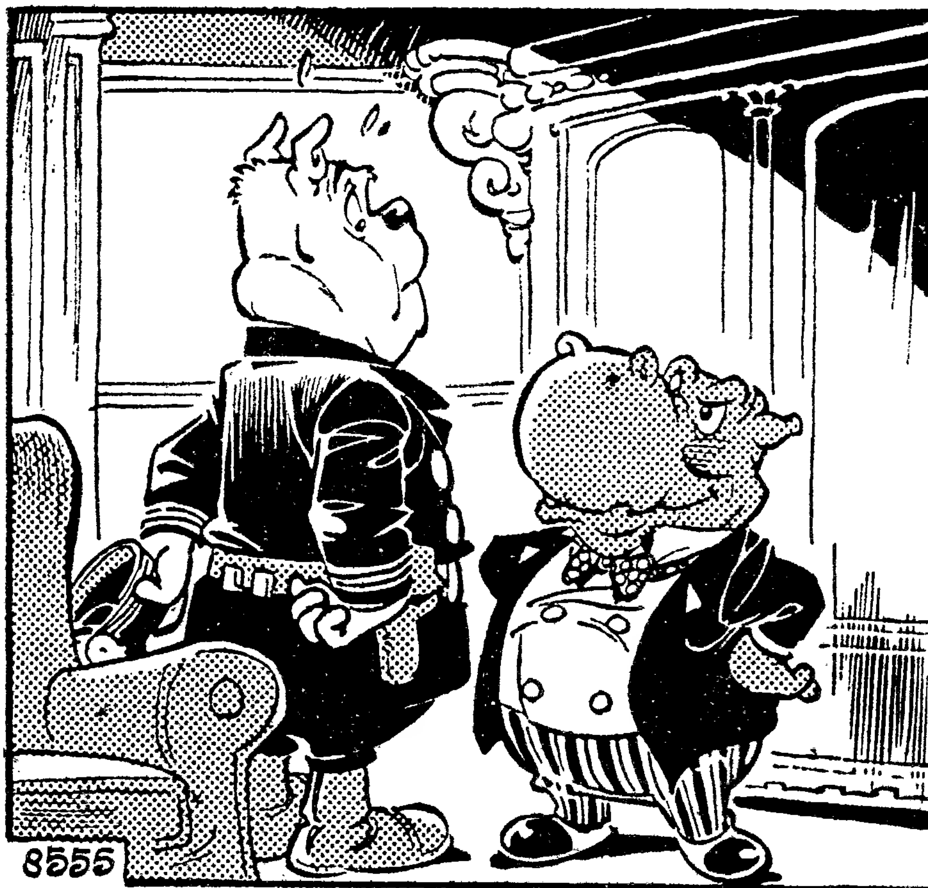
8553 „Die Pocus is een gevaar voor de stad", zei Tom Poes. „Het loopt er storm van figuren die willen vergeten en daar zijn heel wat ondernemers en dat soort lieden bij. Gisteren heb ik de politie opgebeld, maar ik ben bang dat die er ook loopt!"
„Het is wat te zeggen", mompelde heer Bommel zonder veel belangstelling.
„Ik weet niet wat die zogenaamde dokter van plan is", hernam Tom Poes. „Maar het is vast en zeker slecht. Daarom wordt het tijd, dat wij iets gaan doen!"
Heer Ollie schrok op. „Iets doen?", herhaalde hij. „Zou het? Ik bedoel, ik heb heel wat hoogstaande clubleden gesproken, en die zeggen dat een heer moet kunnen vergeten — wat heel vreselijk is, omdat het mij in leed gedompeld heeft. Het kan mij schelen wat ze allemaal doen, bedoel ik; een heer gaat toch altijd zijn eigen eenzame weg. Dat mevrouw Doddel er mijn gedachtenis heeft heengebracht is natuurlijk vreselijk. Maar ik heb al een list bedacht, zodat je me beter met rust kan laten, jonge vriend".
Intussen zat dokter Pocus gespannen in zijn glazen bol te staren. Zoals trouwe lezertjes weten, had hij Ogeltors die morgen weer naar heer Bommel gestuurd, maar in zijn kristal kon hij niemand vinden en dat verontrustte hem natuurlijk.
„Te ver weg, misschien", mompelde hij. „Als het maar goed is gegaan! Ik zeg, als het maar goed is gegaan. Dan zal ik Bommel binnenkort kunnen verwachten, hèhèhè!"

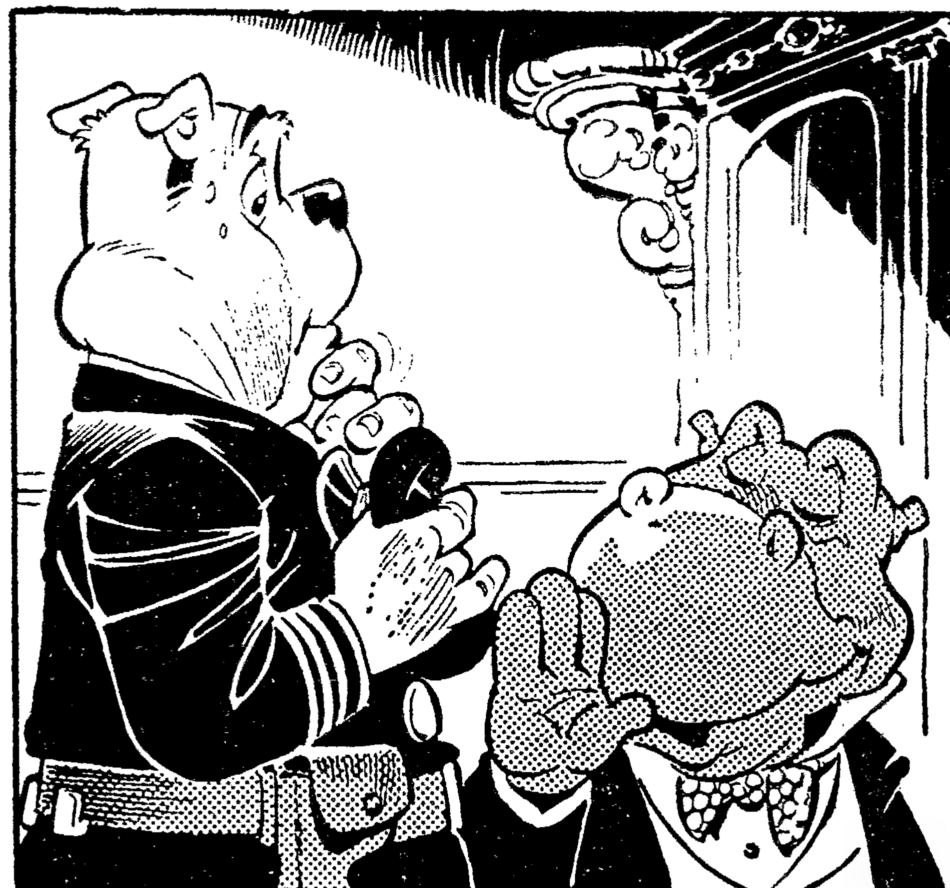

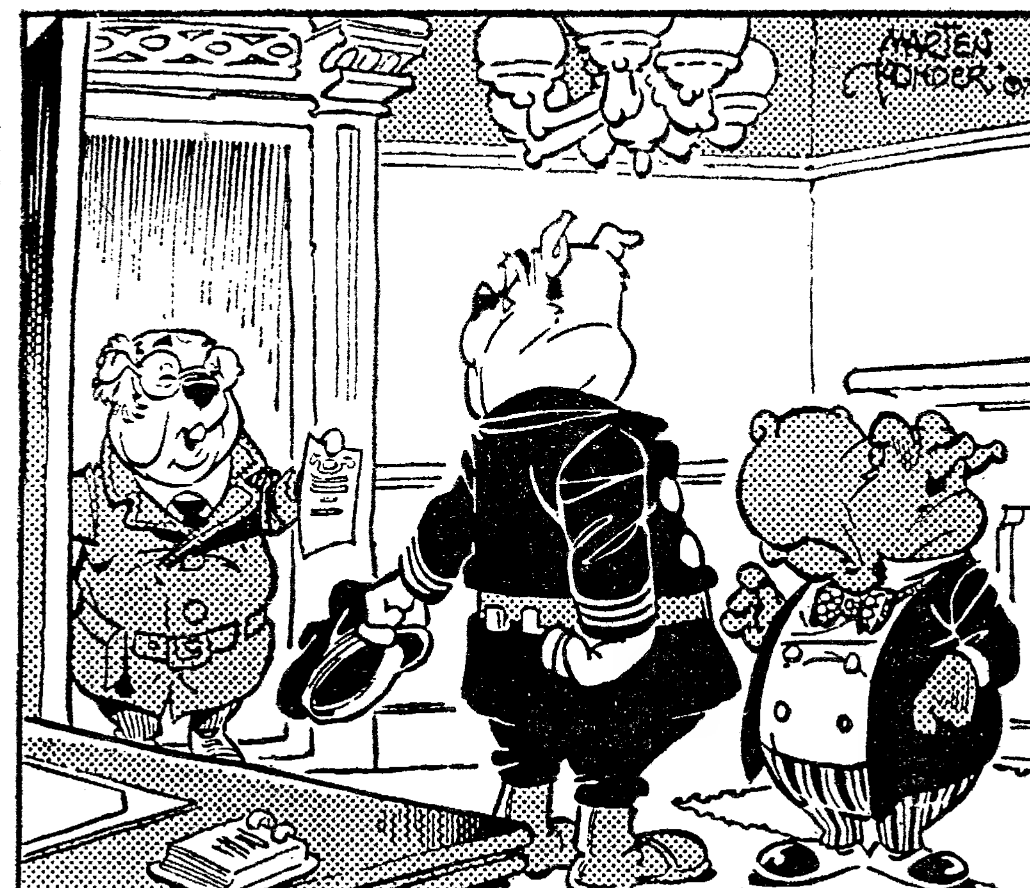

8554. Het was geen wonder dat de zonderlinge kernmedicus Ogel en Tors niet in zijn kristallen bol kon vinden. Doctorandus Zielknijper had de ongelukkige kereltjes meegenomen naar zijn heilzame kliniek en was direct met de behandeling begonnen.
,,Helemaal ontspannen", vermaande hij. ,,Praat vooral vrijuit, zodat we de zaak kunnen doorlichten. Eerst jij, Ogel. Waarom heb je geen lopen geleerd?"
,,Is niks te lopen", verklaarde de aangesprokene. ,,Zand en waaizand. Je loopt en je komt nergens. En moeie, moeie voeten. Beter zitten blijven, dan waait de wereld wel langs je heen".
,,Maar hier is toch geen zand?", vroeg de zielkundige. ,,Hier is alles ordelijk geregeld. . ."
,,Hier waait de wereld niet langs Ogel heen", hernam het ventje. ,,Is nog erger! Alles zit vast".
,,Alles zit vast", gaf Tors toe. ,,Dat maakt moeie, moeie voeten. Maar kijken hoeft niet en daarom niet zo erg. Kijken is lelijk, met stuiven en wirrelen en de wereld waait langs Tors heen".

,,Een interessant geval", prevelde de geleerde, die zijn sufheid voelde wijken. Hij stond dan ook op en begon door het vertrek te ijsberen.
,,De attitude van cliënten is danig passief", sprak hij tot zichzelf. ,,Ik moet trachten goed bij hen over te komen, anders gaan we onherroepelijk de mist in. Maar ik zie het wel zitten".

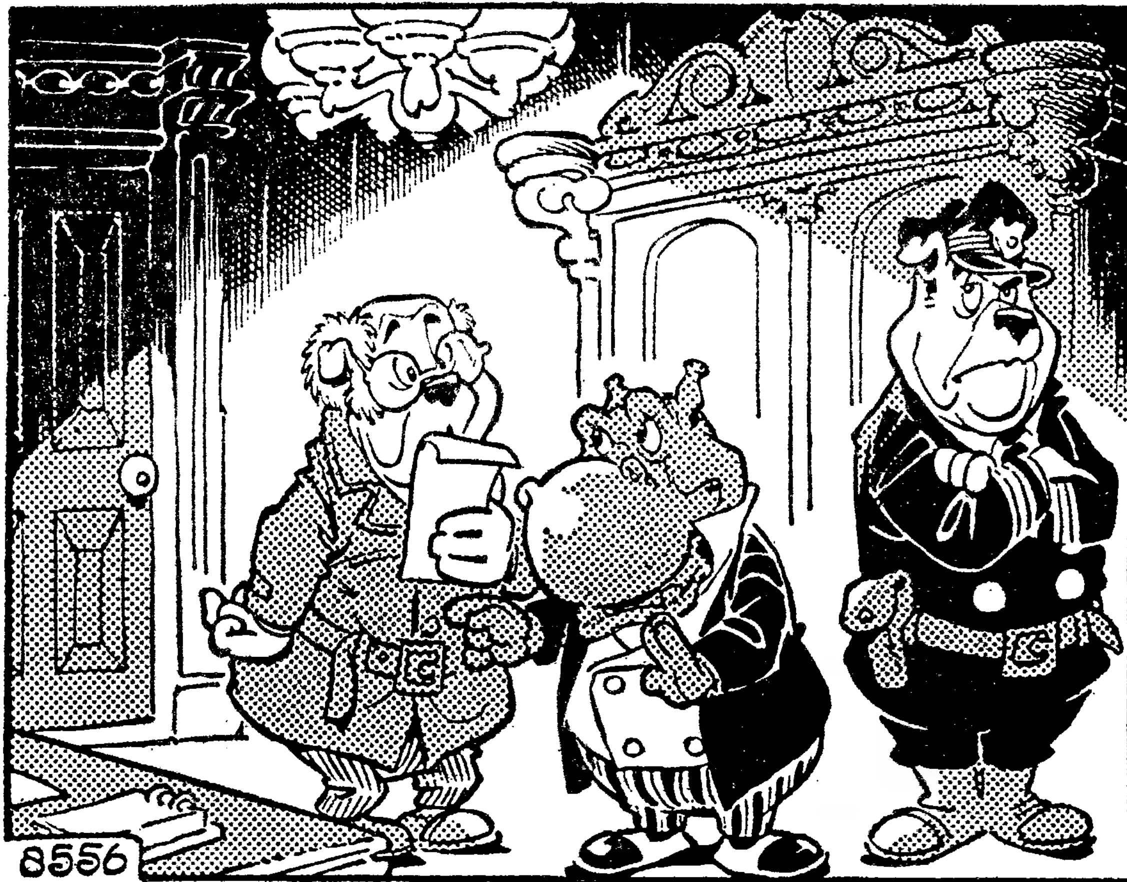

8555. Commissaris Bas had zijn dagelijks rapport aan de burgemeester uitgebracht en wilde juist vertrekken toen de magistraat hem staande hield.
,,Ik heb Bommel vanmiddag in de Kleine Club gesproken", zei hij. ,,Hij vertelde me dat hij jou bij die vergeetkwakzalver had gezien, die Pocus, je weet wel".
De politiechef schrok en een rode gloed overtoog zijn gehard gelaat.
,,Po-Pocus", herhaalde hij. ,,Ja, ja, die dokter. Daar eh. . . daar was ik voor een onderzoek. Onbevoegde uitoefening eh. ."
,,Laat maar, Bas", hernam de burgemeester goedig. ,,Het geeft niet. We hebben allemaal wel eens eh. . zorgen die we kwijt willen. Ik ben daar ruim in, Bas, ik heb daar alle begrip voor. Maar het is vervelend dat Bommel erover loopt te kletsen. Hoe snoeren we hem de mond? Ik heb Dorknoper al opdracht gegeven zijn nummer in de stadscomputer eens goed na te vlooien. Want niks is hinderlijker dan iemand die niet wil vergeten. ."
Er werd op de deur geklopt en toen de heer Dickerdack gestoord omkeek, zag hij de ambtenaar eerste klasse op de drempel staan.

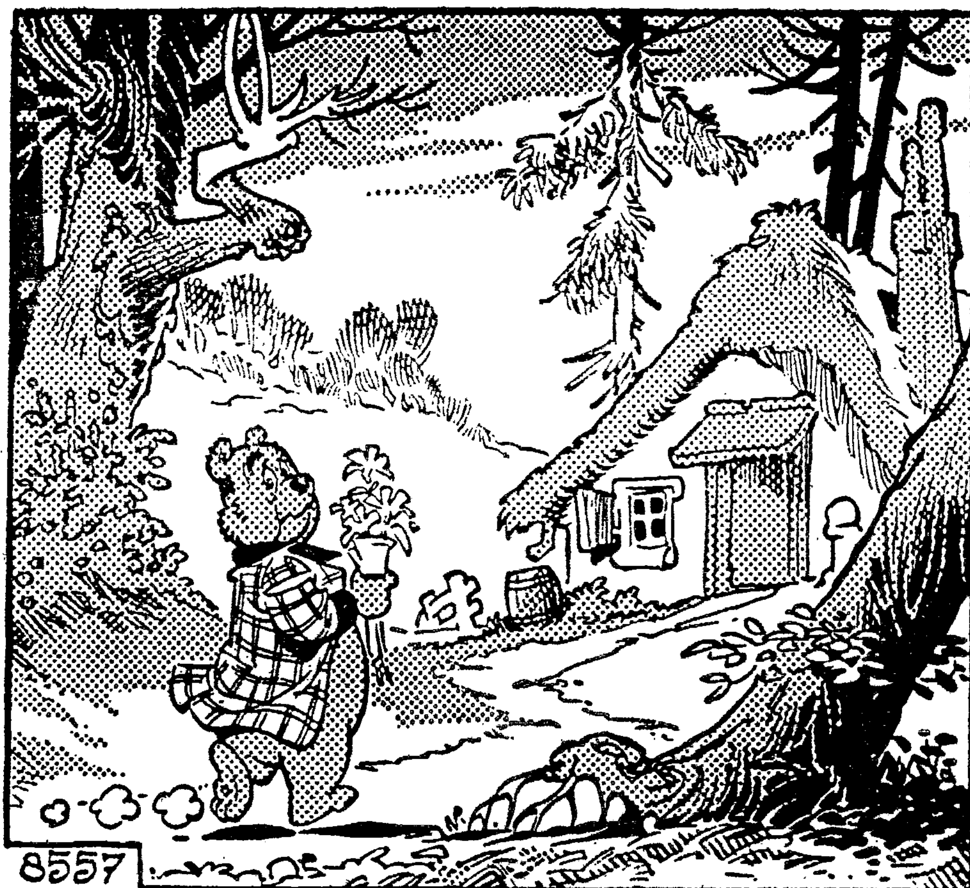
,,Nog even over meneer Bommel, burgemeester", sprak hij. ,,Die vergeet voortdurend zijn belastingaangifte en daarom heb ik hem hier ambtshalve aangeslagen volgens artikel 379 bis. Dat zal hem leren!"
,,Wat zeg je?" riep de magistraat uit. ,,Vergeet Bommel voortdurend? Dan is er niks om ons druk over te maken!"

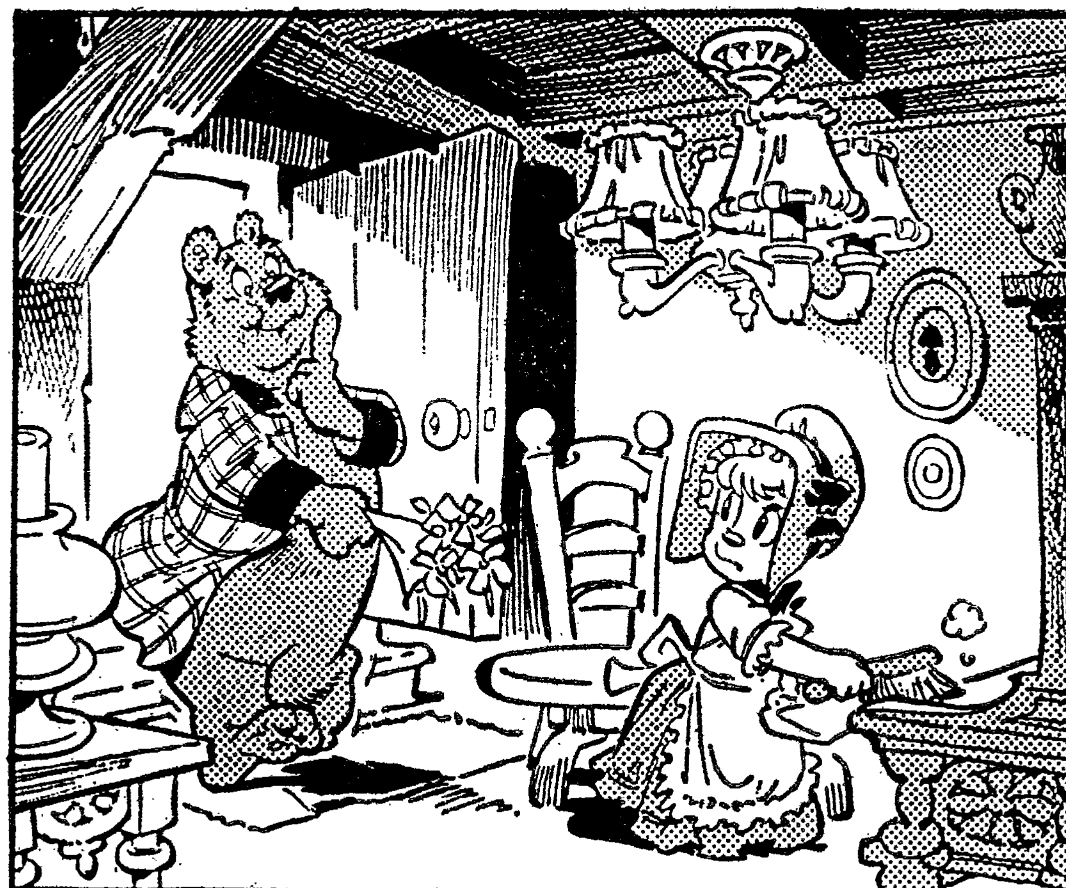

8556. ,,U zei zelf dat ik de heer Bommel in het oog moest houden'', zei de ambtenaar Dorknoper verongelijkt. ,,En dat vergeten van hem is hoogst ongepast wanneer het om gemeentebelangen gaat. Daarom wilde ik hem streng aanpakken...''
,,Kom, kom, mijn beste'', sprak de burgemeester breed glimlachend. ,,Iedereen vergeet wel eens wat, niet waar? Men zou geen moed hebben verder te gaan, wanneer men sommige dingen niet kon vergeten. Ik zal wel eens met Bommel praten, pak hem nog maar niet aan.''
De beambte verliet onthutst de kamer en de heer Dickerdack wendde zich tot commissaris Bas, die somber terzijde stond.
,,Dat is mooi geregeld!'' riep hij uit. ,,Als Bommel ook bij die vergeetdokter loopt, is er geen gevaar, wat jij?''
Maar de politiechef schudde neerslachtig het hoofd. ,,Ik hoorde u zo praten'', zei hij. ,,En het beviel me niet. U moet me ten goede houden. Wat tegen de wet is, is tegen de wet, al ben ik het zelf. Die Pocus H. is in overtreding, en daarom is het mijn plicht hem op te schrijven. Anders kan ik beter met pensioen gaan''.
Zo sprekende marcheerde hij de gang in en de magistraat keek hem ongerust na.

,,Doe vooral niets overijlds!'', riep hij.

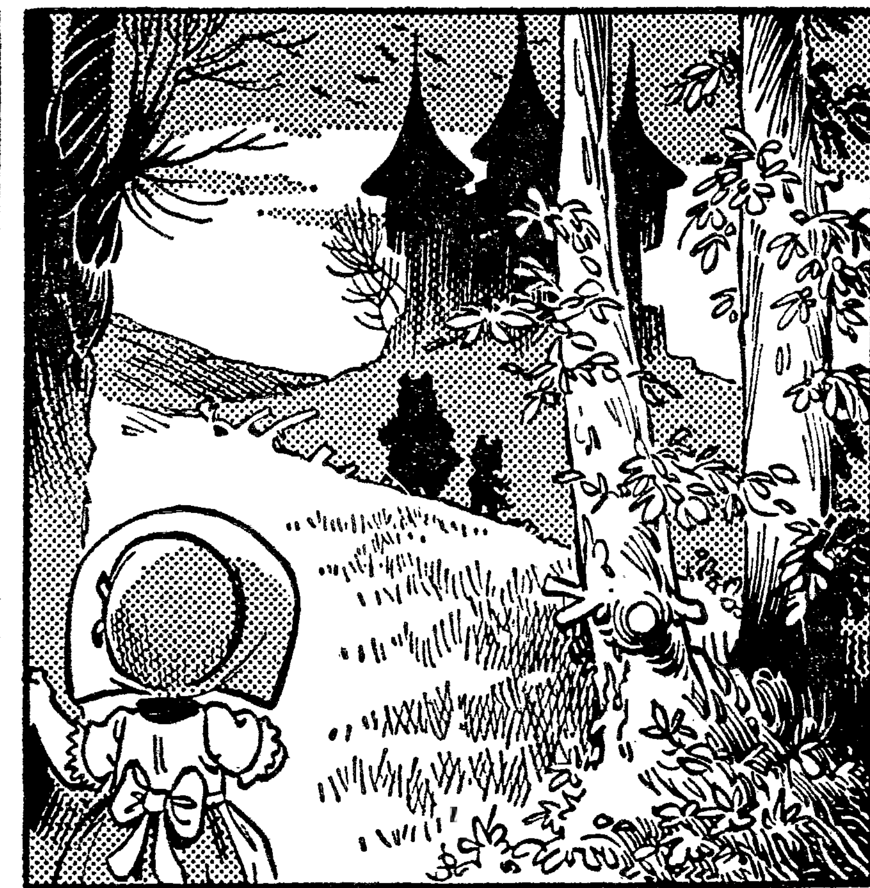

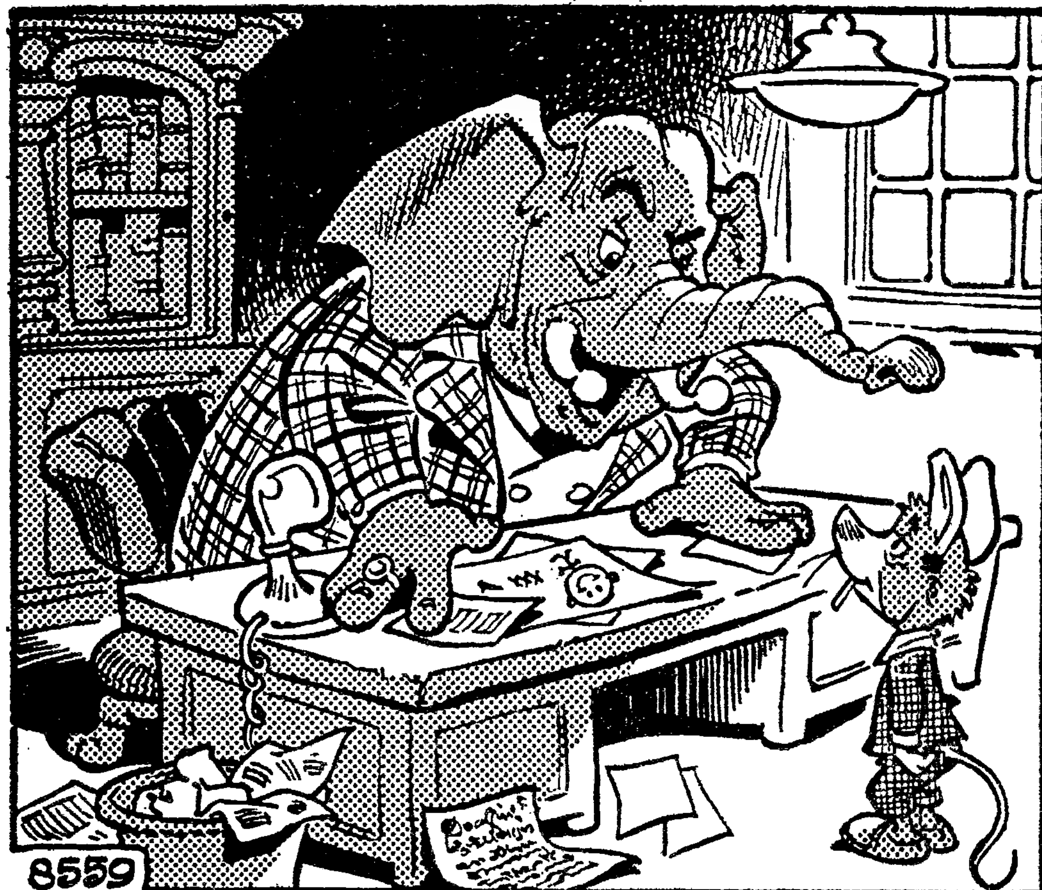

8557. De volgende morgen plukte heer Bommel de mooïste voorjaarsbloemen uit zijn tuin en toen hij die tot een smaakvolle ruiker gerangschikt had, begaf hij zich naar zijn buurvrouw.
,,Ze heeft me dus echt helemaal vergeten'', zei hij tot zichzelf. Goed, dan ga ik opnieuw kennis met haar maken. Dat is een list waar Tom Poes niet aan gedacht heeft!''
Hij verzamelde al zijn moed en nadat hij had aangeklopt, betrad hij het kamertje waar juffrouw Doddel bezig was stof af te nemen.
,,Goede morgen, mevrouw'' sprak hij met kromme tenen. ,,Ik ben uw buurman. Olivier B. Bommel, u weet wel. Of eigenlijk niet, als u begrijpt wat ik bedoel. En daarom dacht ik zo dat het aardig zou zijn om kennis te maken. Ik bedoel, mag ik u een boeketje aanbieden? En.. eh... wat denkt u van een eenvoudige, doch voedzame maaltijd? In die geest.. of eh.. nu ja, zoiets... bedoel ik..''
Zijn stem stierf langzaam weg, want het vrouwtje betrok toen ze hem herkende.
,,Nu weet ik het!'', riep ze snibbig uit. ,,U bent die engerd die mij gisteren lastig viel in de stad. Hoe durft u zo maar binnen komen? Ga weg, meneer. Laat me met rust!''
Heer Ollie keerde zich inzakkend om en, terwijl hij het trapje weer beklom, verlepten de bloemen in zijn hand.

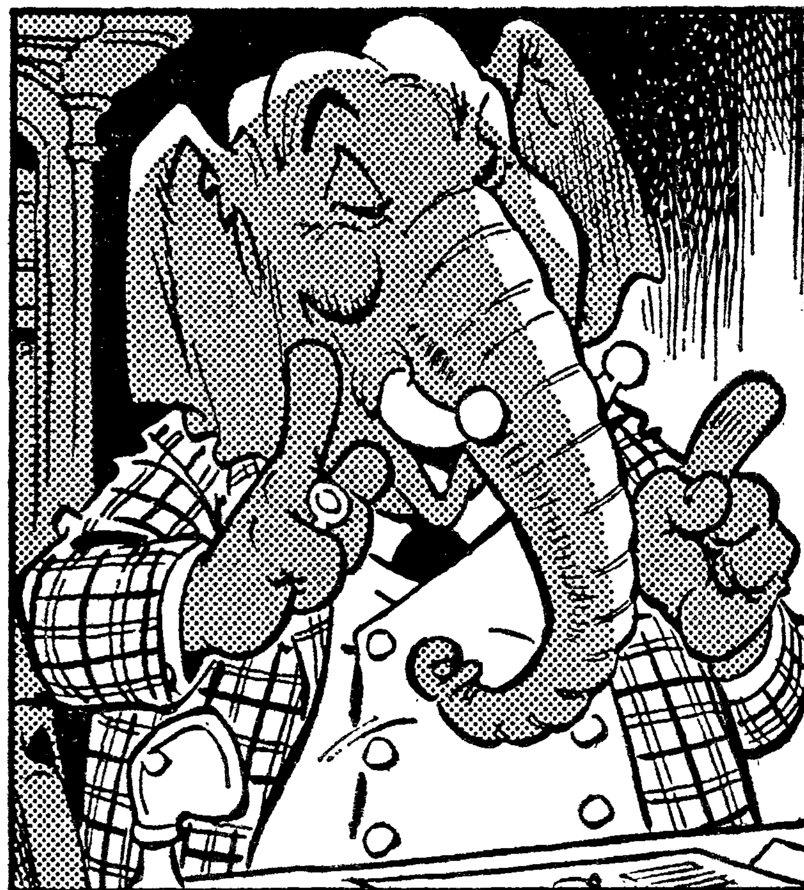

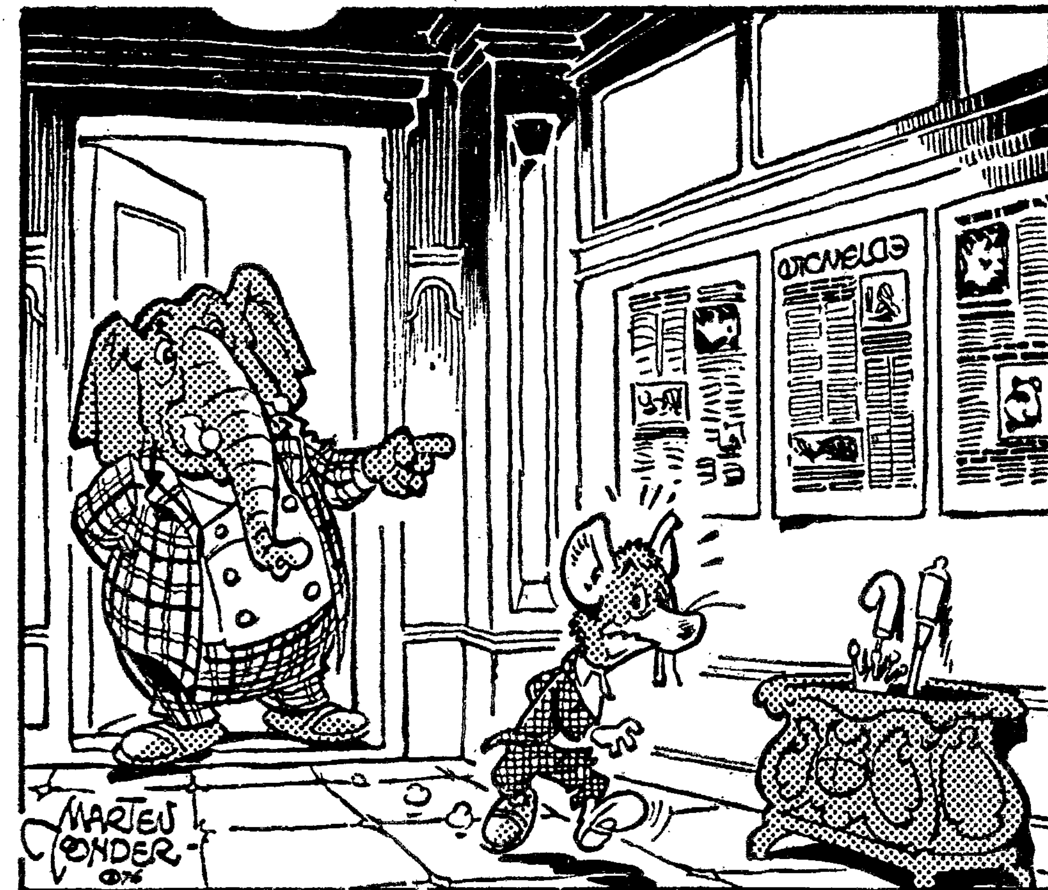

8558. Heer Bommel sjokte in vervallen houding de weg af en hij was zo terneergeslagen dat hij Tom Poes niet zag voordat die goeie morgen wenste.
„Dag jonge vriend", mompelde heer Ollie. „Ga je vliegeren of zo? Ach ja, voor de jeugd is het leven een spel. Maar je moest eens weten..."
„Niks spel", riep Tom Poes verontwaardigd. „Ik ga naar de stad. Als u dan niet meedoet, ga ik er alleen op af. Die Pocus is een schurk, want iedereen die naar hem toegaat, heeft iets te verbergen. En hij maakt het ze gemakkelijk door dat vergeten".
„Iedereen kan me niets schelen" zei heer Bommel. „Als iemand vergeten wil, is dat zijn zaak. Maar ik persoonlijk heb een hekel aan vergeten, omdat mevrouw Doddel door een vreselijk lot getroffen is. Ze heeft mij vergeten, bedoel ik. En als heer is het een plicht een dame in nood bij te staan, zodat ik met je mee ga om het kwaad te bestrijden".
Met deze woorden richtte hij zich op en nadat hij de verflenste bloemen had weggeworpen, liep hij met Tom Poes naar Bommelstein om de Oude Schicht op te halen.
Juffrouw Doddel was intussen uit haar huisje gekomen en vanachter een boom keek ze hem een poosje na.
„Jammer, dat hij geen heer is", dacht ze. „Eigenlijk heeft hij een mooi gezicht. En hij heeft zo'n flink postuur!"

8559. „Ga zitten, Argus", sprak de hoofdredacteur van de Rommelbode. „We moeten eens even praten. Ga zitten".

„Er is geen stoel", zei de verslaggever.

„Zoals je wilt", gaf zijn chef toe. „Er doen vreemde geruchten de ronde. Misschien heb je ze al gehoord. Het schijnt dat er tegenwoordig belangrijke zaken in de doofpot gestopt worden. Zelfs vooraanstaande figuren doen daaraan mee en de overheid vergeet alles wat niet in haar kraam te pas komt. Blijkbaar gebeurt dat allemaal onder de invloed van een soort dokter, die in werkelijkheid een buitenlandse agent is. Net iets voor jou, jongen! Probeer genoeg materiaal te verzamelen om de burgemeester te wippen! Nou, wat zeg je?"

„'k Weet niet", zei de journalist bleekjes. „Ik zie het niet zo zitten, meneer Fanth. Kunt u niet een ander sturen? Ik eh. . Ik sta er niet eh. . niet onbevangen tegenover".

„Zeker ook meegedaan!", riep de hoofdredacteur met een brede glimlach. „Boter op het hoofd, hè schalkje? Maar een verslaggever is niet belangrijk; het gaat hier om grotere vogels. Je moet jezelf vergeten en het algemeen belang dienen, Argus! De Pers brengt misstanden aan het daglicht, ook ten koste van zichzelf. Dat trekt lezers, jongen, en daar gaat het om. Vooruit, aan het werk!"
Met deze woorden opende hij de deur en Argus verliet bedrukt het vertrek.

8560 Intussen waren heer Bommel en Tom Poes in de Kraaksteeg aangekomen en gingen het vervallen huis van dokter H.Pocus binnen.

„Kijk", fluisterde Tom Poes, „als u nu door dat deurtje naar binnen gaat om met die schurk te praten, ga ik kijken wat hier achter is. Ik heb een beetje tijd nodig en hij moet mij niet in de gaten krijgen. Daarom moet u hem goed bezig houden!"

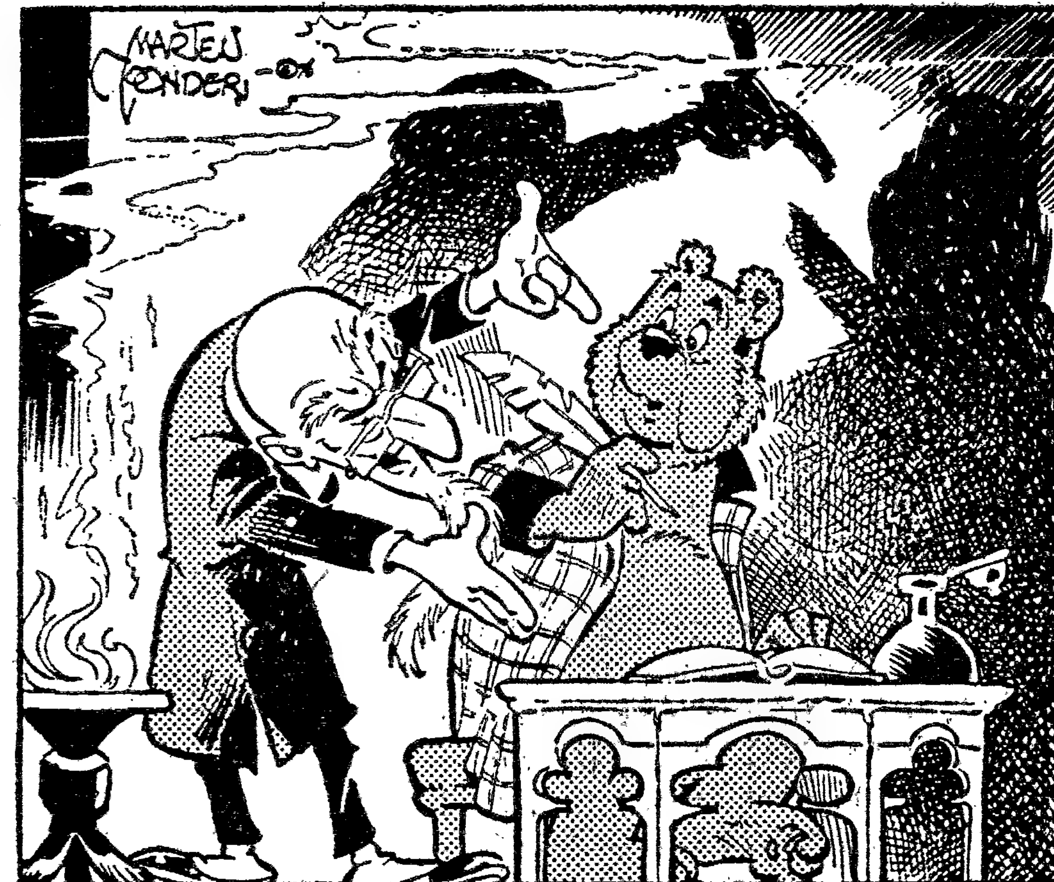
„Ja, ja, dat spreekt", gaf heer Ollie toe. „Het bezig houden van zo'n schavuit stuit me tegen de borst, dat begrijp je. Maar ik wil zijn manier van werken haarfijn bekijken; als het niet goedschiks kan, dan maar kwaadschiks. En ik reken erop dat je je best doet, jonge vriend".

Tom Poes was echter reeds aan het einde van de gang verdwenen in een donkere ruimte waar de balken en dwarsbalken liepen die het oude pand overeind hielden, en daar begon hij zich naar boven te werken.

Heer Bommel betrad met enige schroom de grote zaal. Aan het eind van de ruimte zag hij een grijsaard zitten die zo ingespannen in een kristallen bol keek, dat hij de patiënt niet opmerkte. Dat is te begrijpen, want de oude Pocus probeerde contact te krijgen met Ogeltors en het maakte hem ongerust dat het niet lukte.

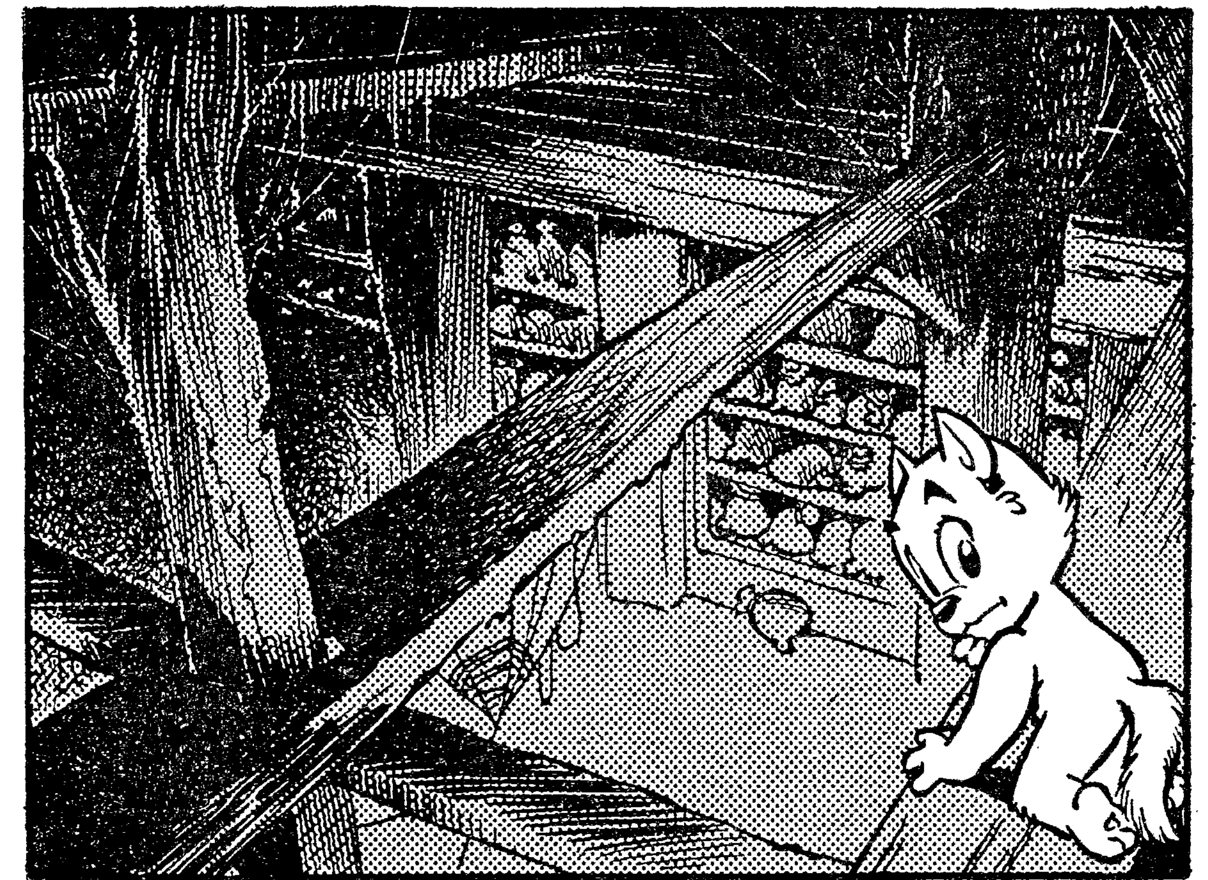
8561. „Ogeltors moet te ver weg zijn", dacht dokter Pocus, terwijl hij ingespannen in het glas tuurde. „Weggelopen? Een arme, oude man in de steek gelaten? Of moeilijkheden bij de behandeling van Bommel?"
Op dat moment werd hij een beweging achter zich gewaar en toen hij omkeek, zag hij daar heer Ollie met een onzekere glimlach staan.
„Neem me niet kwalijk, dat ik stoor", sprak deze. „Maar ik wil iets vergeten en ik heb een drukwerkje gehad dat mij te denken heeft gegeven en zodoende..."
„Ah, daar ben je dus!", kraste de geneesheer. „Ik verwachtte je al. Zeker een lelijk ongeluk veroorzaakt, hè? Een arme stakker onder de voet gelopen, hè? Maar ik zal je helpen, meneertje. Kijk, hier heb ik het Vergeetboekje. Schrijf daarin maar op wat je vergeten wilt, dan komt alles in orde".

Heer Bommel staarde vol verbazing naar het boekje dat de ander hem voorhield.
„Hoe kan dat?", vroeg hij.
„Dat zal je wel zien", hernam de kernmedicus. Hij leidde zijn patiënt met zachte drang naar een tafeltje en duwde hem een schrijfveder in de vingers.

„Schrijf maar vol vertrouwen dat ongeluk op", vervolgde hij. „Ik zeg: schrijf maar op".
„Maar ik weet helemaal geen ongeluk", zei heer Ollie. „Ik ben alleen maar erg vergeetachtig en daarom wil ik het vergeten vergeten, als u begrijpt wat ik bedoel".

8562. De oude Pocus betrok. „Vergeten vergeten is onzin”, sprak hij met krassende stem. „Ik zeg: dat is onzin! Dat zou kortsluiting geven. Je houdt mij, oude man, toch niet voor de gek, meneertje? Kom, schrijf dat ongeluk nu maar op, dan komt de rest vanzelf. En als je klaar bent, strooien we er zand over. Dan is alles weg. Weg en vergeten”.

Heer Bommel begreep dat hij de grijsaard in een goede stemming moest houden om hem niet achterdochtig te maken. Daarom doopte hij de veder in en trok het boekje naar zich toe.

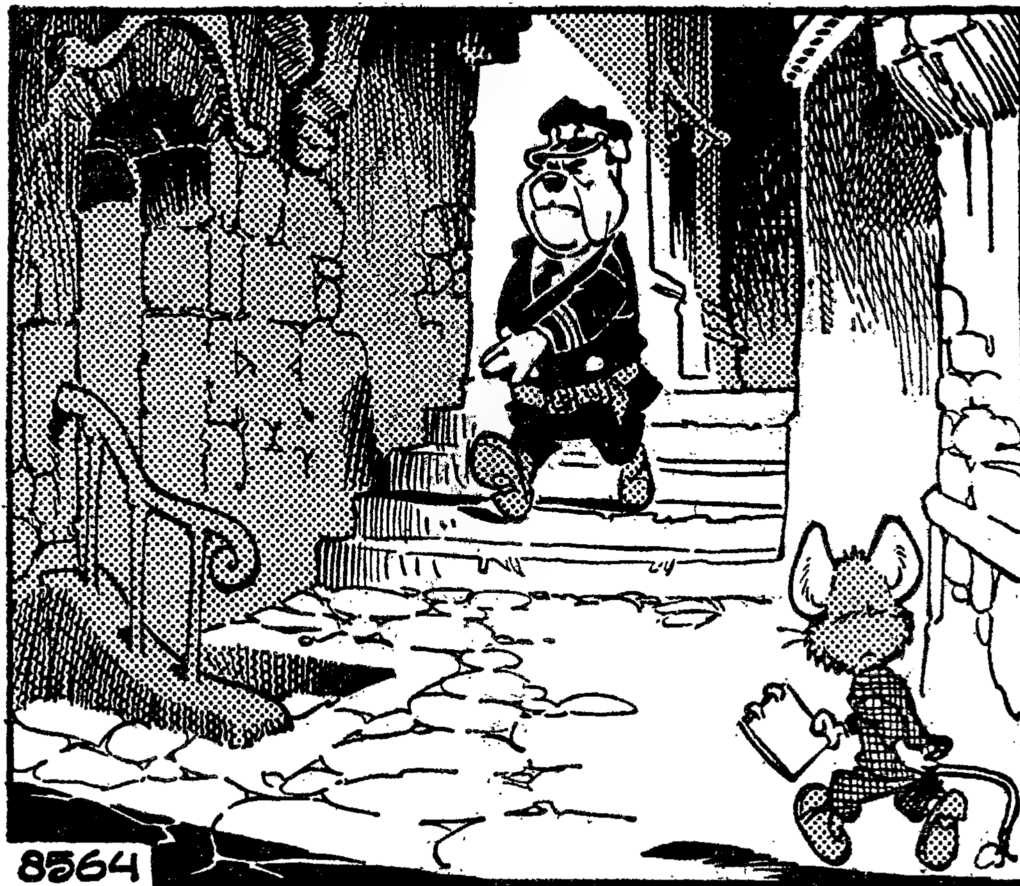
„Vooruit dan maar”, dacht hij. „Al zou ik niet weten welk ongeluk de schavuit bedoelt. Maar wat niet weet, wat niet deert”.
Hij begon te schrijven en het krassen van zijn pen overstemde een geluid, dat van de zoldering kwam. Daar kroop Tom Poes voorzichtig over een balk, terwijl hij aandachtig naar de ruimte onder zich keek.
„Kasten, gevuld met zandzakjes”, dacht hij. „Zou dat iets te maken hebben met het zand dat Pocus over het vergeetboekje wil strooien? Dan zitten dus alle dingen die vergeten zijn, in die buideltjes! Zakjes vol herinneringen. Hm, dat is gevaarlijk!”

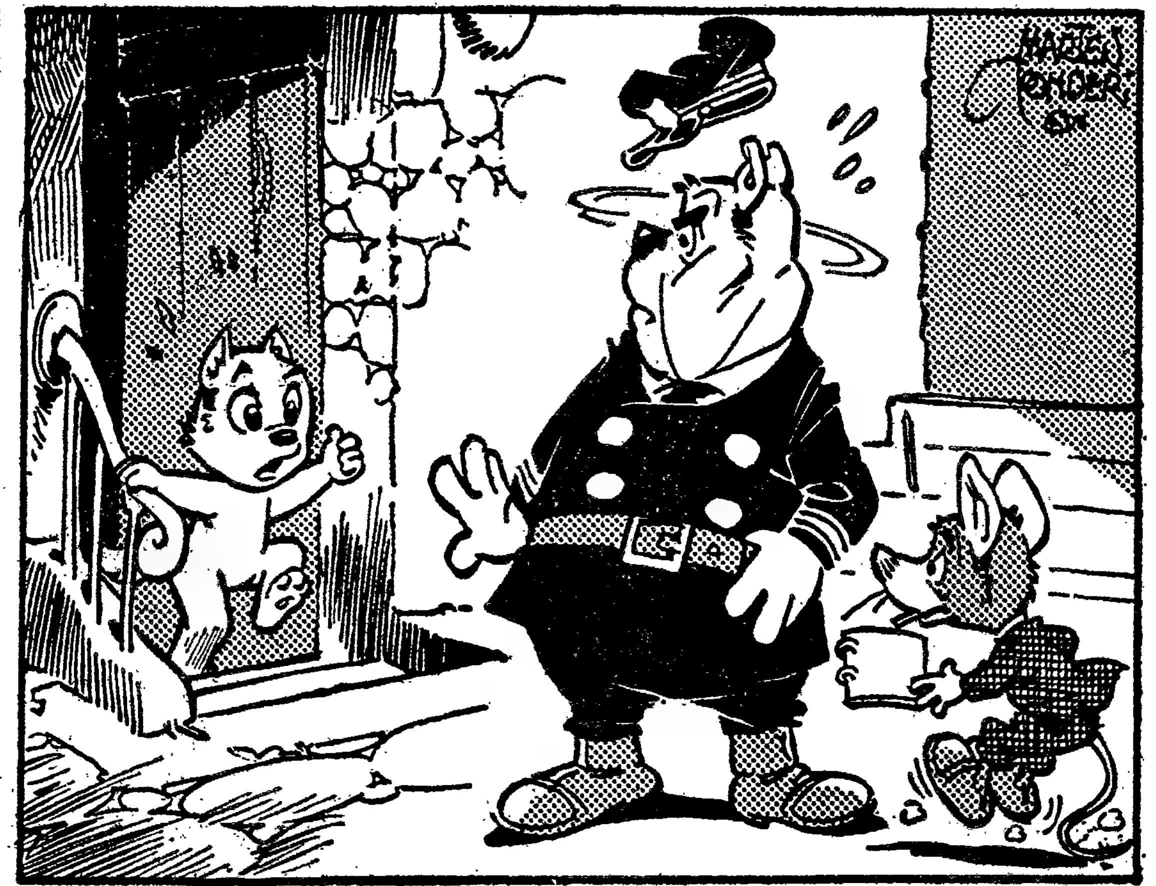

8563. Toen heer Bommel klaar was met zijn schrijfwerk, gaf hij het vergeetboekje aan dokter Pocus en die begon aandachtig te lezen.
„Ik moet een ongeluk vergeten, al zou ik niet weten welk", prevelde hij. Daarop wierp hij het boekje op de tafel en ontstak in woede.
„Wat is dat voor onzin?", schreeuwde hij. „Is dat alles? Hoe was dat ongeluk? Bij Zazel! Kom je me soms voor de gek houden?"

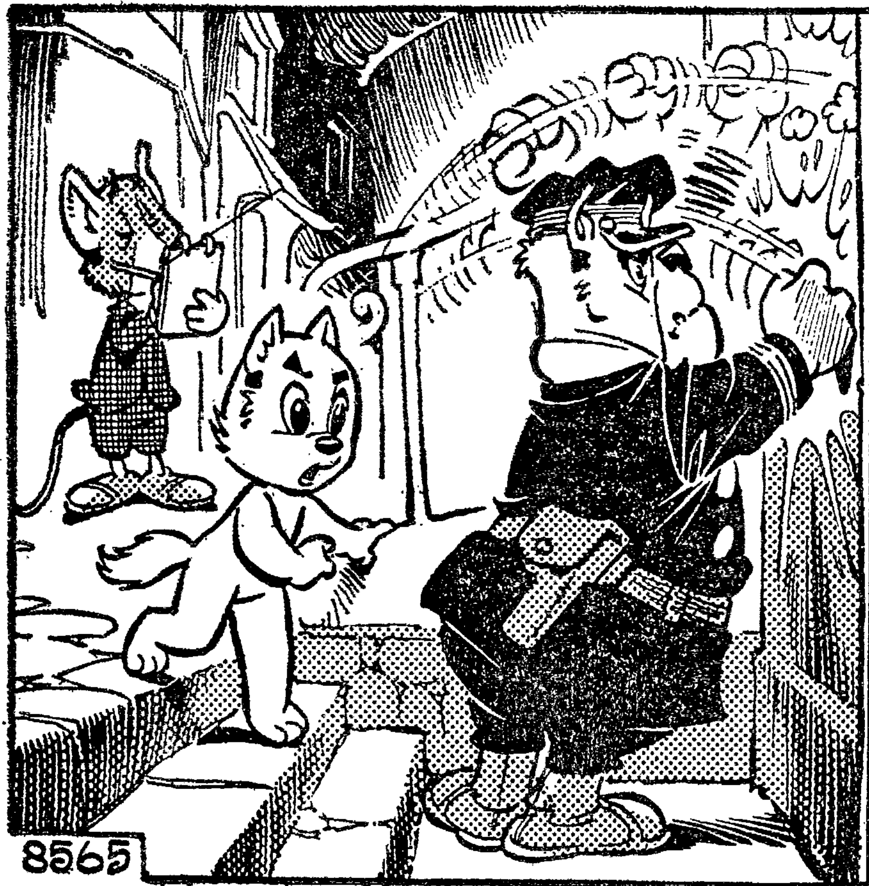
„O nee", zei heer Ollie fier. „Ik kom hier kijken om een einde aan de misstanden te maken. Ik moet u bezighouden, bedoel ik. Het gaat me om het zand van mevrouw Doddel, waar ik in zit..."
Zijn stem stierf weg, want hij zag dat de grijsaard donker aanliep, terwijl er rode lichtjes in zijn ogen verschenen. Maar voordat hij iets had kunnen doen, werd de ruimte plotseling in een fel licht gezet, en toen heer Bommel verschrikt omkeek, zag hij dat het uit de kristallen bol kwam.
„Gevaar!!", krijste Pocus met overslaande stem. „Indringers op mijn balken. Spionnen onder mijn dak! Vijanden voor mijn poort! De tijd is rijp, maar het uur heeft nog niet geslagen!"
„Het is alleen Tom Poes maar", verklaarde heer Ollie. „Die heeft hier rondgekeken, terwijl ik u aan de praat hield. Maar wanneer u nu verstandig bent..."
„Stil !!", snauwde de oude. „Sta stil. Heel stil. Je kan je niet meer bewegen. Ik zeg: sta stil!".
Zo sprekende bewoog hij zijn knokige vingers op een akelige manier voor de ogen van de verschrikte heer en het is dan ook geen wonder, dat die zich geheel voelde verstijven.

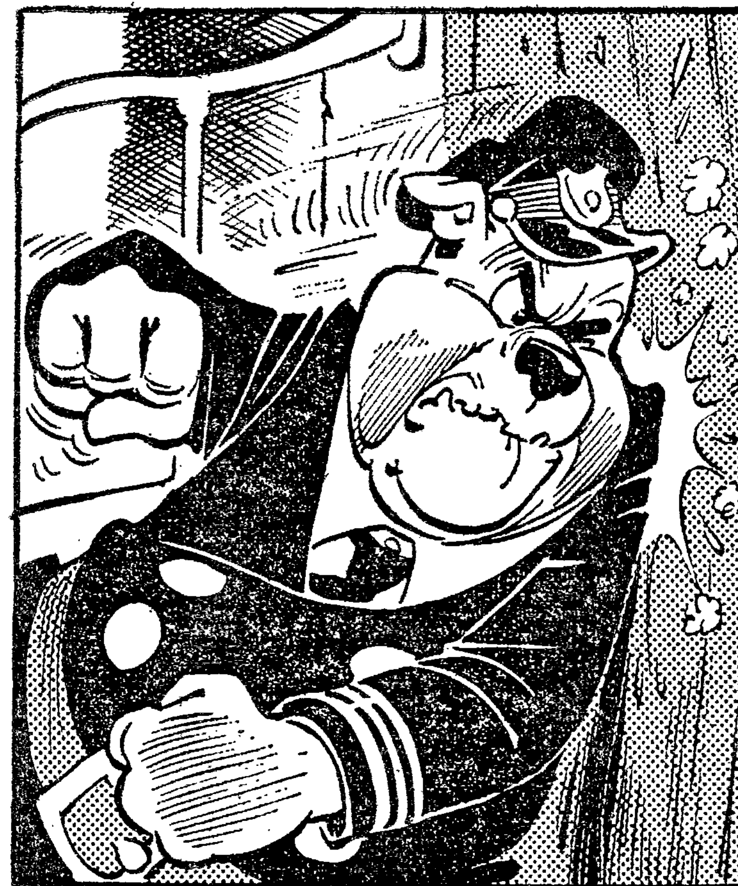

8564. Het waarschuwende gloeien van de kristallen bol kwam niet alleen door Tom Poes. Ook buiten naderde er gevaar voor de oude kernmedicus, want daar daalde commissaris Bulle Bas vastberaden in de steeg af, terwijl van de andere kant de journalist Argus naderde.
„Toevallig, dat ik u net hier tref", zei de laatste, zijn bloknootje trekkend. „Ik ben bezig materiaal te verzamelen over deze zaak, moet u weten. Wat komt u hier bij Pocus doen?"
„Dat gaat je niets aan", bromde de politiechef.
„Kijk, dat zal de lezers interesseren", riep de verslaggever uit. „Commissaris van Politie gaat Zaken in Doofpot stoppen bij Buitenlandse Agent. U kent dat. Ik weet er alles van, dat merkt u wel. Wie zitten er nog meer in het komplot?"
De heer Bas slikte met moeite zijn ontstemming door en veranderde van houding.
„Niks doofpot", sprak hij. „Zo is de politie hier niet. Ik ga deze kwakzalver opschrijven. Hij is een gevaar voor de stad en ik zal een einde aan zijn praktijk maken, al zou het mijn baantje kosten".

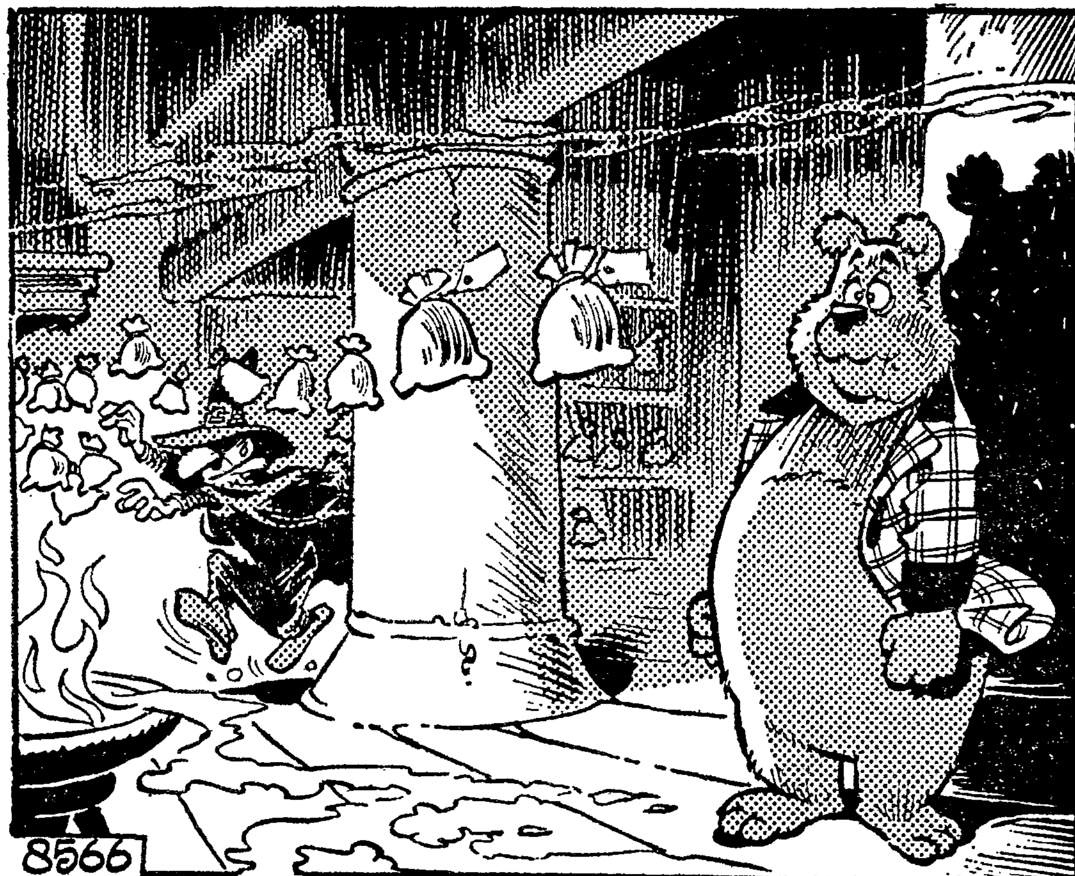
Asje me nou", prevelde Argus. Hij begon ijverig te schrijven, maar daar was hij nog niet ver · mee gekomen, toen de deur werd opengerukt en Tom Poes naar buiten kwam rennen.
„Vlug!" riep hij. „Heer Bommel is in gevaar! Ik weet trouwens waar alle vergeten zaken zijn. Doe een inval, commissaris!"

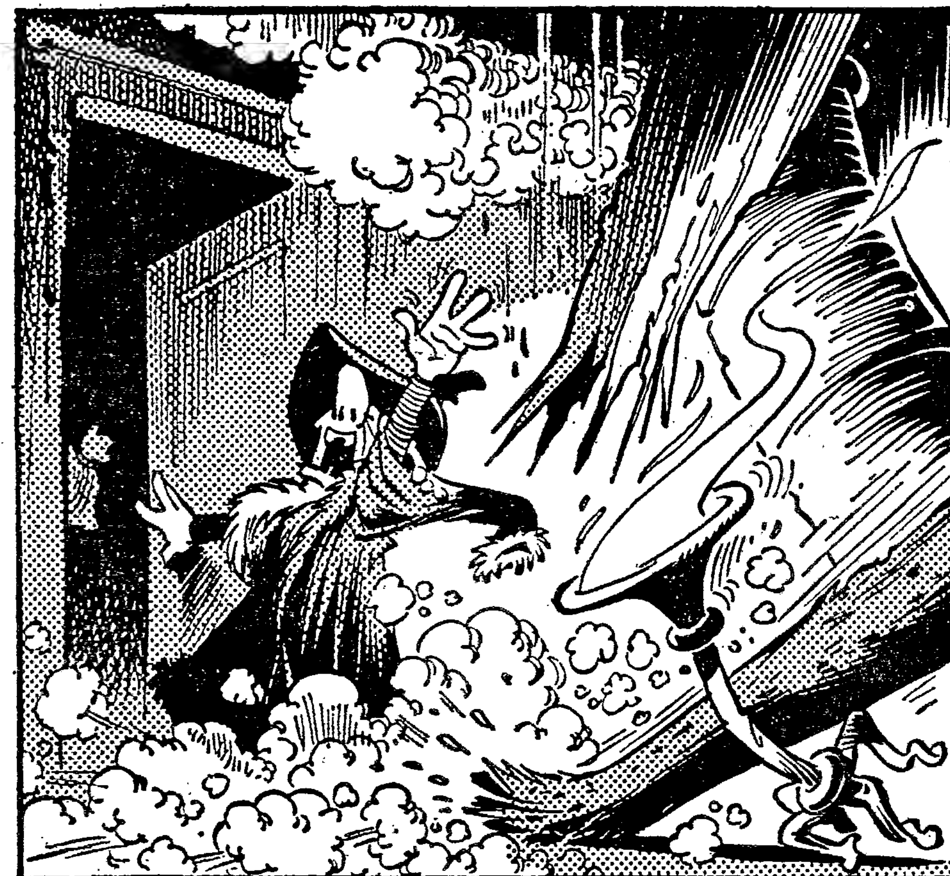

8565. Tom Poes legde uit dat hij met heer Bommel een einde had willen maken aan het duistere werk van dokter Pocus, maar de commissaris onderbrak hem.
,,Onzin!", zei hij ongeduldig. ,,Daar is de politie voor Ga opzij!"
Hij daalde het stoepje af en klopte zo zwaar op de deur dat het dreunde. ,,Doe open!", riep hij. ,,In naam der wet!"
,,Ik heb gezien waar hij alles bewaart wat vergeten is", riep Tom Poes boven het lawaai uit. ,,Het zit in zakjes waar kaartjes aan hangen. Als u die hebt, kunnen er heel wat verborgen dingen worden uitgezocht".
De politiechef gromde iets en begon met beide vuisten op het houtwerk te bonken.

,,Interessant voor de lezers", mompelde de journalist Argus, die terzijde aantekeningen maakte. ,,Er zullen heel wat hoofden vallen. Ook het zijne, wed ik. Dit is de groostste zaak die ik ooit beschreven heb, en ook de laatste. Maar het belang van de pers gaat boven het mijne..."
Intussen had Bulle Bas zijn geduld verloren. Hij nam een aanloop en probeerde de deur open te rammen. Maar hoewel die geheel vermolmd was en altijd op een kier gestaan had, week hij nu geen duim.
Het gedreun drong natuurlijk ook naar binnen door, maar het is de vraag of Heer Bommel er iets van hoorde. Hij stond verstijfd bij een pilaar en staarde glazig naar de kernmedicus, die met een akelige uitdrukking op het gelaat naar het einde van de zaal rende.

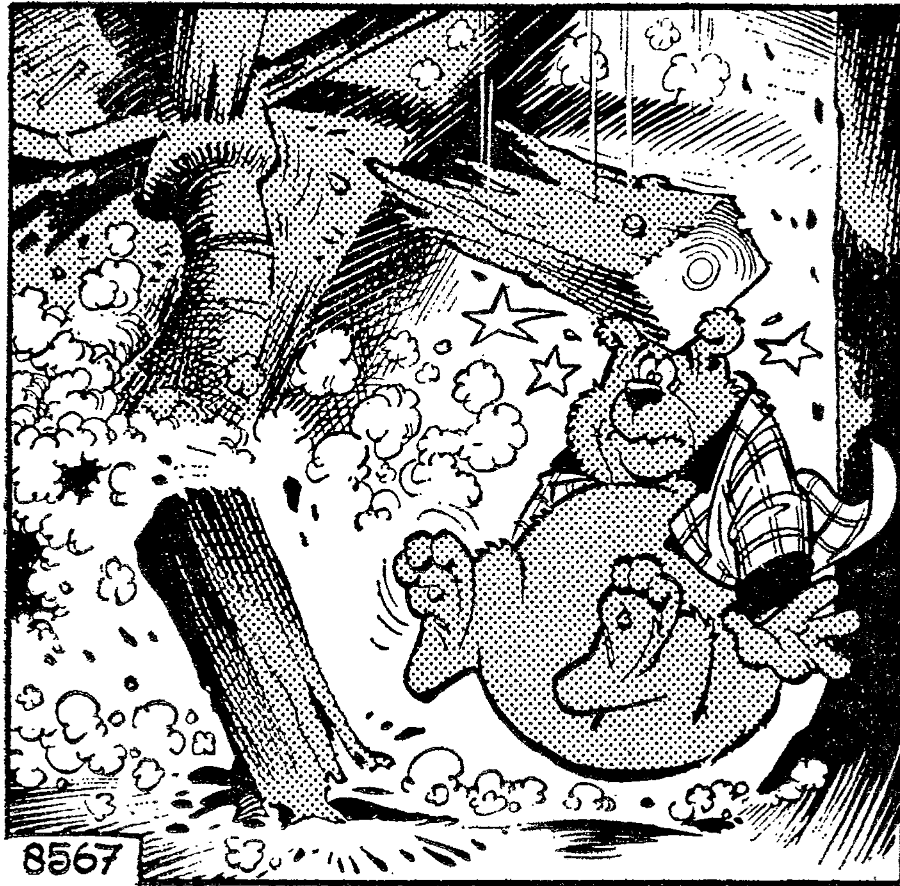

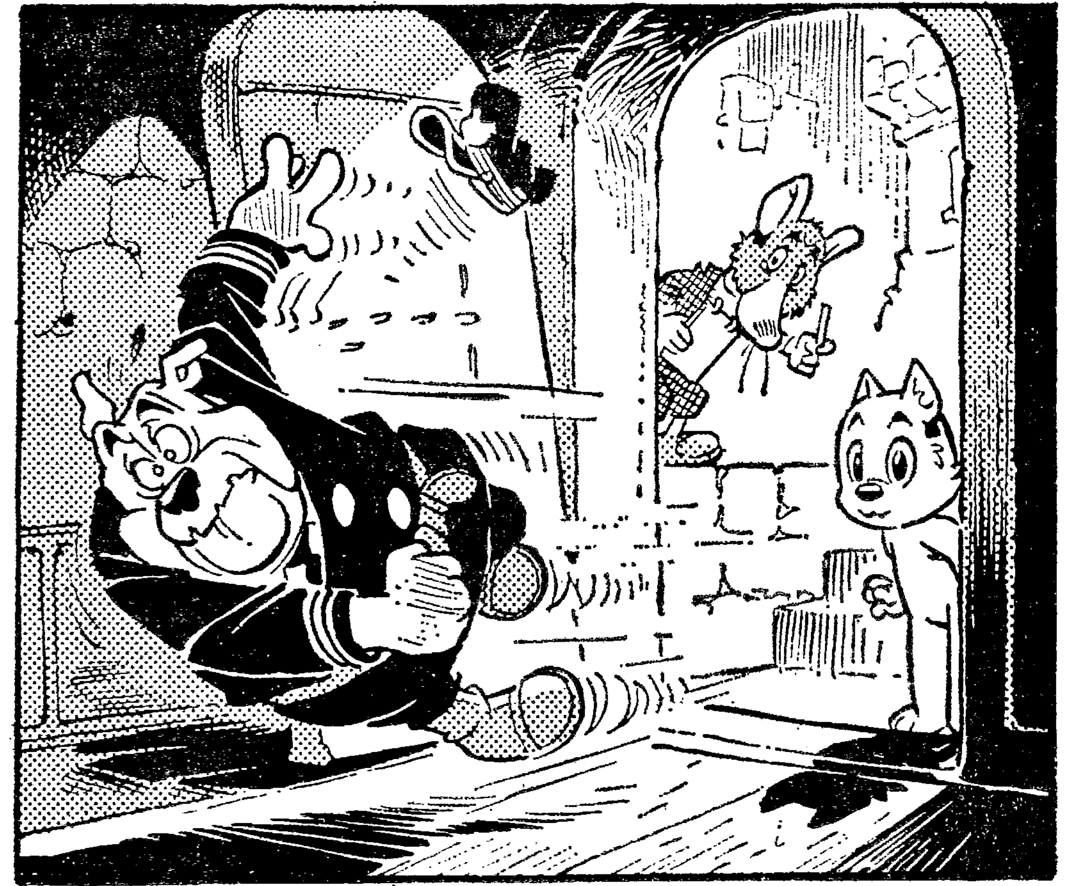
8566. De bezweringen van de oude Pocus hadden heer Ollie stijf en roerloos gemaakt. Zonder zelfs maar met de ogen te knipperen stond hij daar, terwijl de toortsen knetterden en het gebonk van de politie door de ruimte galmde.
De grijsaard zelf was intussen naar de afdeling gesneld waar hij de zakjes zand bewaarde, en terwijl hij zich in hoed en mantel hulde, stiet hij een vreemd, krassend geluid uit.
De bedoeling daarvan werd duidelijk, toen de buideltjes zich van hun planken verhieven en sierlijk door de zaal begonnen te zweven. Zacht schommelend bewogen ze zich langs de wezenloos voor zich uitkijkende heer, die zodoende een goed uitzicht op de kaartjes had.

Maar het is niet zeker of hij ze zag, want hij bewoog geen spier. Ook niet toen de bejaarde engerd hem mompelend passeerde, geheel verdiept in het besturen van de kostbare zandzakjes. Zonder hem een blik waardig te keuren snelde de grijsaard voort, totdat hij de achterdeur bereikt had en het laatste buideltje naar buiten was gedreven. Toen bleef hij staan en stak een arm op.

„Nek plus ultra!", schreeuwde hij. „Prima horak!"

Er klonk een krakend geluid en terwijl hij snel naar buiten sprong, begonnen de balken te versplinteren en stortte de zoldering naar beneden.

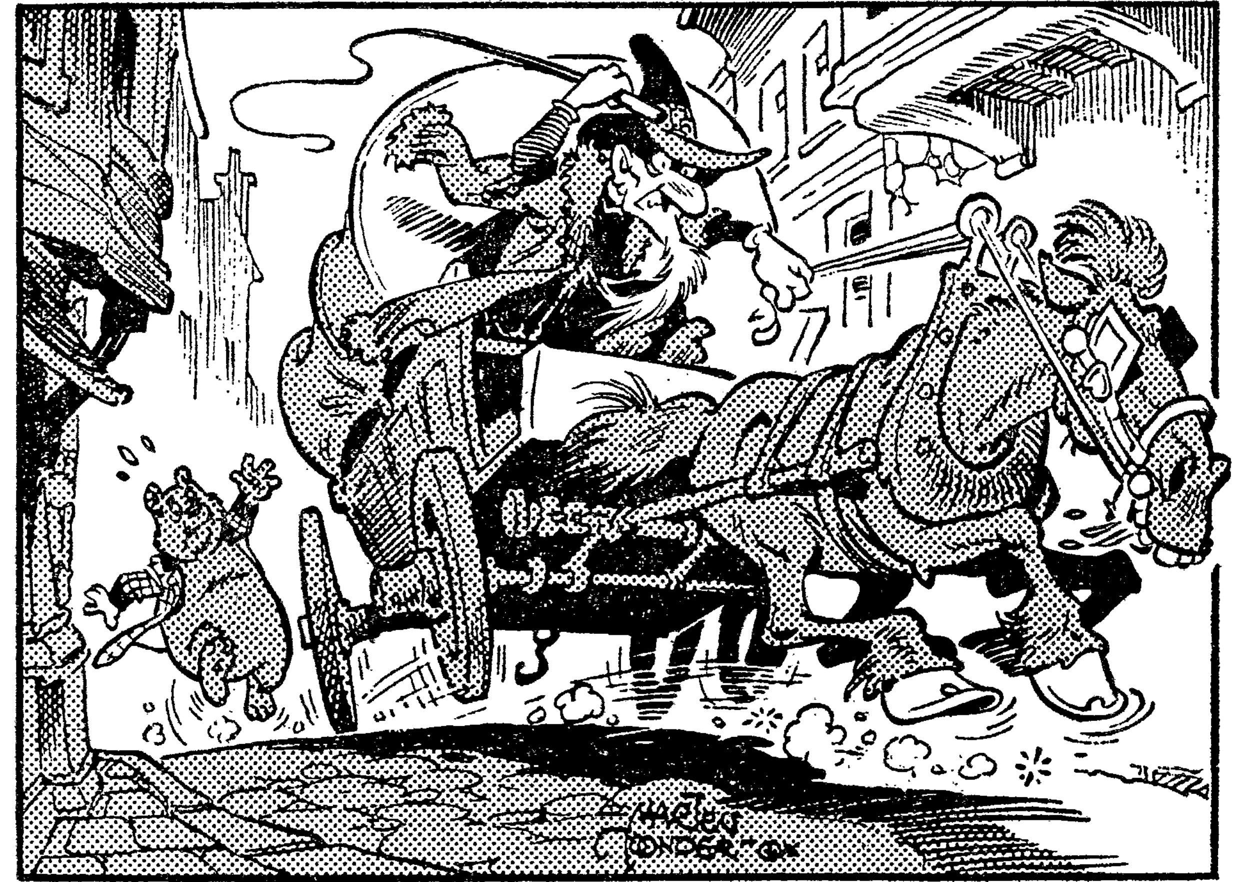

8567. De pilaren die de zoldering droegen, braken doormidden en de vermolmde balken kwamen dreunend naar beneden, zodat de zaal gevuld was met donderende echo's en verstikkende stofwolken.
Heer Bommel stond verstard temidden van het geweld en het zou er slecht voor hem hebben uitgezien, wanneer hij niet getroffen was door een vallend stuk houtwerk. Dat bracht hem weer tot zichzelf en zonder zich aan zijn kwetsuren te storen, snelde hij langs de omvallende toortsen naar de achterdeur, die nog steeds open stond.
Het lawaai was op straat natuurlijk ook te horen en het is geen wonder dat Tom Poes erg ongerust werd.

„Daar gebeurt iets ergs!", riep hij uit. „Laten we toch omlopen, daar is een binnenplaatsje!"
„Ogenblikje!", hijgde commissaris Bas. „Er komt beweging in...."

Zo sprekende nam hij een nieuwe aanloop en wierp zich met zijn volle gewicht tegen de deur. Die was echter niet langer gesloten, zodat hij stuurloos naar binnen bolderde en met een zware dreun op de grond terecht kwam.
„Kranig werk", mompelde Argus. „Onverschrokken politiechef doet inval in Doofpot-Broeinest".
„Erachteraan!" riep Tom Poes. „Wie weet wat daarbinnen aan de hand is!"

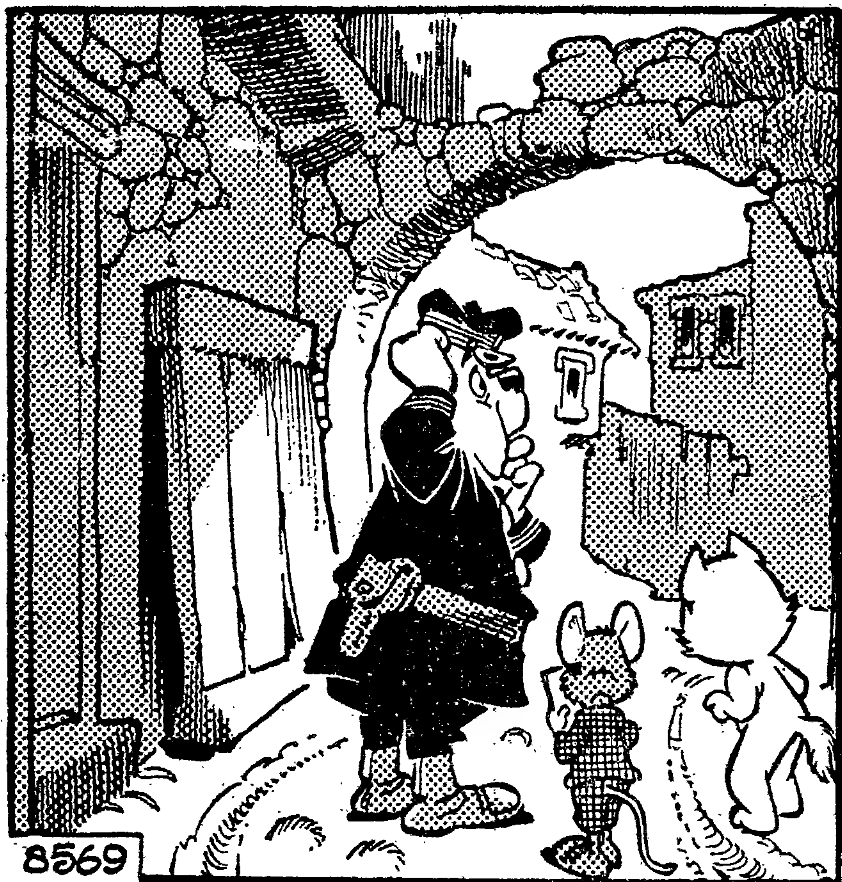

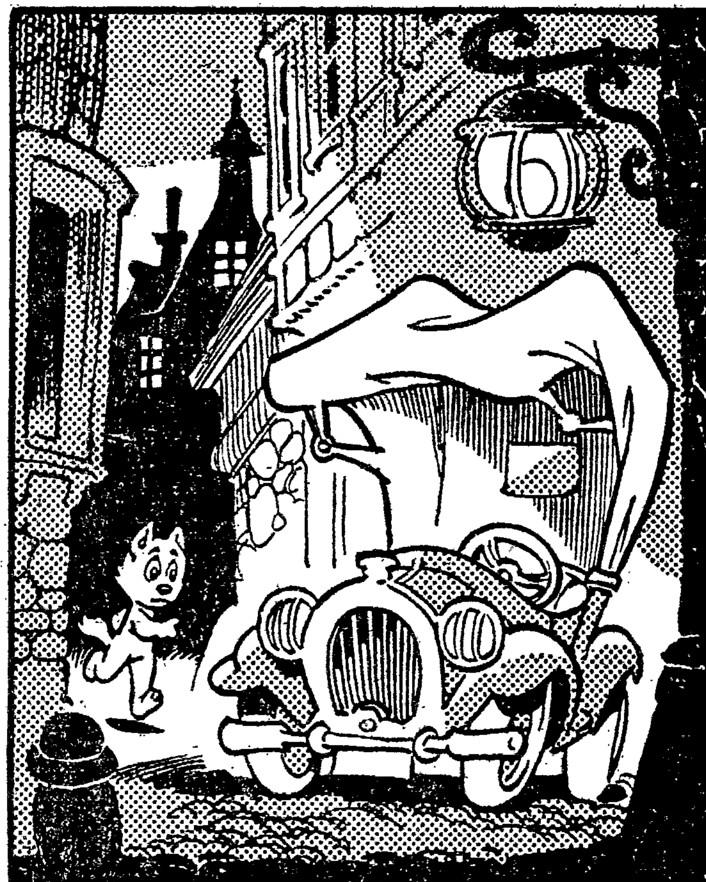
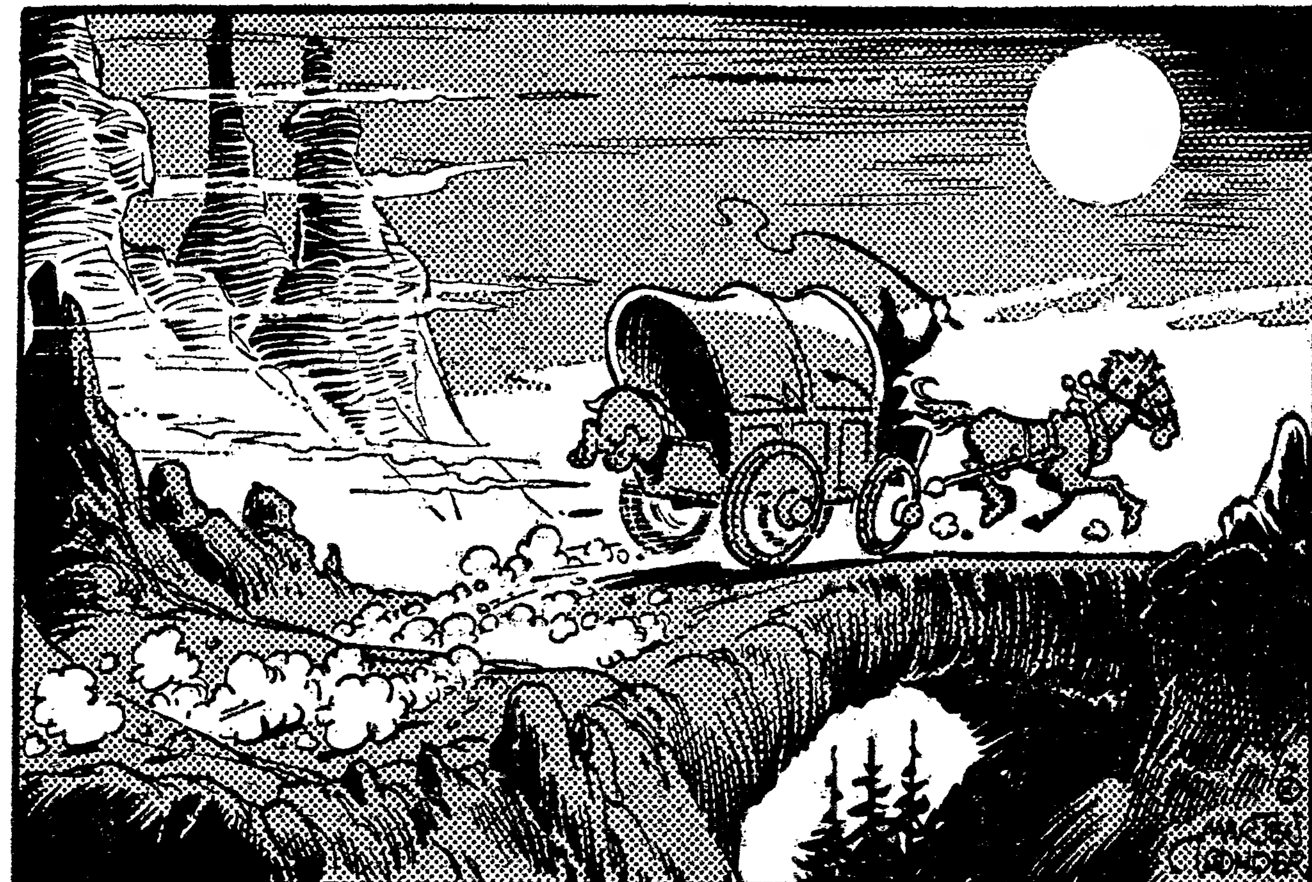

8568. Bulle Bas kwam met een sprong weer overeind en stapte op de deur toe.
„Deze geeft toegang tot een zaal", sprak hij. „Dat heb ik vastgesteld toen ik hier de vorige keer. . . eh. . . toen ik hier was voor een onderzoek. Blijf achter me. Dat lawaai van daarnet bevalt me niet. Het klonk als een ontploffing".
Hij duwde de deur open en trad binnen, maar toen bleef hij onthutst staan. Geen wonder; in plaats van de grote holle ruimte, die hij verwacht had, zag hij een klein verwaarloosd vertrekje voor zich. Stof en afval bedekten de vloer, spinraggen wapperden aan de balken en er hing een muffe geur, die erop duidde, dat er in lange tijd niet gelucht was.

„De zaal!", mompelde de politiechef. „Waar is de zaal?"
„Waar is de doofpot?", vroeg Argus. „De zakjes met vergeten zaken?"
„Alles is veranderd!" riep Tom Poes uit. „Dat moet zwarte kunst zijn! En waar is heer Bommel?"

Hij kon natuurlijk niet weten, dat heer Ollie bezig was aan de achtervolging van dokter Pocus. Toen hij het instortende pand door de achterdeur verlaten had, zag hij een huifkar, die met grote snelheid wegreed. En omdat hij begreep, dat de grijsaard bezig was zich met zijn buit uit de voeten te maken, begon hij er achter aan te rennen.

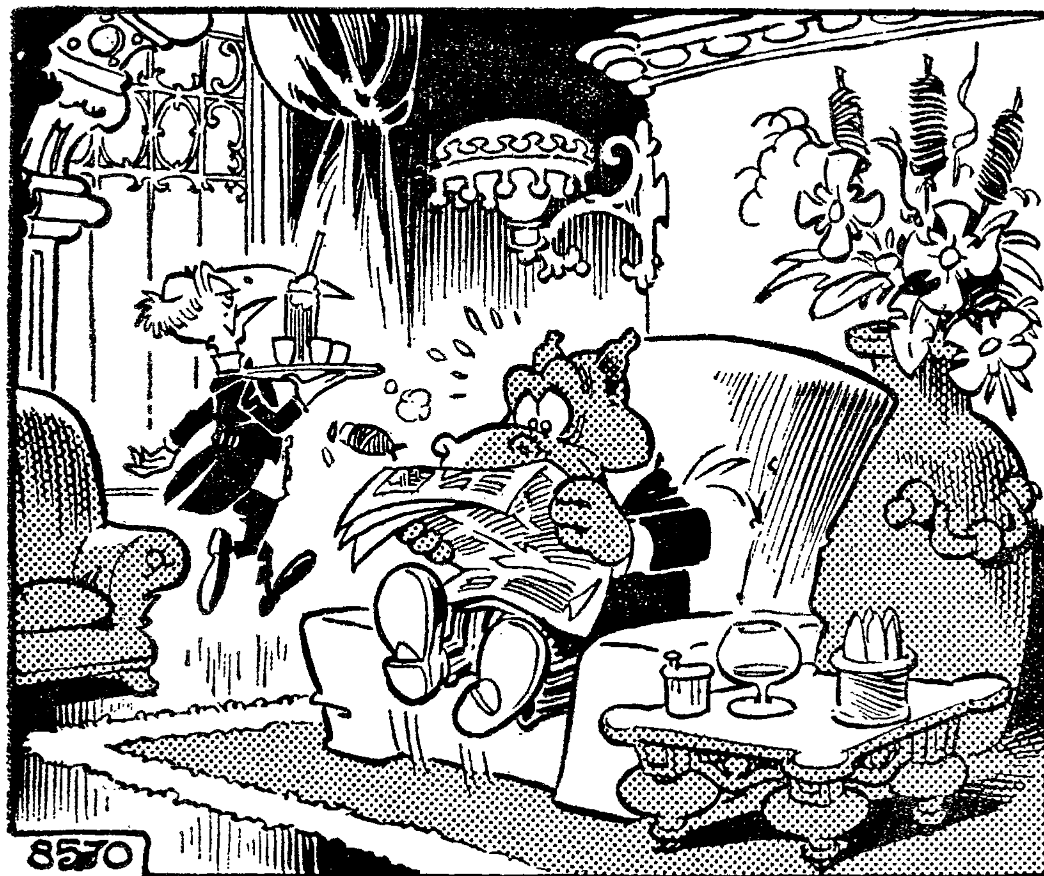

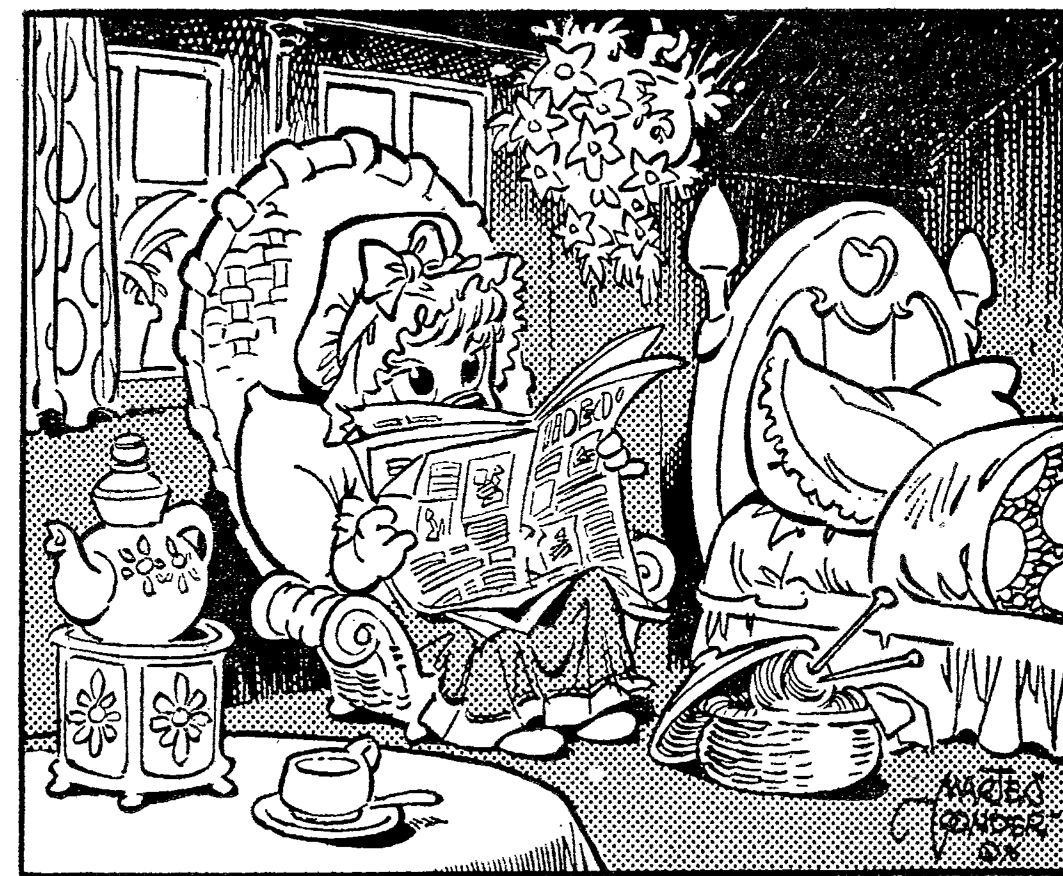

8569. Het doorzoeken van het oude huis leverde niet veel op. Het was geheel verlaten en niets duidde er op, dat het nog niet lang geleden bewoond was.
„Dit is geen zuivere koffie", sprak commissaris Bas, terwijl hij een binnenplaatsje achter het pand betrad. „Het is hier onherkenbaar veranderd! Hoe kan dat?"
De journalist greep zijn blocnootje en begon aantekeningen te maken. „Buitenlandse Agent heeft alle sporen uitgewist", schreef hij. „Is met alle geheimen verdwenen. Met welk doel? Notabelen ten val brengen? Chantage?"
„Hier lopen karresporen", zei Tom Poes. „Hier heeft een soort wagen gestaan, die door dat poortje naar buiten is gereden. Pocus is gevlucht, en hij heeft heer Ollie meegenomen!"

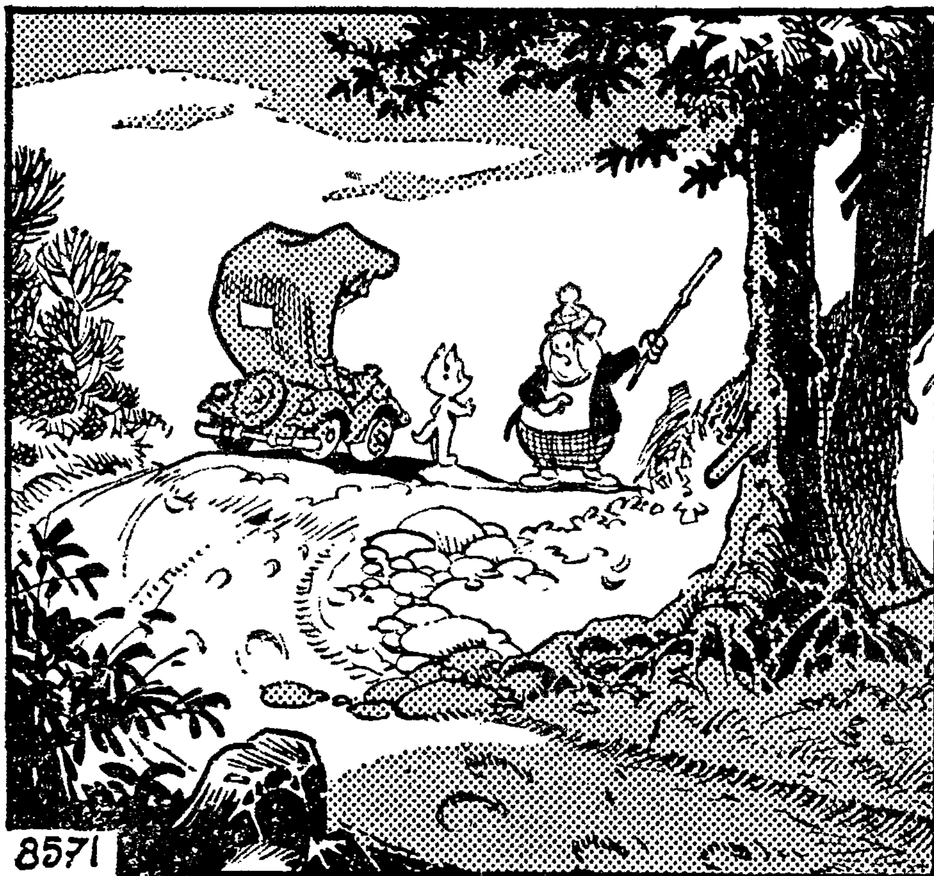
Hij wachtte niet op de anderen, maar holde de steeg in naar de plek, waar de Oude Schicht was achtergelaten.
„Ik kan hem starten met de handslinger", dacht hij. „En dan kan ik proberen de sporen van die kar te volgen. Die zogenaamde dokter is niemand anders dan Hocus Pas, dat is nu wel duidelijk! Wie weet, waar hij heer Bommel naar toe brengt!"

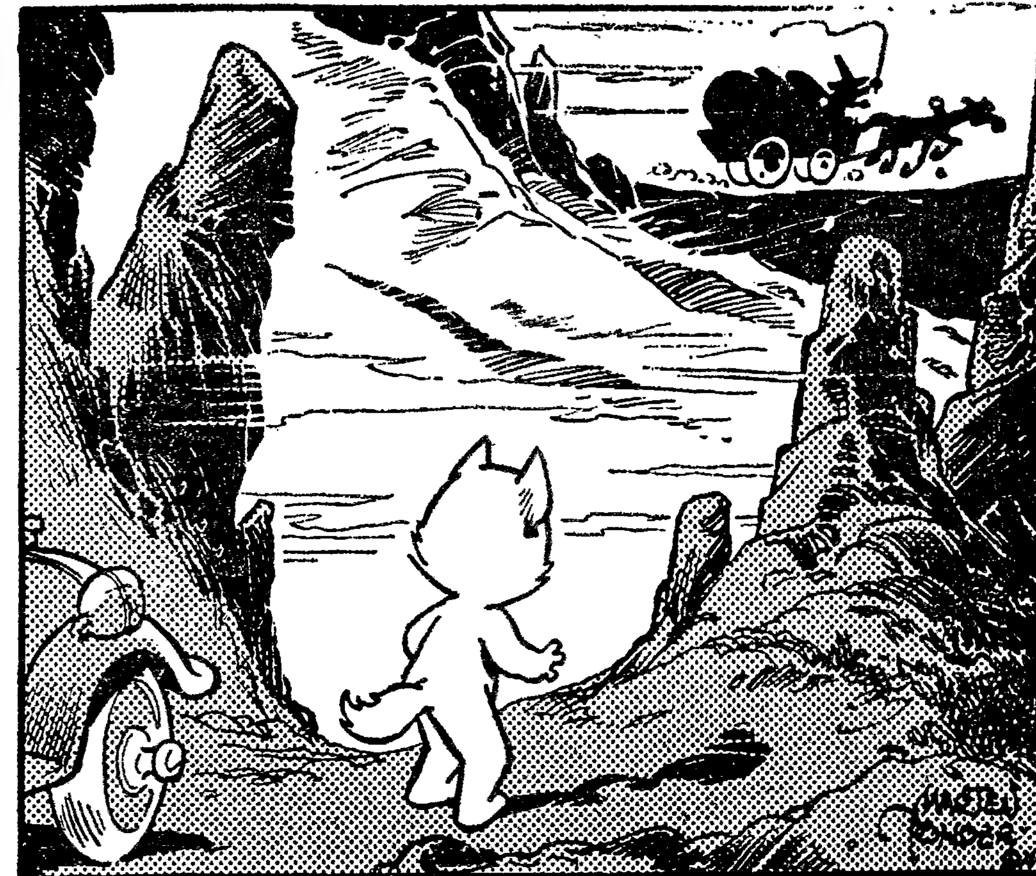
De oude magister in de zwarte kunsten wist echter helemaal niet dat hij heer Ollie bij zich had. De huifkar had de stad verlaten en reed nu met grote snelheid door een rotsachtig landschap, terwijl de dodelijk vermoeide heer er achter aan bungelde.

8570. De journalist Argus had over het gebeurde een opzienbarend artikel geschreven, dat overal sterk de aandacht trok. Burgemeester Dickerdack, die het de volgende morgen in de Kleine Club las, kreeg er een schok van, die zijn spijsvertering voor dagen in de war bracht.
„M-maar dat is een schandaalartikel!" sprak hij met bleke lippen tot zichzelf. „D-de goede naam van leidende figuren staat op het spel! Dit moet gestopt worden..."
De bediende Joost las het in de stilte van zijn torenkamer, en verbazing maakte zich van hem meester.
„Ik was dus niet de enige, die naar die vergeetdokter ging", dacht hij. „De betere standen hebben er ook gebruik van gemaakt, schijnt het. Ik voor mij heb wel baat gehad bij de behandeling, want ik voel me veel rustiger, als men mij toestaat. Al weet ik dan ook niet meer waarom ik er heen ging. Maar waar zou heer Olivier nu zijn? Ik weet altijd graag wanneer ik hem terug kan verwachten; met het oog op de maaltijd".
Ook juffrouw Doddel werd door het nieuws getroffen.
„De heer O. B. Bommel?" vroeg ze zich af. „Dat is toch die buurman, die me steeds lastig viel? En nu is hij ontvoerd door een buitenlandse agent! Hij moet toch wel dapper zijn. En eigenlijk... eigenlijk is hij ook wel een knappe verschijning. Hm, misschien ben ik een beetje te scherp tegen hem geweest..."

8571. Tom Poes was erin geslaagd de karresporen buiten de stad terug te vinden. Hij volgde ze totdat de landweg harder begon te worden en ten slotte overging in een rotspad. En omdat de weg zich daar vertakte, stapte hij uit en sprak een herder aan die er juist langs kwam.
„Een wagen?", antwoordde deze desgevraagd. „Jazeker, die passeerde hier niet lang geleden. Draafde de bergen in zonder snelheid te minderen. Een mirakel, met dat magere scharminkel ervoor. Het moest niet mogen."
Tom Poes bedankte hem en reed haastig verder. Het bergpad dat de herder hem gewezen had, voerde sterk omhoog en werd steeds smaller, zodat het voortgaan geen pretje was.
„Het moet een flink paard zijn dat hier een wagen voorttrekt", dacht Tom Poes, „we gaan rechtstreeks de Zwarte Bergen in en die zijn bijna onbegaanbaar. Ik zal hem gemakkelijk kunnen inhalen".
Maar dat viel tegen. Na enige uren klimmen was er nog geen spoor van de huifkar te zien, en omdat de weg daar steil naar beneden voerde, stapte Tom Poes een beetje moedeloos uit.
„Het is gekkenwerk", zei hij tot zichzelf, terwijl hij naar de bergwand keek die voor hem lag. „Hier kan geen wagen met een paard rijden. Ik ben bang, dat ik de weg kwijt ben".

Op dat moment verscheen er plotseling een voertuig van achter de rotspieken in de verte, dat met razende snelheid over de bergrug verdween.

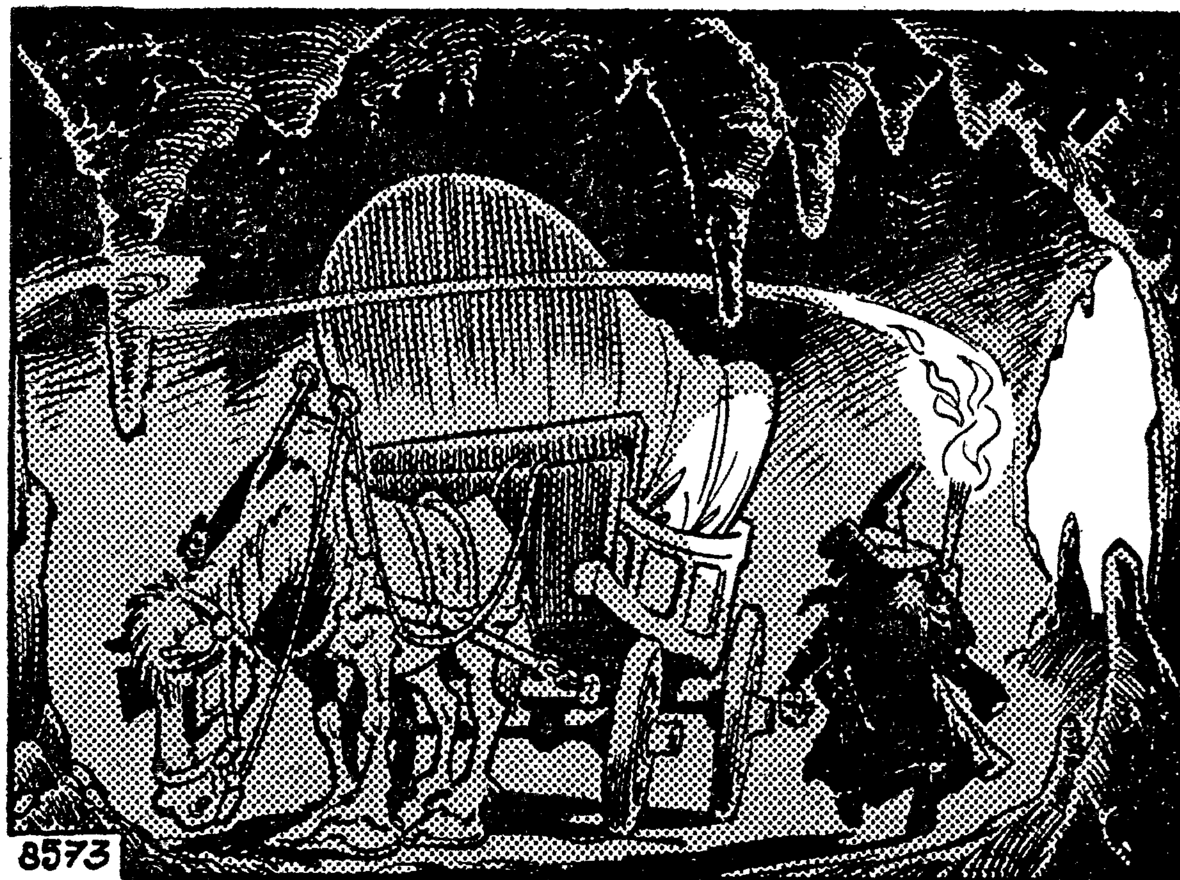

8572. Met veel moeite bereikte Tom Poes de plek waar hij de wagen had zien rijden, en toen hij nog een klein eindje was voortgegaan, liep het pad dood. Het oude voertuig was nergens te zien, maar gelukkig stond er een bejaarde mosplukker, die op deze hoogte zijn eenvoudig beroep uitoefende en wel voor een praatje te vinden was.
„Weet u soms waar die huifkar gebleven is?", vroeg Tom Poes.
„Die is de grot ingegaan", verklaarde de oude, achter zich wijzend. „Maar ik zou je niet aanraden dat ook te doen. Het is een doolhof van gangen, waar je nooit meer uitkomt als je de weg niet weet."
„Weet u de weg?", vroeg Tom Poes. „Kunt u me..."
„O nee!", hiernam de ander vol afschuw. „Het deugt daar niet. Die wagen was ook niet pluis, als je mij vraagt. Ik wil in geen geval je gids zijn, baasje. Aan de andere kant van de bergen liggen de Waaizanden. Daar dolen de boze geesten rond. In mijn jonge jaren ben ik er wel eens geweest, maar dat doe ik nooit weer".

„Waaizand", herhaalde Tom Poes nadenkend. „Dat zou kunnen kloppen. Is er nog een andere weg om naar dat zand te komen?"

„Om de bergen heen rijden", zei de mosplukker. „Dan kom je in de laagvlakte waar een rivier stroomt. En die rivier moet je oversteken".

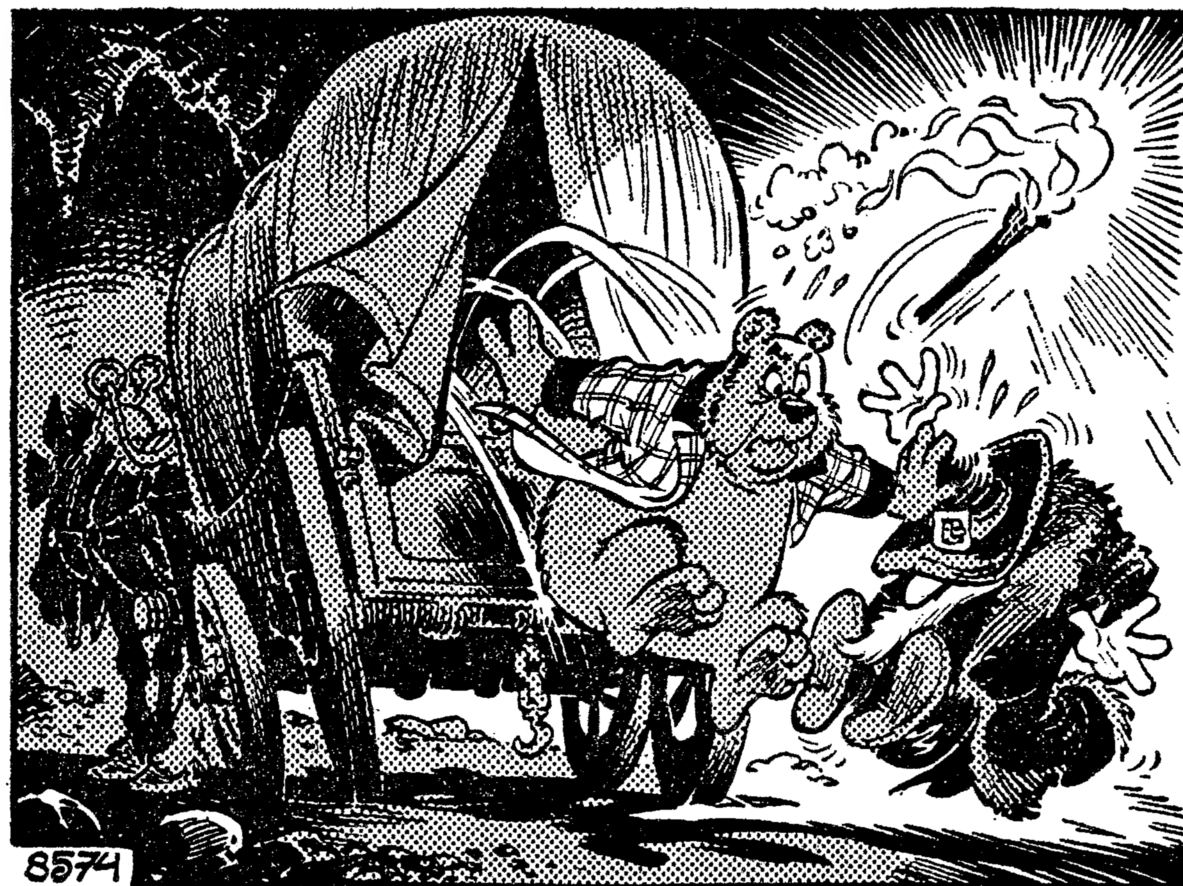

8573. Heer Bommel had niet veel gemerkt van de halsbrekende tocht door de bergen. Hij had zich met veel moeite in de huifkar gewerkt, en nadat hij zich hijgend op de zandzakjes had laten vallen, was hij door uitputting overmand, in een diepe slaap gevallen. De gebeurtenissen van de afgelopen dagen hadden hem sterk aangegrepen, zodat hij weinig nachtrust genoten had, en dat eiste nu zijn tol. Het schudden van de ratelende wagen en de echo's die door de grotten daverden, wekten hem dan ook niet. En toen het doel van de tocht bereikt was en er een diepe stilte neerdaalde, zuchtte hij slechts.
Hocus Pas kwam van de bok af met een sprong die men van zo'n oude magister niet verwacht zou hebben, en begaf zich naar de achterkant van zijn voertuig.

„Nu begint er een mooie tijd voor een arme, oude man", sprak hij met een kakelend lachje. „Met mijn lading zal ik de Waaizanden gaan bezielen! Ik zeg: met mijn lading...."

Hij zweeg plotseling, want intussen had hij de oude lappen aan de achterkant terzijde geschoven, en nu viel zijn blik op de sluimerende heer.
„Wat moet dat!" kraste hij. „bij Zazel! Wat is dat voor een lading?"
Heer Ollie sloeg de ogen op en keek verward om zich heen.
„W-waar ben ik?" stamelde hij, moeilijk overeind komend.
„Bij de Waaizander Stuifduinen!", krijste de magister. „Je bemoeizucht zal je duur te staan komen, meneertje! Want hier kom je niet meer weg!"

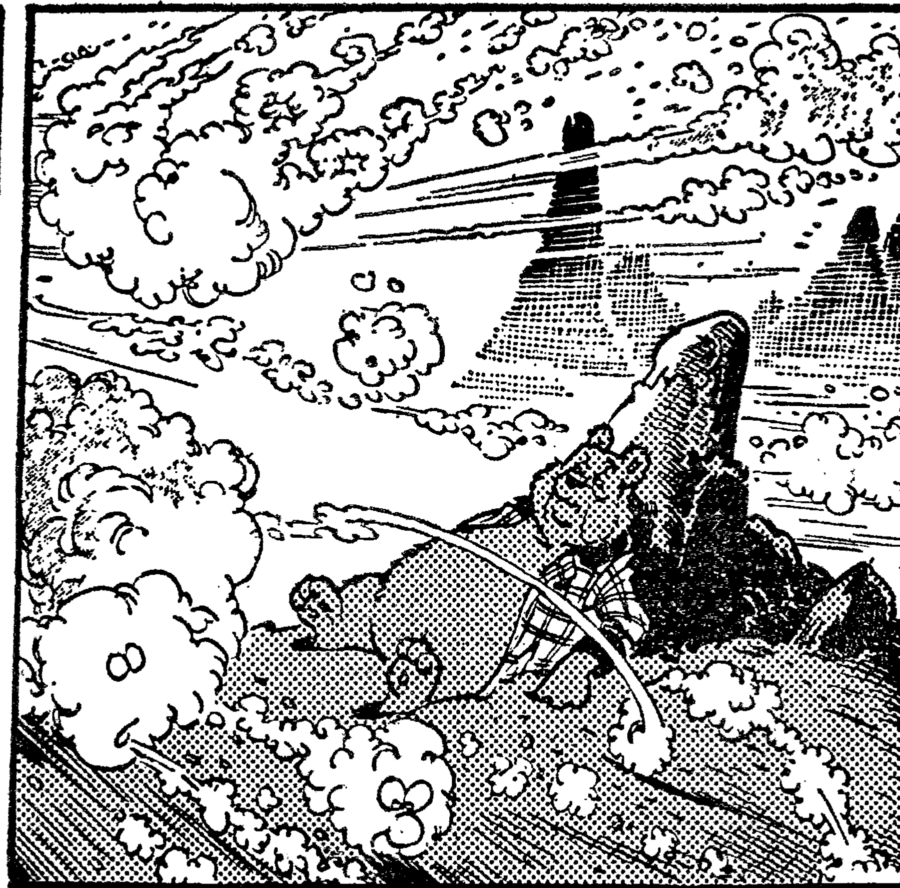

8574. Heer Bommel begreep niet veel van het geschreeuw dat Hocus Pas uitstiet. maar hij voelde heel fijn aan dat dit geen omgeving voor een heer van zijn stand was, en daarom sprong hij uit de wagen, terwijl hij de verraste grijsaard opzij duwde. Deze kwam in een zittende houding op de grond terecht en keek loerend de verdwijnende heer na, die naar de uitgang van de grot draafde.
„Ik zou hem kunnen tegenhouden door zwarte kunst", prevelde de magister. „Maar ach, dat hoeft eigenlijk niet. De ellendige kan nergens heen, hij zal hier eeuwig moeten ronddolen tussen mijn bezielde Waaizanden. Laat hem gaan, dan kan ik mij wijden aan mijn mooie taak".

Zo snelde heer Ollie ongehinderd de spelonk uit en zonk onmiddellijk tot aan zijn enkels in het mulle zand. Enigszins ontdaan hield hij de pas in en keek om zich heen. Het was een vreemd landschap waarin hij was terecht gekomen. Voor hem strekten zich kale heuvels uit, die in een voortdurende beweging schenen te zijn. Vreemd gevormde zandwolken draaiden om hem heen, terwijl het knisperen van de dwarrelende korreltjes een klagelijk geluid voortbracht. En boven alles uit klonk het eentonige gefluit van de wind die van de bergen kwam.

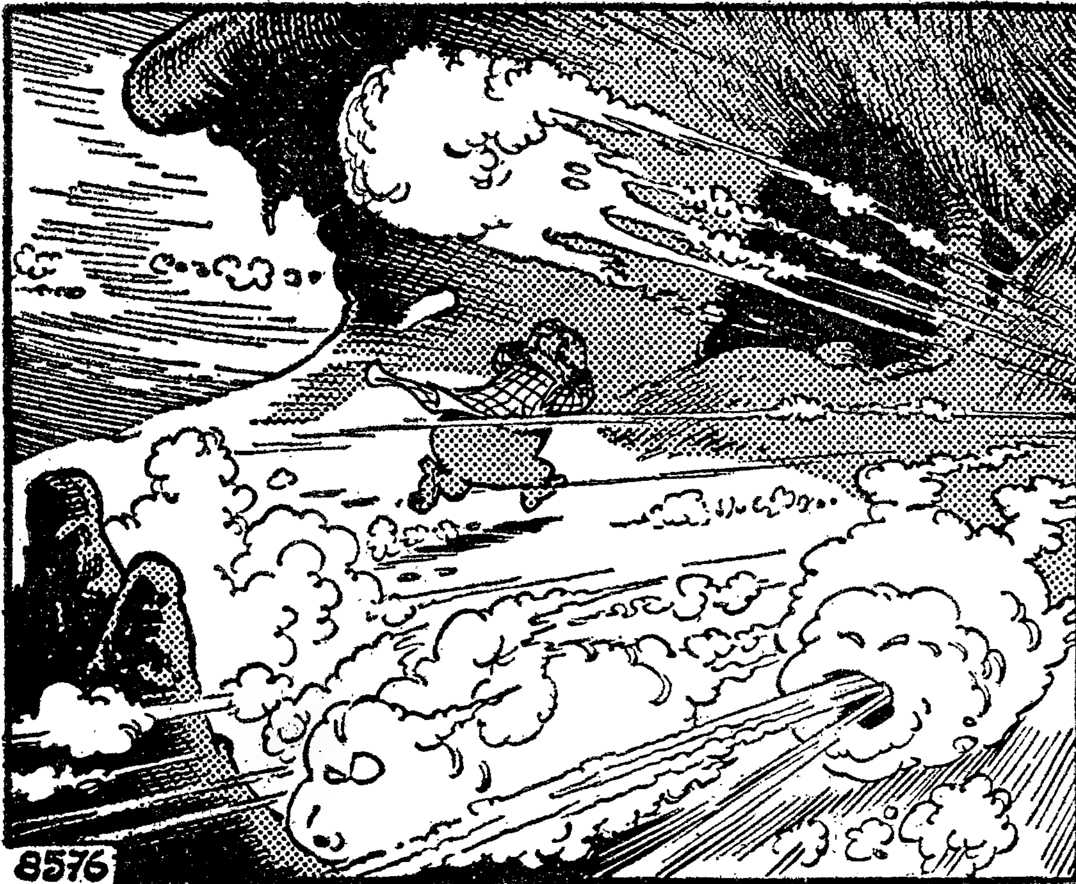

8575. Hocus Pas had heer Bommel uit zijn hoofd gezet en gaf zich geheel over aan de mooie taak die hij voor zich zag. Met wapperende mantel stond hij voor de grot en liet de zakjes zand die hij daar keurig had opgestapeld, een voor een leeglopen. Dat was aardig werk, want de wind verwoei de inhoud tot kolkende spiralen, die hoog de lucht in joegen en daar vreemde vormen aannamen.

Het eigenaardige was echter dat ze niet alleen maar ritselden, zoals de andere zandverstuivingen. Nee, ze stieten geluiden uit die voor een opmerkzame toehoorder op woorden leken. Het is dan ook niet te verwonderen dat de grijsaard genietend lachte, terwijl hij het ene zakje na het andere prijsgaf aan de fluitende wind.

Heer Ollie was intussen een heel eind verder neergezakt tegen een rotspunt die uit het zand omhoog stak. Het waden door de mulle duinen, omwolkt door knisperende wolken, had hun danig vermoeid. En het is dan ook niet te verwonderen dat hij de ogen gesloten had om de steeds durende beweging om zich heen niet te hoeven zien.

Na enige tijd viel het hem echter op dat er een verandering in de geluiden kwam. De wind floot nog steeds op dezelfde eentonige wijze, maar daar doorheen kon hij nu ook fluisterende stemmen horen.

„Heroliviersvergeten", hoorde hij lispelen en toen hij ontdaan de ogen opsloeg, zag hij een merkwaardig gevormd wolkje boven zich passeren.

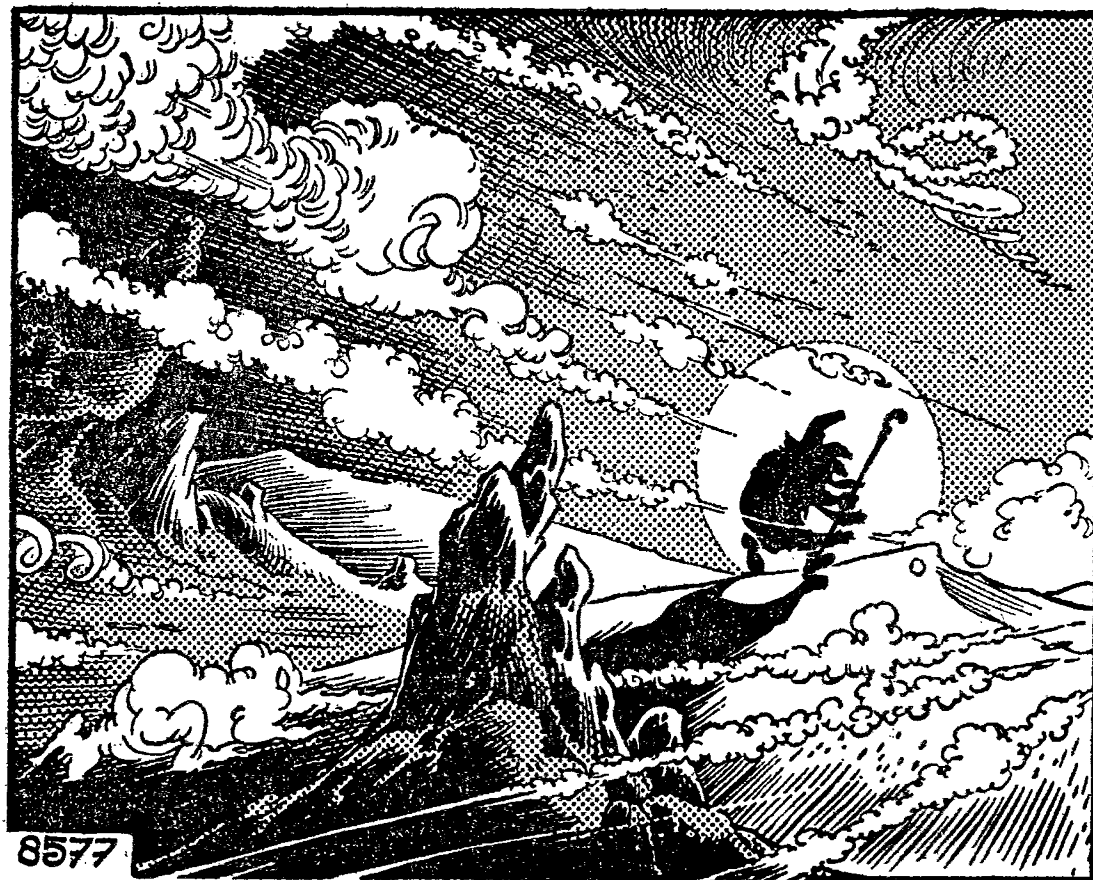

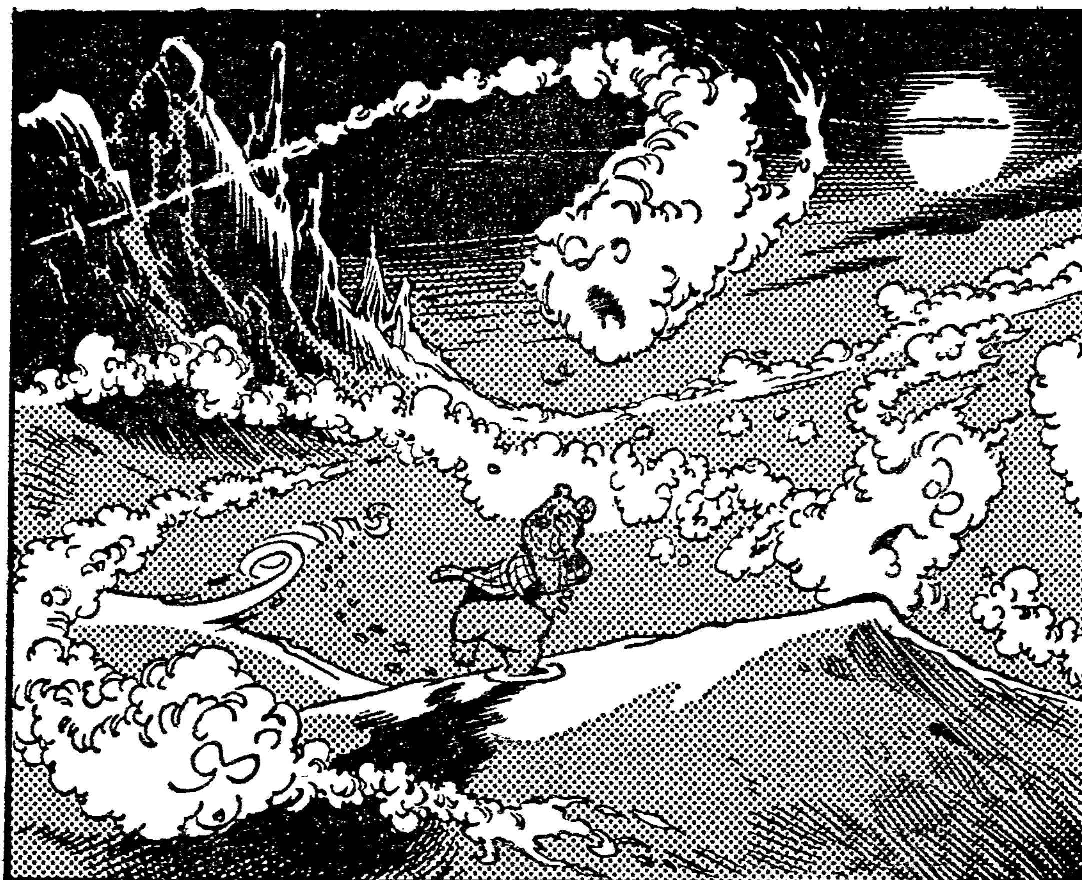

8576. Heer Bommel sprong overeind. Om hem heen dwarrelden de zandwolken, die steeds vreemdere vormen aannamen, en hij zette het op een lopen in de richting van de bergen, die hij door de nevels heen kon waarnemen. Hij had geluk, want zodoende kwam hij terecht bij de grot die als woonplaats had gediend voor de dwergen Ogel en Tors.

„Eindelijk rust", dacht hij, toen hij er binnenstrompelde. „Ik wil geen warrelingen meer zien of horen. Dat wolkje had de stem van Joost. Het leek zelfs op hem!"
Hij ging tegen de bergwand zitten en toen hij een beetje op adem was gekomen begon hij na te denken.

„Wat ik hoorde was het vergeten van Joost, als men begrijpt wat ik bedoel", sprak hij tot zichzelf, „want hij wilde vergeten dat ik hem vergeten had. En dat vergeten zat in die zakjes zand. Nu begrijp ik het! Als Pocus die zakjes leeggeschudt, wordt deze woestijn bevolkt door de herinneringen die iedereen kwijt wilde. Een vreselijke omgeving voor een heer".
Hij zuchtte smartelijk, maar toen werd hij door een nieuwe gedachte getroffen. „Maar de herinneringen van Doddeltje zijn er ook bij", hernam hij opschrikkend. „En dit is de kans om ze te vangen. Al zou het mijn laatste daad zijn en al zou ik hier niet meer weg kunnen... en... zouden die paddestoelen hier eetbaar zijn?"
Hij plukte een zwam van een druipsteen en begon peinzend te kauwen.

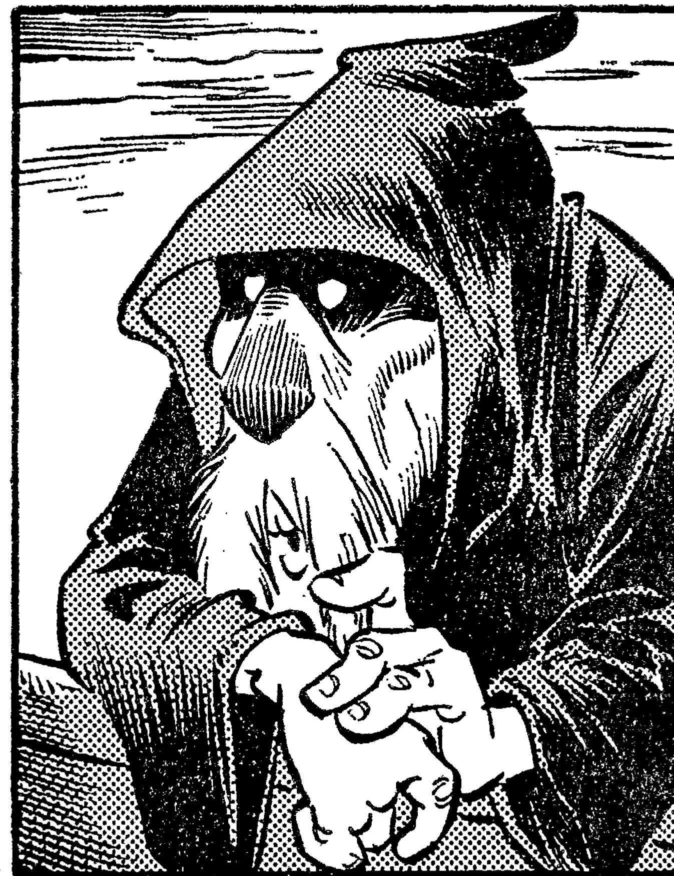

8577. De avond begon te vallen en de ondergaande zon scheen moeilijk door de zandspiralen en wirrels, die zich hadden verdicht tot vreemd gevormde wolken. En in plaats van het geknisper, dat anders boven de stuifduinen hoorbaar was, klonk nu het toonloze gemompel van een voortgejaagde menigte.
Het valt te begrijpen, dat Hocus Pas genoot. Hij had zijn zakjes zand leeggeschud, en daarna had hij zich opgetogen in de vrije natuur begeven.
„Verrukkelijk", prevelde hij onder het gaan. „Er is niets mooiers dan bezielde waaizanden. Hoor nu toch eens aan! Leugens, haat, bedrog, verraad en geweld. Alle gedachten die men liever wilde vergeten. Ach, deze fluisterende stemmen zijn balsem voor een eenzame, oude man!".
Voor heer Bommel was er echter niet veel moois aan. Toen het donker begon te worden, had hij de grot verlaten om de herinneringen van juffrouw Doddel te zoeken in de stilte van de nacht. Maar nadat hij zich enige uren door het mulle zand en het akelige gemiesper had voortgesleept, werd het hem te veel, en hij sloeg de handen voor de ogen.
„Dit is niet om aan te zien", sprak hij gebroken tot zichzelf. „En om aan te horen ook niet. Wat een slechtheid is er op de wereld, als men begrijpt wat ik bedoel. Hoe kan ik ooit..." Op dat moment floot er een zandwolkje met een ijl gefluister langs hem heen.
„Kwillollienooitmeerzien", lispelde het. „Khaathem..."
Heer Bommel begreep, dat hij gevonden had wat hij zocht en zich vermannend zette hij de achtervolging in.

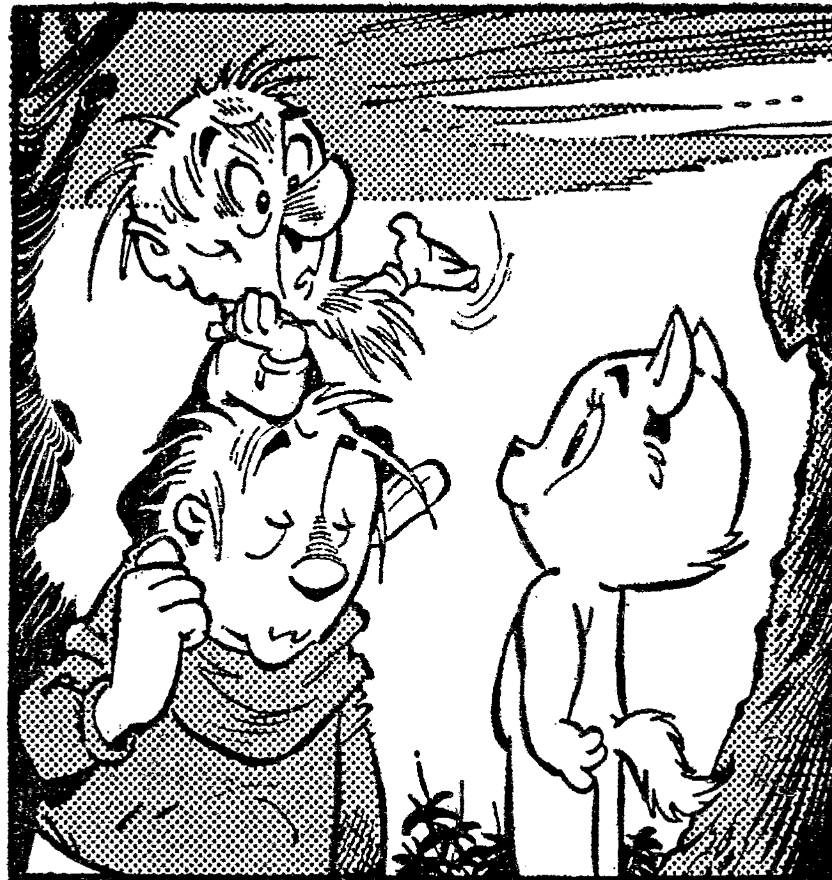

8578. Toen de ochtend aanbrak, had Tom Poes de rivier gevonden die de mosplukker hem had uitgeduid. Het was een breed water en de andere oever was niet te zien, omdat er dichte nevels boven hingen. Een poosje reed hij langs de kant, totdat hij een bootje ontdekte, dat bij een aanlegsteiger lag.
„Kunt u me naar de overkant brengen?", vroeg hij aan de gebogen figuur die over de rand hing.
„Naar de overkant?", herhaalde deze, opschrikkend uit diepe gepeinzen. „Dat is gevaarlijk werk, dreumel! Dit is de stroom der vergetelheid, en die trekt me sterk aan, als ik er midden op ben. Want ik ben een zwemmer en geen roeier. Maar zwemmen is hier verboden. De wet moedigt vergetelheid niet aan...".

Zijn stem stierf weg in gemompel en Tom Poes drong aan: „Alleen maar even naar de overkant. U bent hier toch de veerman?"
„Dat ben ik", gaf de ander toe. „Maar ik ben oud, de stroom is sterk en er komt nooit iemand. Ik heb in geen jaren meer gevaren, want ik heb als regel, dat ik alleen vaar als er drie passagiers zijn".

Tom Poes ging ontmoedigd een eindje verder op een steen zitten. Hij vreesde, dat het wachten weleens lang zou kunnen duren, maar voordat hij een list had kunnen verzinnen, hoorde hij het geluid van een naderend twistgesprek. En toen hij verrast opkeek, zag hij een vreemde gedaante aankomen, die hem bekend voorkwam.

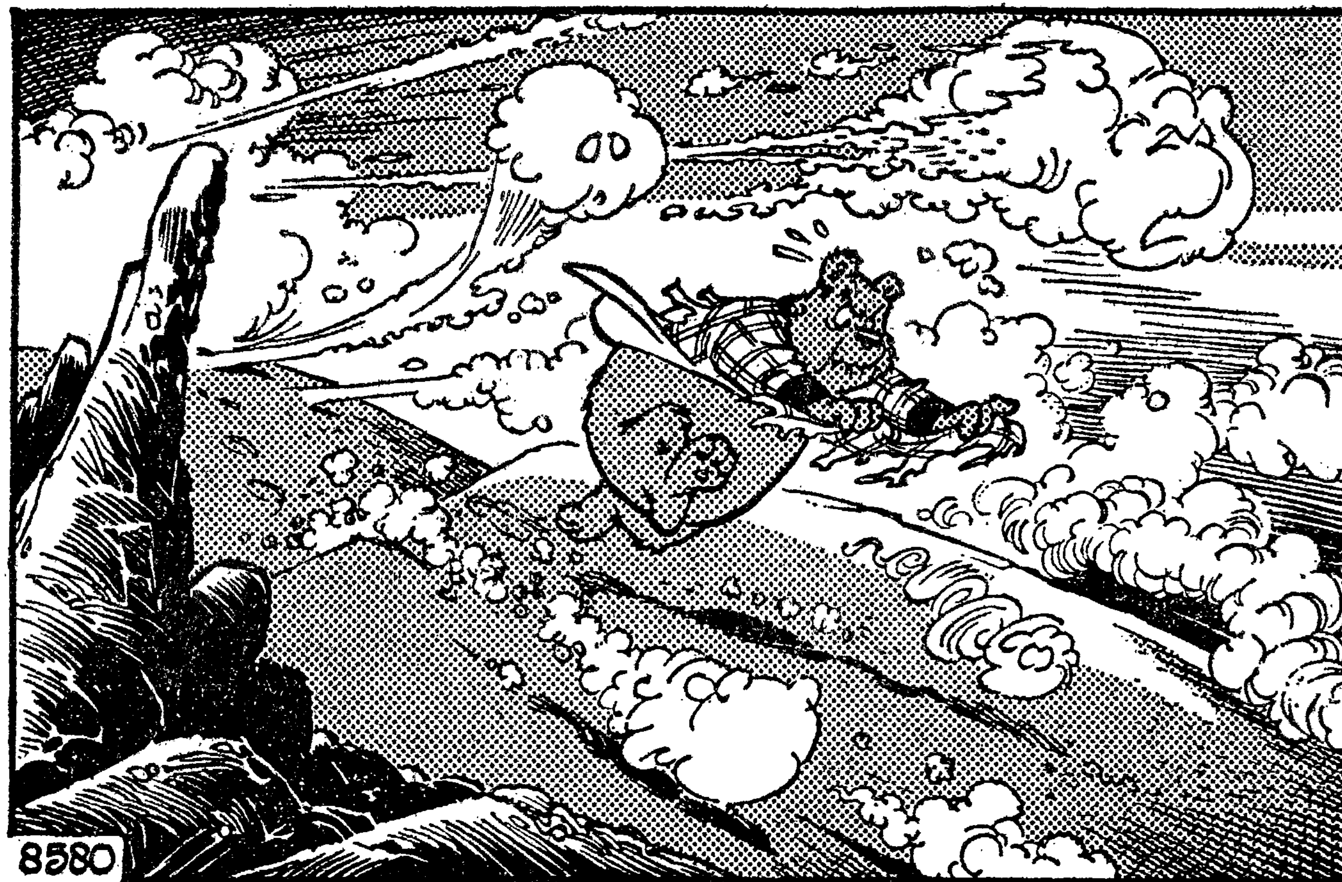

8579. Toen de vreemde gedaante dichterbij kwam, zag Tom Poes dat het er eigenlijk twee waren, en hij sprong verbaasd overeind.
„Ik ken jullie!", riep hij uit. „Toen ik jullie zag, leken jullie op iemand, die verongelukt was."
„Was ook verongelukt", zei de dwerg, die op de schouders van de ander zat. „Kletsen op de grond en stoten van de kop. Geleerd van dokter Pocus. Maar dat was niet goed, zei Zielknijp."
„Geen zin meer", vulde de ander aan. „Is geen leven."
„Daarom hard weggelopen", hernam de eerste. „En nu hier. Willen terug naar grot aan overkant. Ik ben Ogel."
„Ik ben Tors", sprak de tweede. „Heb geen zin in grot met paddestoelen. Is geen leven. Moet dat nou?"
„Dat moet!", riep Ogel uit. „Horen daar en niet bij Pocus en Zielknijp."
Tom Poes wachtte niet totdat er opnieuw ruzie zou komen. „Dat treft dan goed", zei hij haastig. „De veerman wil alleen maar varen met drie passagiers — en die zijn er nu. Kom maar mee."

De veerman keek gemelijk toen ze er aankwamen. Maar hij stond zwijgend op en greep de zware roeispaan die hij voor het wrikken gebruikte. En even later waren ze onderweg.

8580. Intussen draafde heer Bommel verbeten over de Waaizander Stuifduinen achter het zandwolkje aan. De wind bewoog het grillig voort, zodat de achtervolging het uiterste van hem vergde. Maar nu hij eenmaal een doel voor ogen had, wist heer Ollie van geen wijken. Al dravende had hij het achterpand van zijn jas afgescheurd om dat over Doddeltjes zand te kunnen werpen, en zo bewoog hij zich nu hijgend en in flarden door de ochtendstond. Om hem heen lispelden de zandgedrochten, en de wind floot hem dun om de oren, maar daar luisterde hij al lang niet meer naar. Al zijn aandacht was op het gefluister vóór hem gericht, en toen het even wat afnam, omdat de wind het naar de grond drukte, nam hij zijn kans waar.

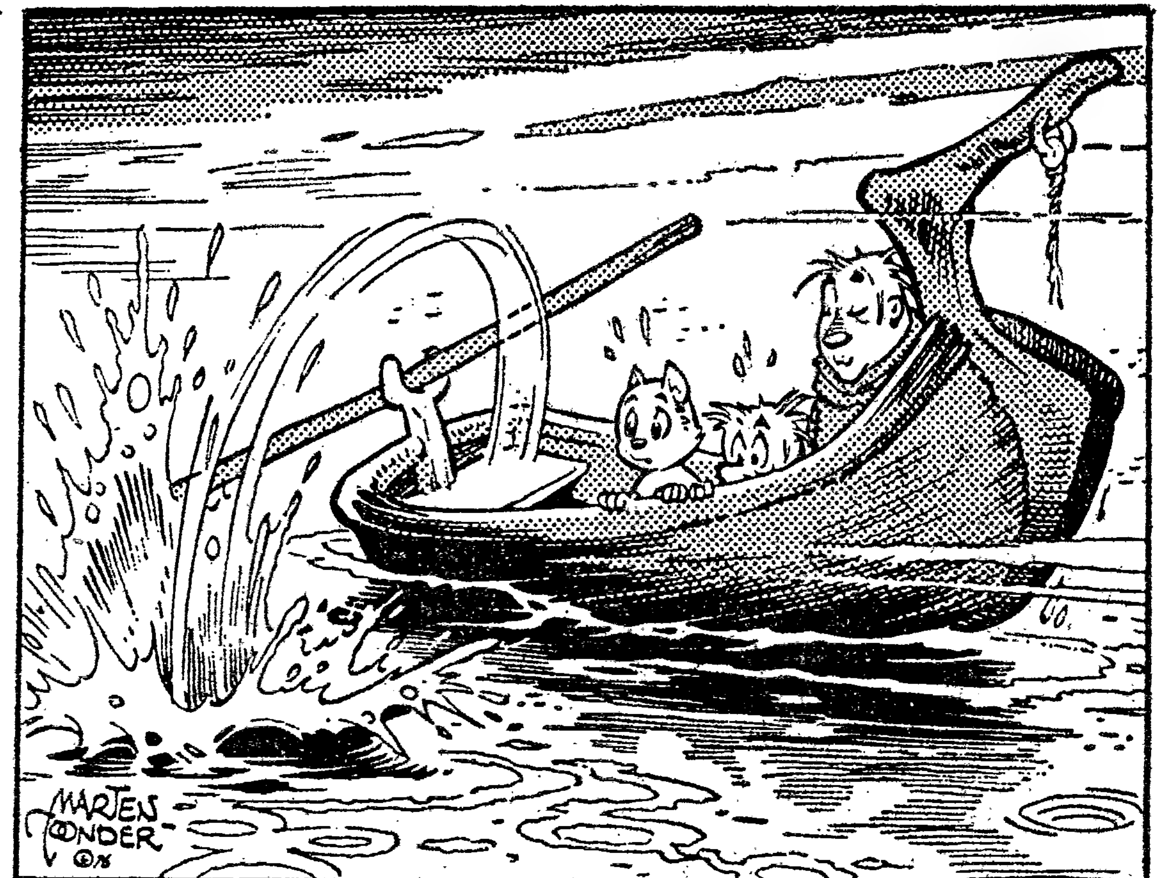
Met een sprong dook hij er bovenop, het jaspand er over heen stulpend. Het akelige gemurmel hield op, en op het uitgeputte gelaat van heer Bommel verscheen een glimlach.

„Het is gelukt", mompelde hij, terwijl hij het zand onder zich in de lap vouwde. Enige tijd bleef hij liggen om op adem te komen; toen richtte hij zich op en keek naar de buidel, die hij in zijn vuist hield.

„Wat nu?", vroeg hij zich af. „Waar naar toe, bedoel ik? Ik heb honger en dorst, met mijn gevoelig gestel. Als ik niet gauw de uitgang vind, is alles voor niets geweest."

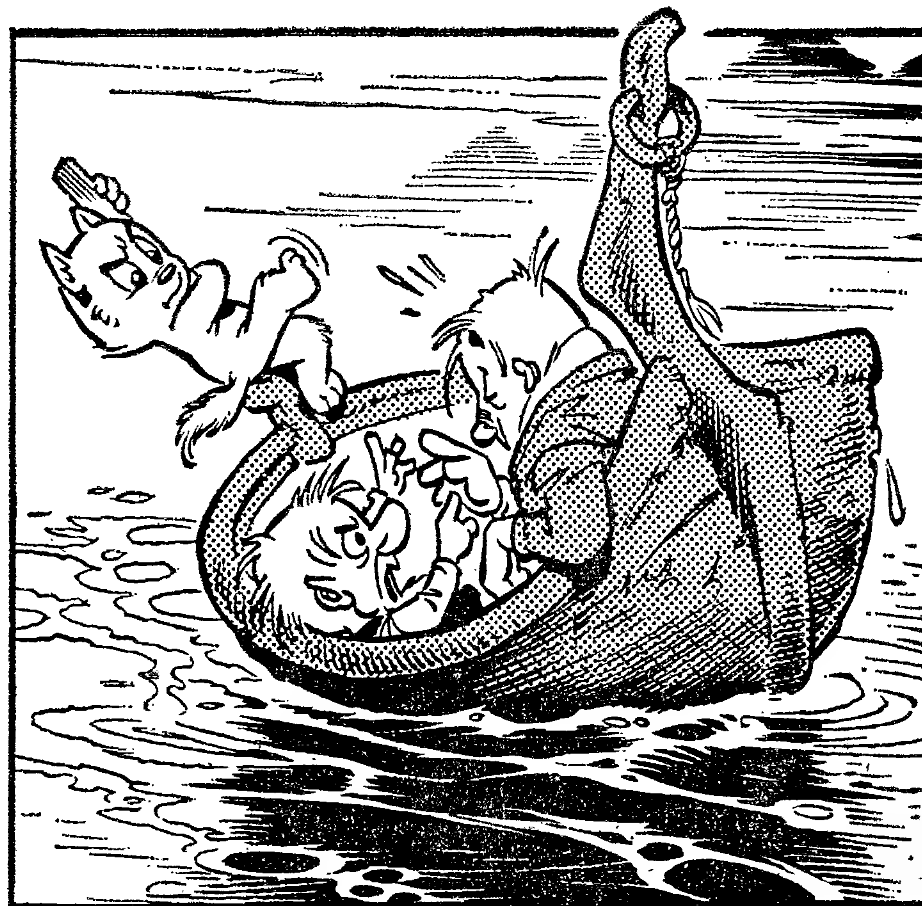
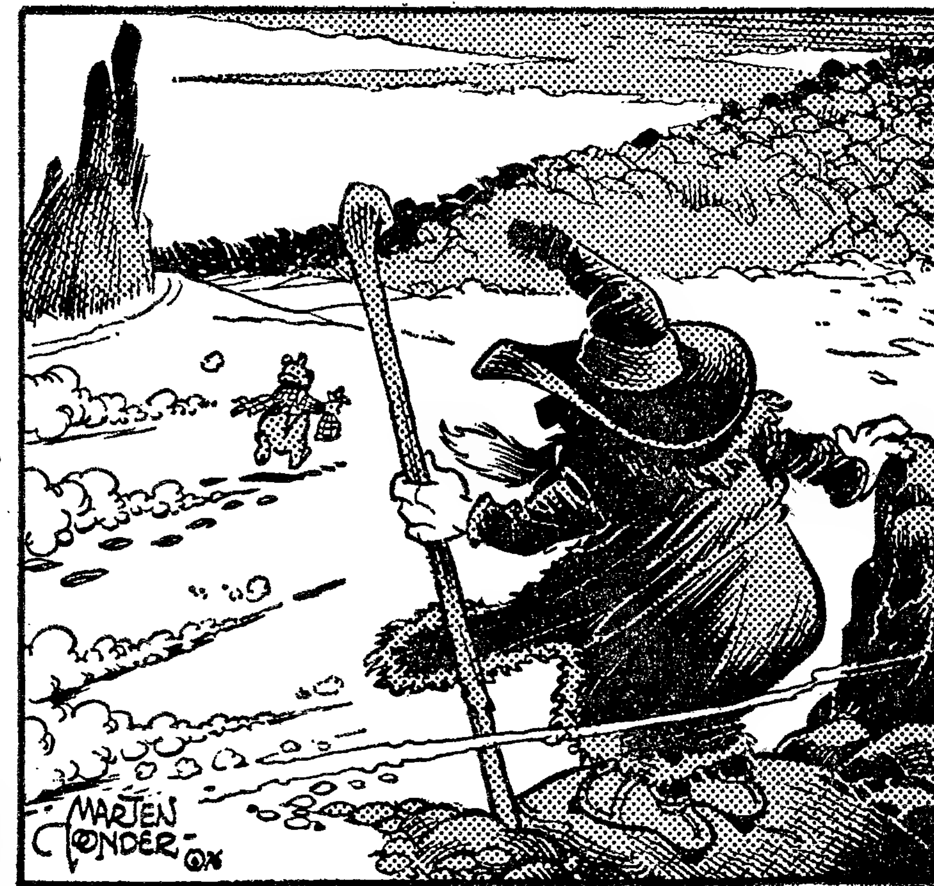
8581. Toen het bootje waarin Tom Poes met de beide dwergen zat, in het midden van de rivier gekomen was, liet de veerman plotseling de roeiriem los, zodat het vaartuigje stuurloos met de stroom meedreef.
„Ik heb er genoeg van", sprak hij. „Ik verlang naar het water, want ik ben een zwemmer en geen roeier. Trouwens, ik vertrouw jullie eigenlijk niet. Eerst betalen, anders doe ik geen slag meer."
Dit gaf natuurlijk enige verwarring, want de klanten hadden geen geld bij zich.
„Ik kan pas betalen als ik heer Bommel gevonden heb", zei Tom Poes, en Ogel vroeg: „Wil je laarzen hebben of lappen van dokter Pocus?"
„Ik heb geen zin in laarzen geven", mompelde Tors. „Lopen beterder dan platte voeten".

Nu ontstak de veerman in woede, en zijn ogen schoten vuur in de schaduw van zijn puntmuts.
„Dat heb ik er nu van!", schreeuwde hij. „Ik wist het wel! De wereld is slecht. Ik had er al lang geen zin meer in, en nu dit! Maar ik schei er mee uit...".

Met deze woorden klom hij op het achterbankje en sprong in de stroom. Het water sloot zich boven hem, maar behalve enige kringen en luchtbellen was er niets meer van hem te zien.

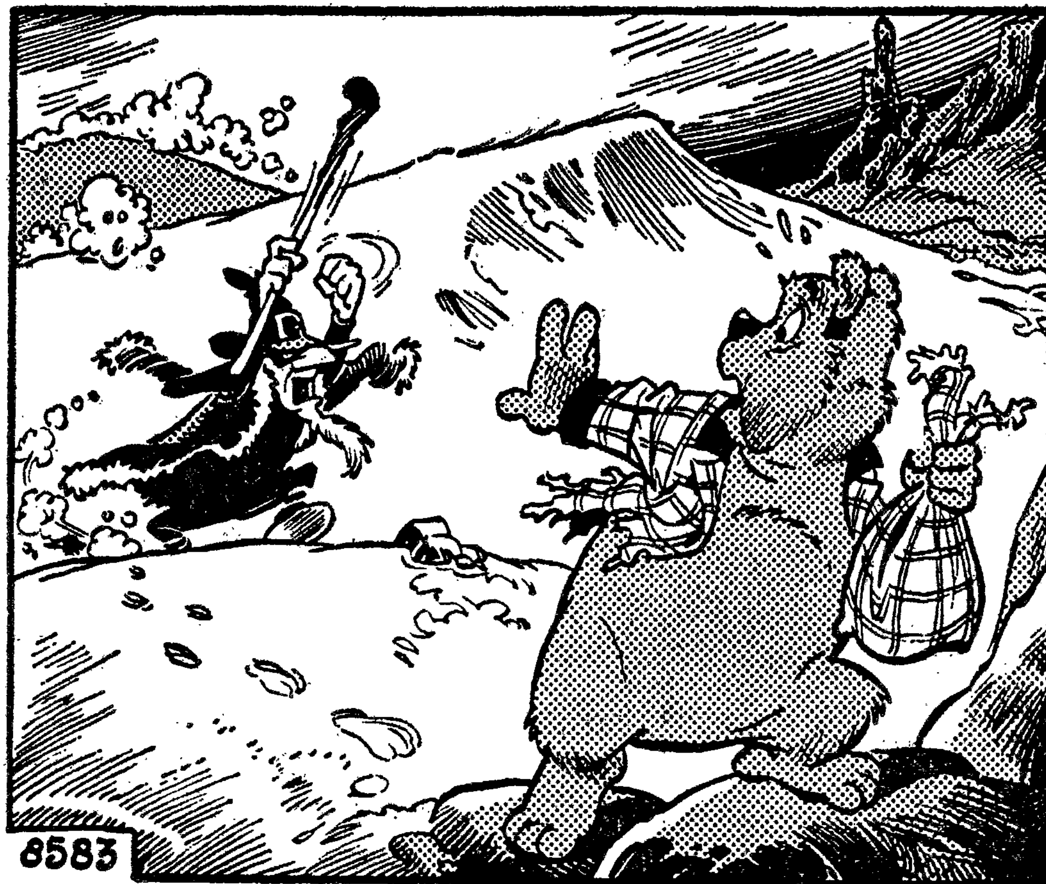
„Zwemmen is hier verboden", zei Tom Poes bezorgd. „En we drijven steeds meer af. Wat nu?".

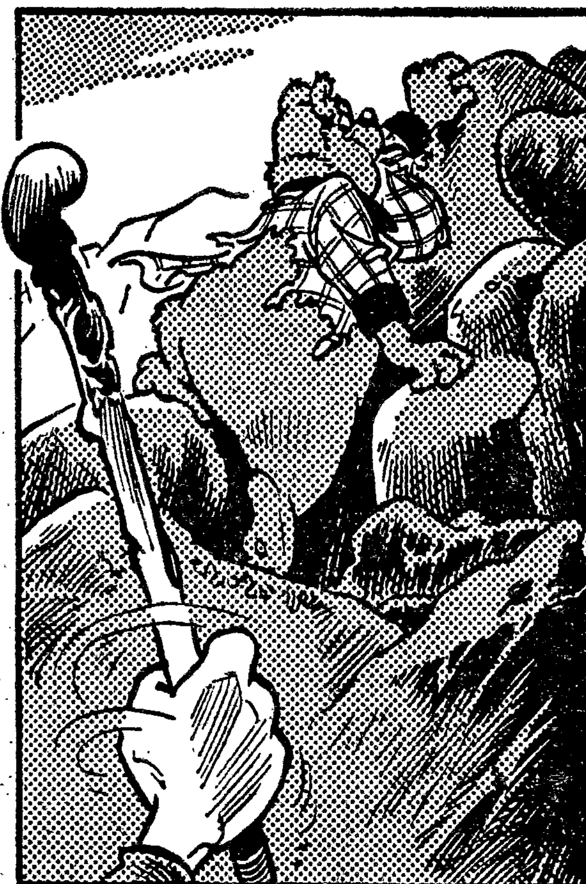
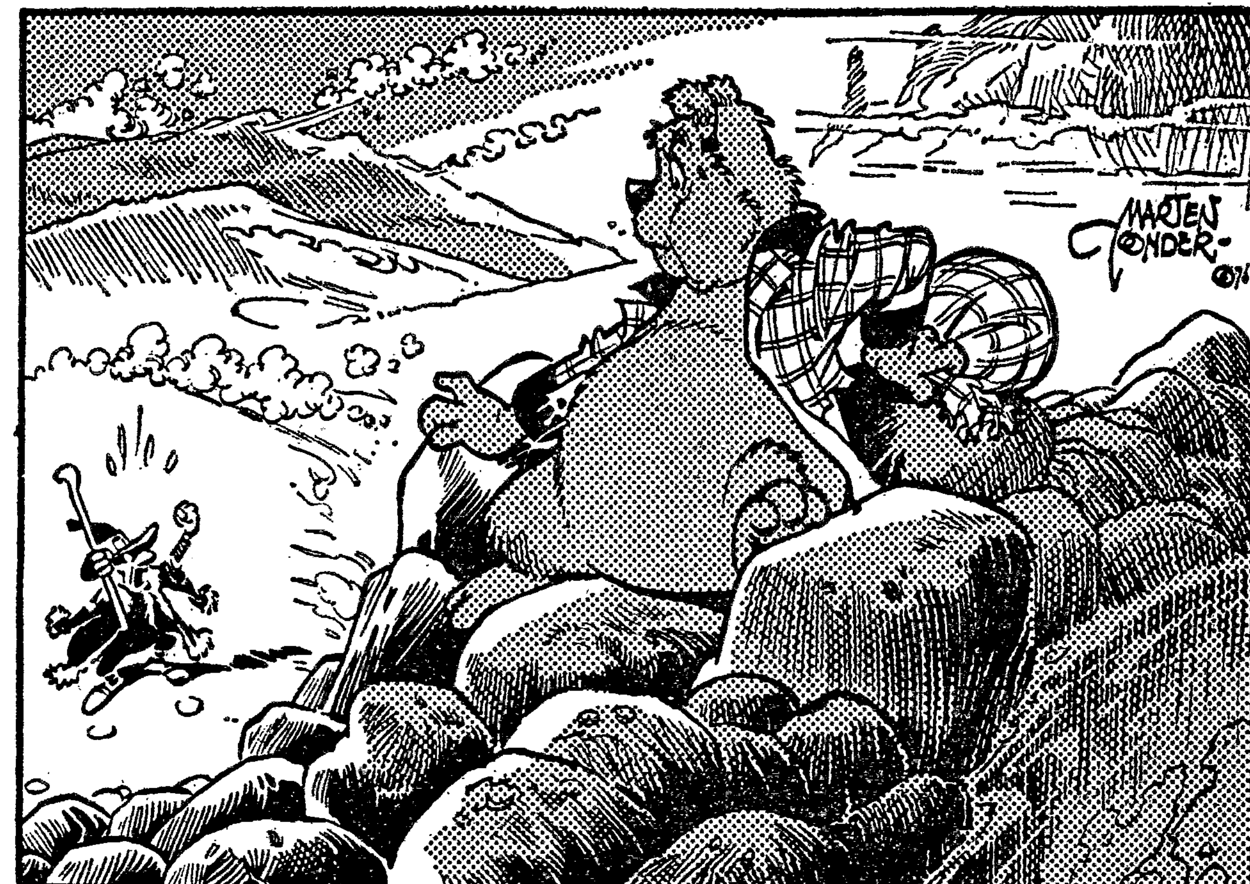

8582. Tom Poes begreep dat er iets gedaan moest worden, daarom klom hij haastig op de rand van de boot en greep de riem. Hij wilde proberen het vaartuig weer op koers te krijgen, maar hoe hij ook wrikte, het lukte hem niet; de stroom was te fel.
„Niet sterk genoeg," stelde Ogel vast. „Tors kan dat beter doen. Ga staan Tors, en pak stok".
„Heb geen zin in", zei Tors. „Moet altijd alles doen. Altijd de zin van Ogel doen is geen leven. Ogel wil naar grot bij de zanden. Heb daar geen zin in. Kan niet kijken".
„Dat is eigen schuld!, riep Ogel boos. „Je hebt geen zin in kijken. Je hebt nergens zin in". „Jij hebt geen zin in lopen", bromde Tors. „Is nog erger!".
Nu ontstond er een felle woordenwisseling, terwijl Tom Poes machteloos aan de wrikspaan rukte.
„Waar zullen we terecht komen?, vroeg hij zich af. „Hoe kan ik zo ooit heer Ollie vinden?.

Dat leek inderdaad niet gemakkelijk. Heer Bommel liep moeilijk door de zanderige heuvels, zonder te weten waarheen. Maar na een poosje voelde hij, dat de grond vaster werd, en ook ontdekte hij in de verte een vreemde opeenstapeling van rotsblokken. Dat gaf hem nieuwe moed, en hij begon ernaartoe te draven. Maar hij had niet in de gaten dat er vanachter een rotspunt een donkere gedaante was opgedoken, die hem grimmig gadesloeg.

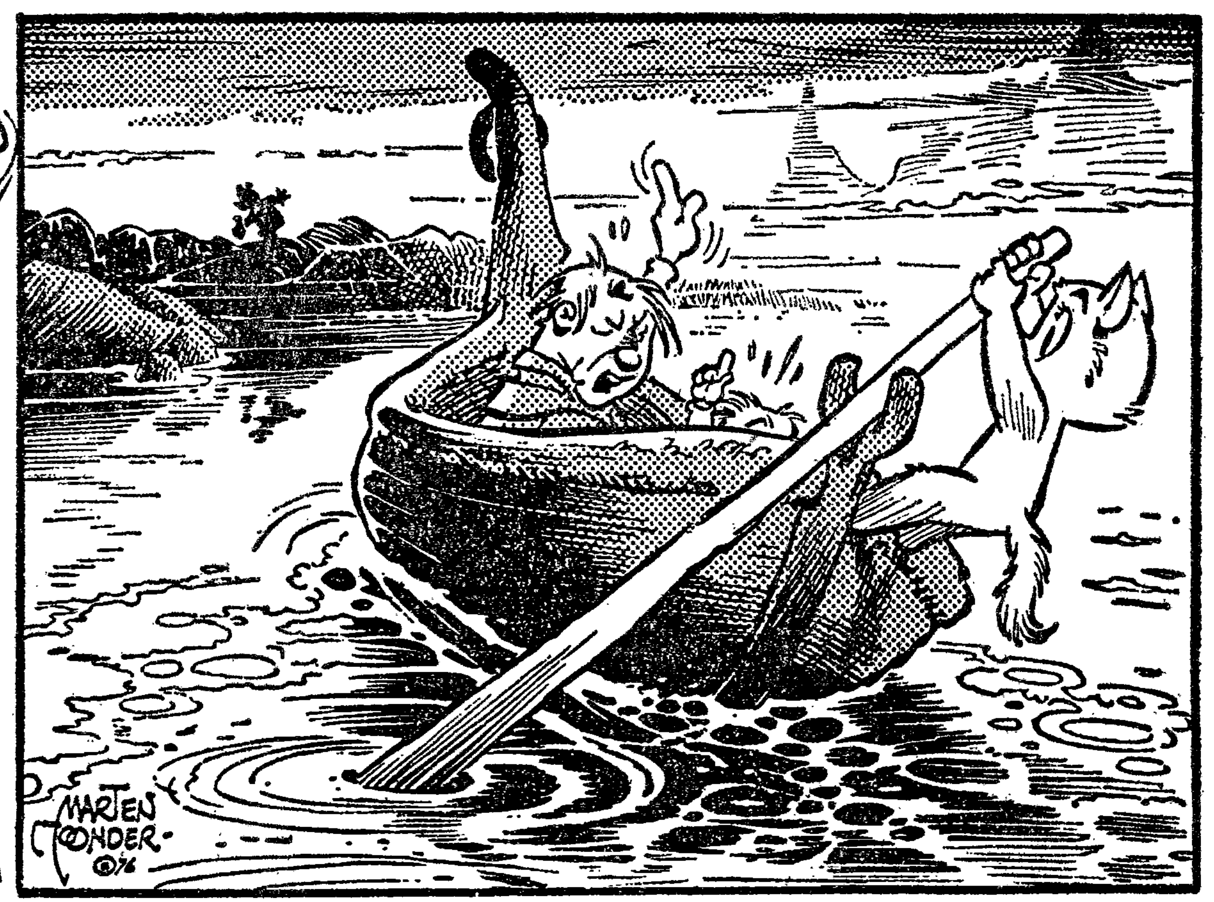

8583. Heer Ollie begon de opgestapelde rotsblokken te beklimmen. „Het is voor iemand van mijn stand prettig om vaste grond onder de voeten te hebben"; dacht hij. „En daar, bovenop die stenen, heb ik een rustig uitzicht. Misschien kan ik daar de uitgang uit dit vreselijke land vinden, bedoel ik."
Op dat moment hoorde hij achter zich het woedende gekras van een lammergier — en toen hij verschrikt opkeek, zag hij Hocus Pas met een fladderende mantel op zich toesnellen.
„Geef terug!", schreeuwde de grijsaard. „Gemene dief! Ik zal je leren een arme, oude man te bestelen! Geef terug dat mooie stuifzandje. Ik zeg: geef terug!!"
Heer Bommel begreep, dat het om Doddeltjes zand ging, dat hij met zoveel moeite gevangen had, en dat hij nu in een jaspand voor zich uit droeg. Zonder zich te bedenken klemde hij de buidel tussen de tanden, en werkte zich met handen en voeten tegen de brokkelige steenklompen op.
De oude magister volgde hem niet, zodat hij ongedeerd op de top raakte. Maar in plaats van een weg om te ontsnappen, zag hij een uitgestrekte watermassa voor zich, waarboven kille nevels zweefden.

Daar zat hij nu radeloos om zich heen te kijken. Onder hem klonk het dreigende geroep van Hocus Pas en aan de andere kant bruiste een sterke stroom langs zijn zitplaats. Het is te begrijpen, dat de moed de uitgeputte heer in de voeten zonk.

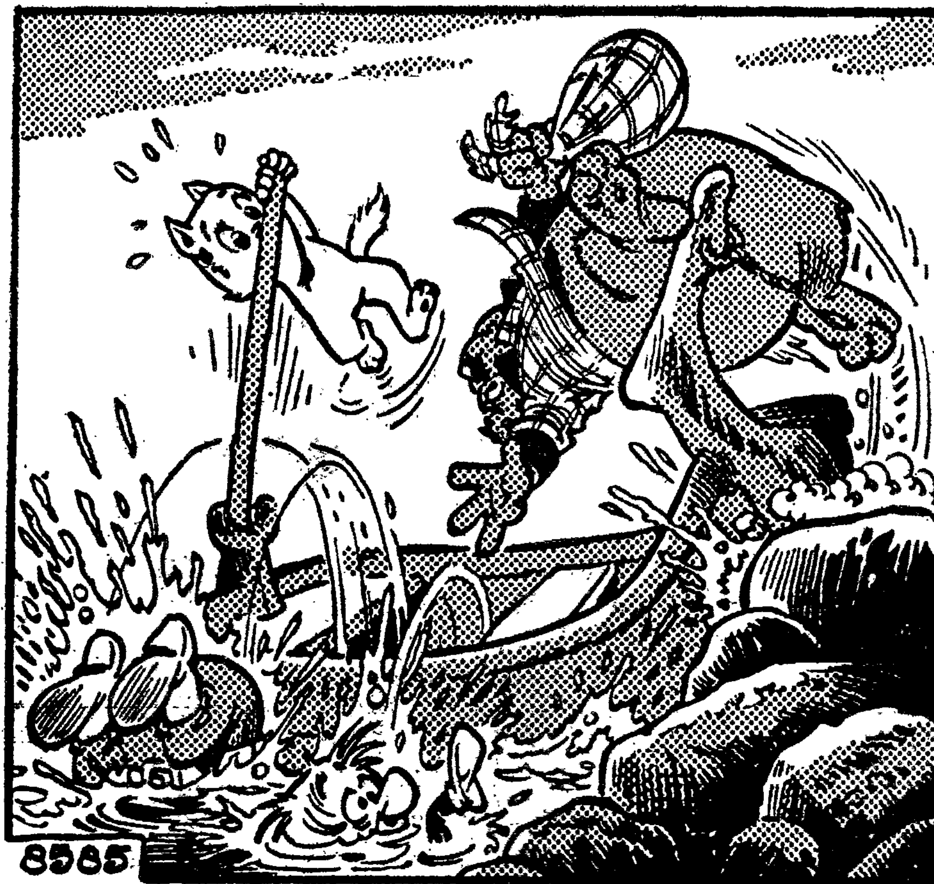

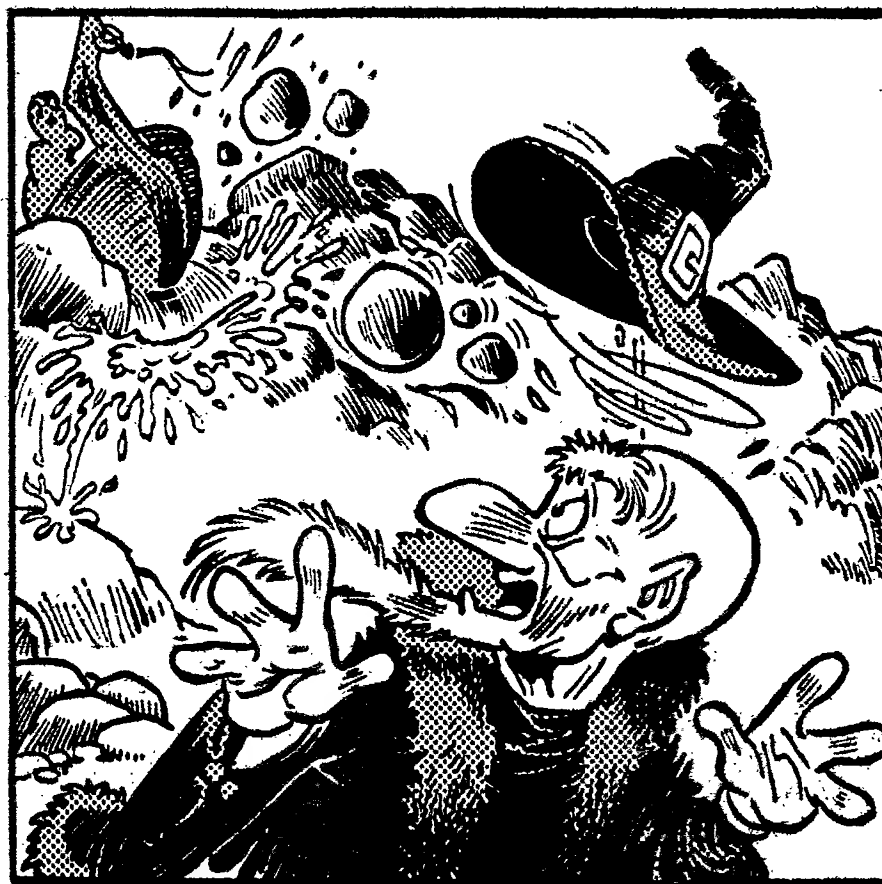
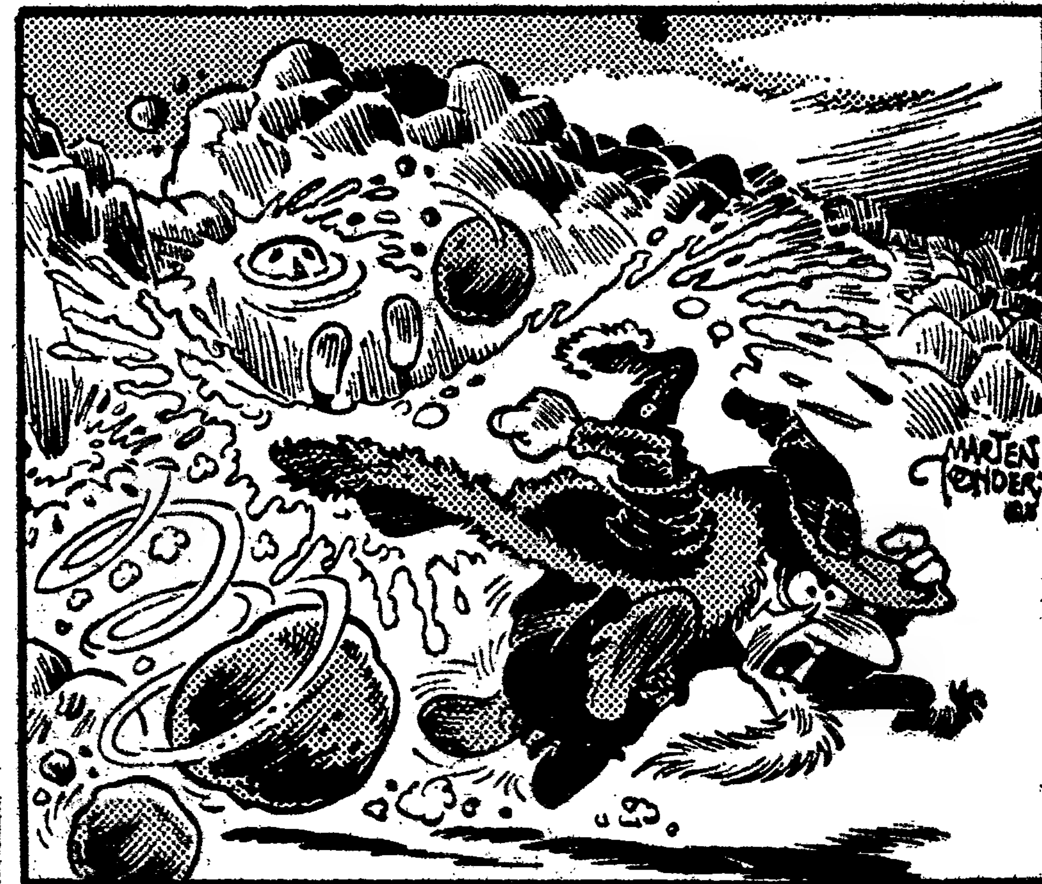

8584. Heer Ollie zag, dat de zwarte gedaante met een opbollende mantel de rotsblokken begon te beklimmen, en vertwijfeld sprong hij overeind.
„Ga weg, schurk!", riep hij. „Ik waarschuw je! Een heer, die het zand van een dame verdedigt, gaat tot het uiterste!"
En om zijn woorden kracht bij te zetten, duwde hij een zware steen los en liet die naar beneden rollen, precies in de baan van de klimmende engerd.
Deze sprong opzij met een kreet, die niets menselijks meer had. En toen hij zag, dat zijn staf verbrijzeld was, richtte hij zich in zijn volle lengte op en strekte zijn klauwende handen naar heer Bommel uit.
„Kom hier!", krijste hij. „Ik zeg: kom hier. Je moet hier komen. Bij lod en Zazel. Kom naar beneden. Kom hier. . . "

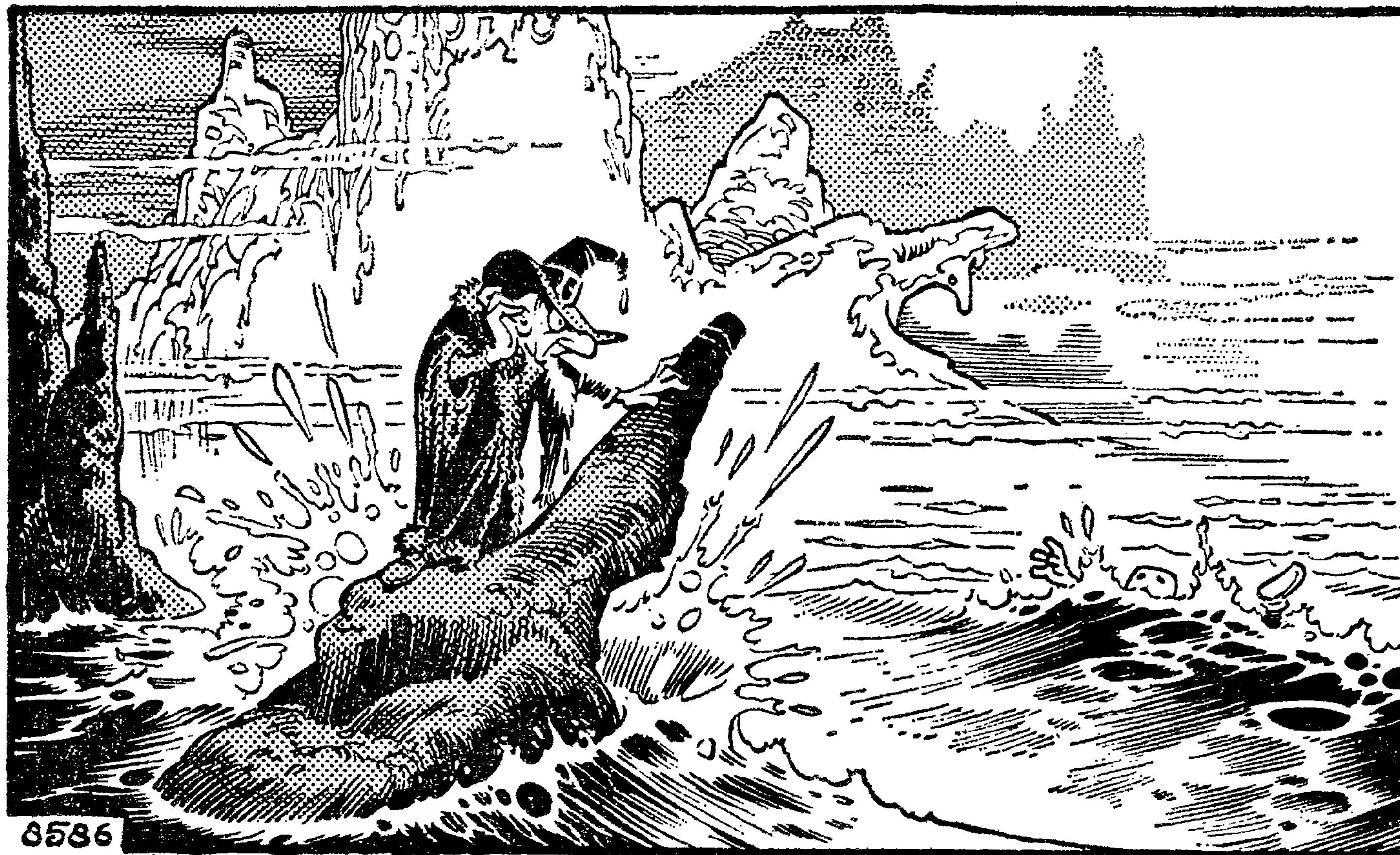
In deze trant ging hij voort, en hoewel de bezwering op zo'n afstand niet zo goed werkte, voelde heer Ollie zich toch vreemd suf worden.

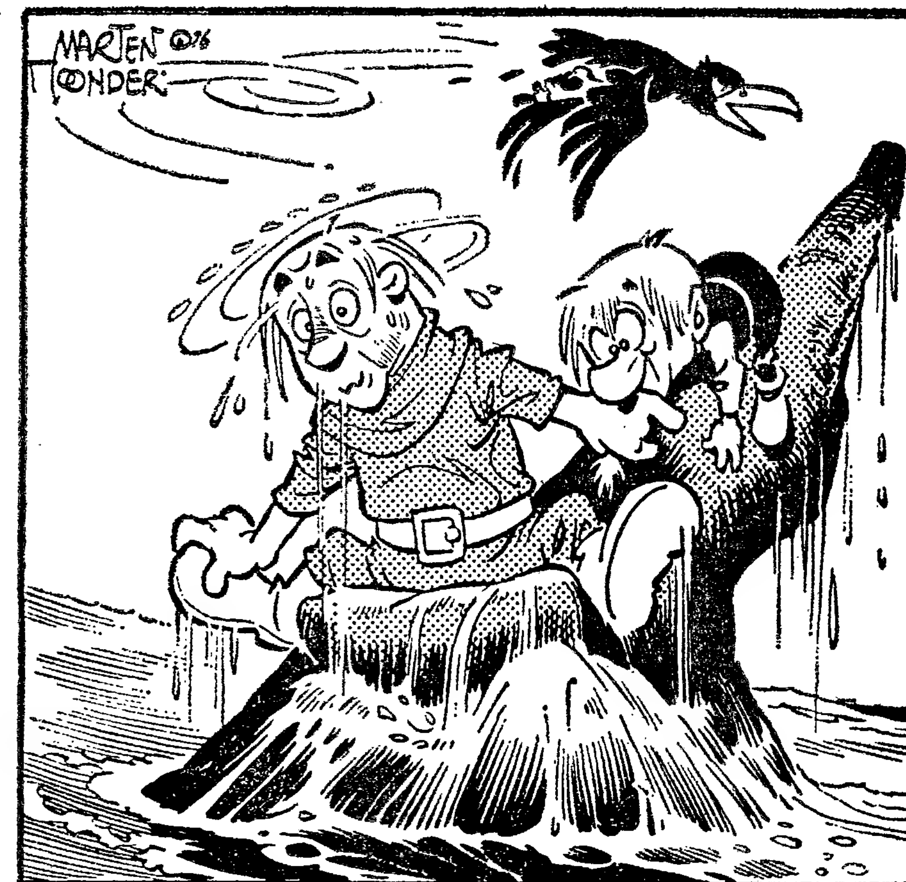
Het geschreeuw werd door de wind meegevoerd over de rivier, en daar werd het opgevangen door Tom Poes, die nu de oever in het oog gekregen had.
„Kraaien", dacht hij. „Hoewel. . . het lijkt op een stem! En daar staat iemand!"

8585. De rivier maakte op die plek een bocht, zodat de sterke stroom het bootje recht naar de oever voerde. Tom Poes had in de gaten gekregen dat heer Bommel daar op de dijk stond en in zijn opwinding vergat hij te wrikken, zodat het vaartuigje met een doffe klap tegen de steenklompen terecht kwam. Door de schok raakten die los en heer Ollie verloor het evenwicht. Hij sloeg achterover in het scheepje, terwijl de ruziemakende Ogel en Tors overboord vielen.
Hocus Pas stond verstard naar het gebeuren te kijken. Boven de rand van de stenenstapeling zag hij de boeg van een boot verschijnen en de rotsblokken dreunend naar beneden kletteren toen de rivier plotseling een toegang had.
„Water!" krijste de grijsaard. „De stroom der Vergetelheid! De dijk zal worden weggespoeld. De Waaizanden worden bedreigd! Onheil en water op mijn pad!"
Zo schreeuwende keerde hij zich om en begon te rennen met een snelheid die men van zo'n bejaard iemand niet zou verwachten. Achter hem kolkte de rivier bruisend naar binnen, stenen en rotsen met zich voerend. En ook waren de ledematen van Ogel en Tors zo nu en dan boven de oppervlakte van de stroom zichtbaar.

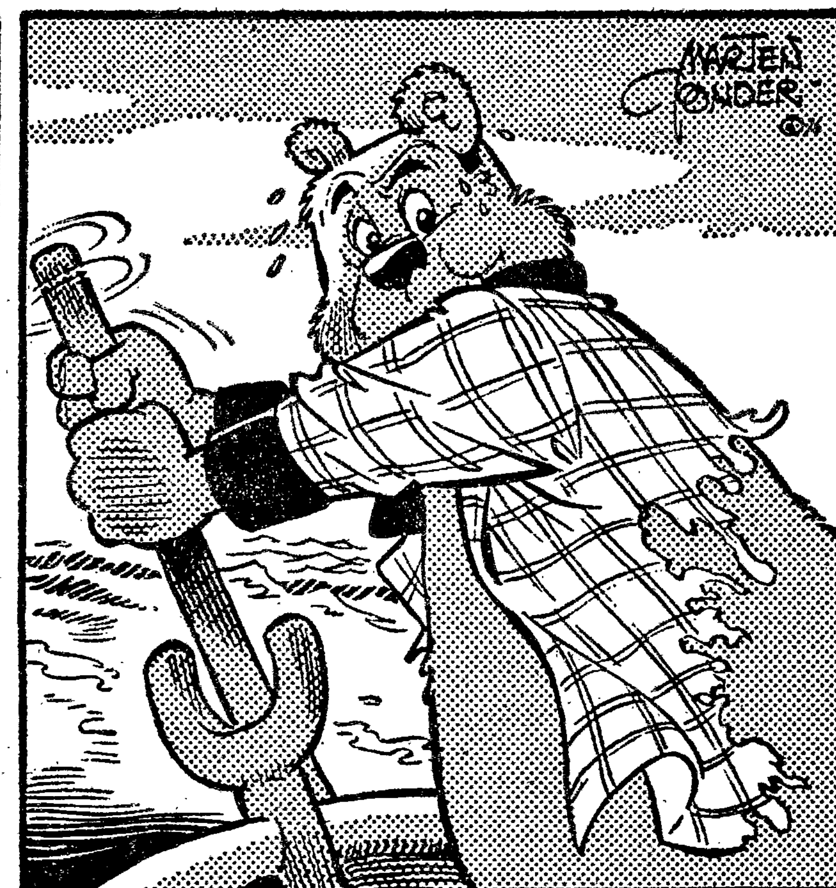

8586. De magister snelde voort, gevolgd door het water. Dat had zo'n kracht dat de smalle dijk die hij daar lang geleden door middel van zwarte kunsten had aangelegd, voor een groot gedeelte instortte. Toen hij de bergen aan de overkant had bereikt en zich eindelijk omkeerde, trof dan ook een troosteloos tafereel zijn oog. Een golvende watermassa nam de plaats in van de Waaizander Stuifduinen en vertwijfeling maakte zich van hem meester.
„Ik, arme, oude man", mummelde hij. „Al mijn mooie warrelingen vol herinneringen zijn verwaterd. Mijn harde werken is voor niets geweest. Ik zeg: het is voor niets geweest. Water.... Ik háát water!"

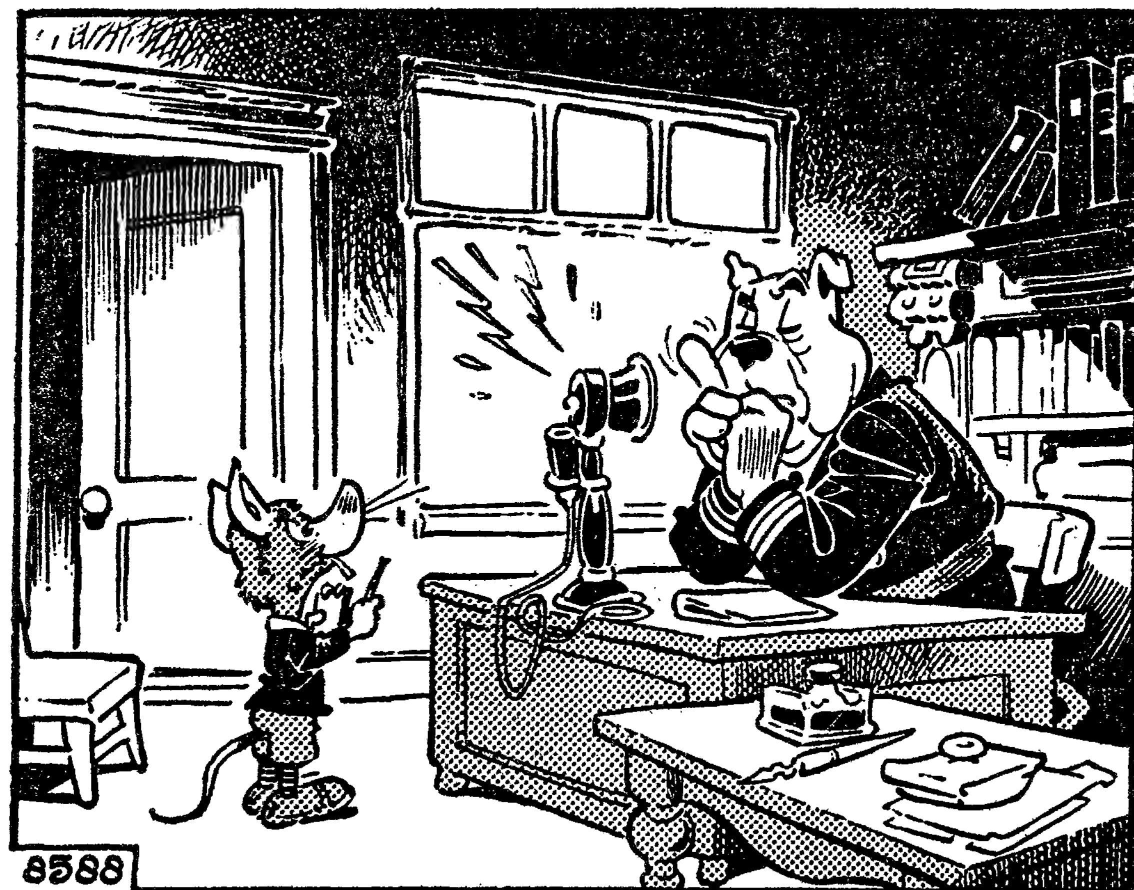
Gebroken wilde hij verder gaan, maar nu merkte hij dat de vloed ook de rots waarop hij stond omspoeld had. Op de top van een brede golf zag hij het onbetekenende gelaat van Tors naderdrijven en dit was te veel voor de grijsaard. Toen de roller tegen zijn rotspunt te pletter sloeg, was hij verdwenen en boven het opspattende schuim fladderde een grote kraai de lucht in. Maar op de klip waren de dwergen Ogel en Tors aangespoeld.
„Wat mooi!". mompelde de laatste, met grote ogen rondblikkend. Want door de onderdompeling in de stroom der Vergetelheid was hij vergeten, dat hij nooit had geleerd te kijken.

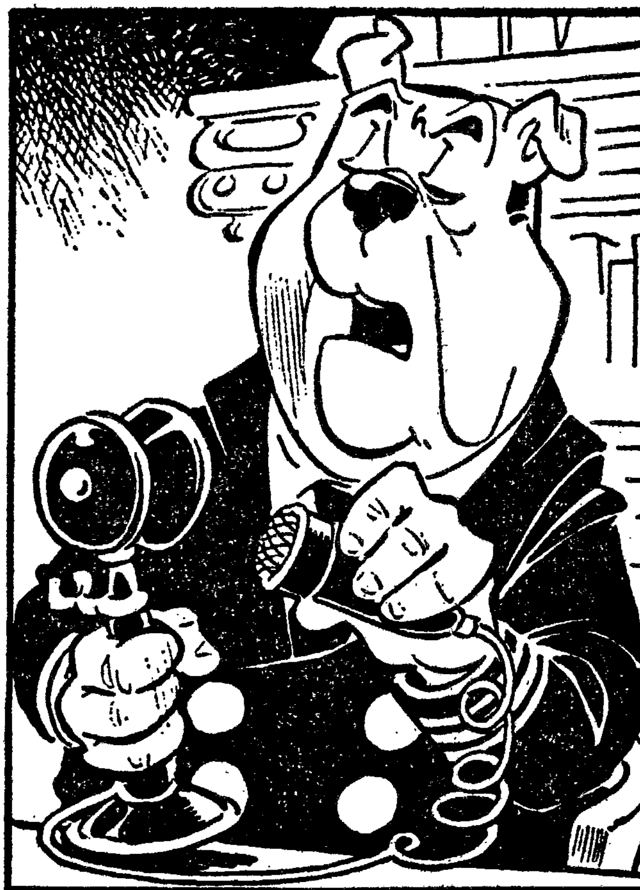

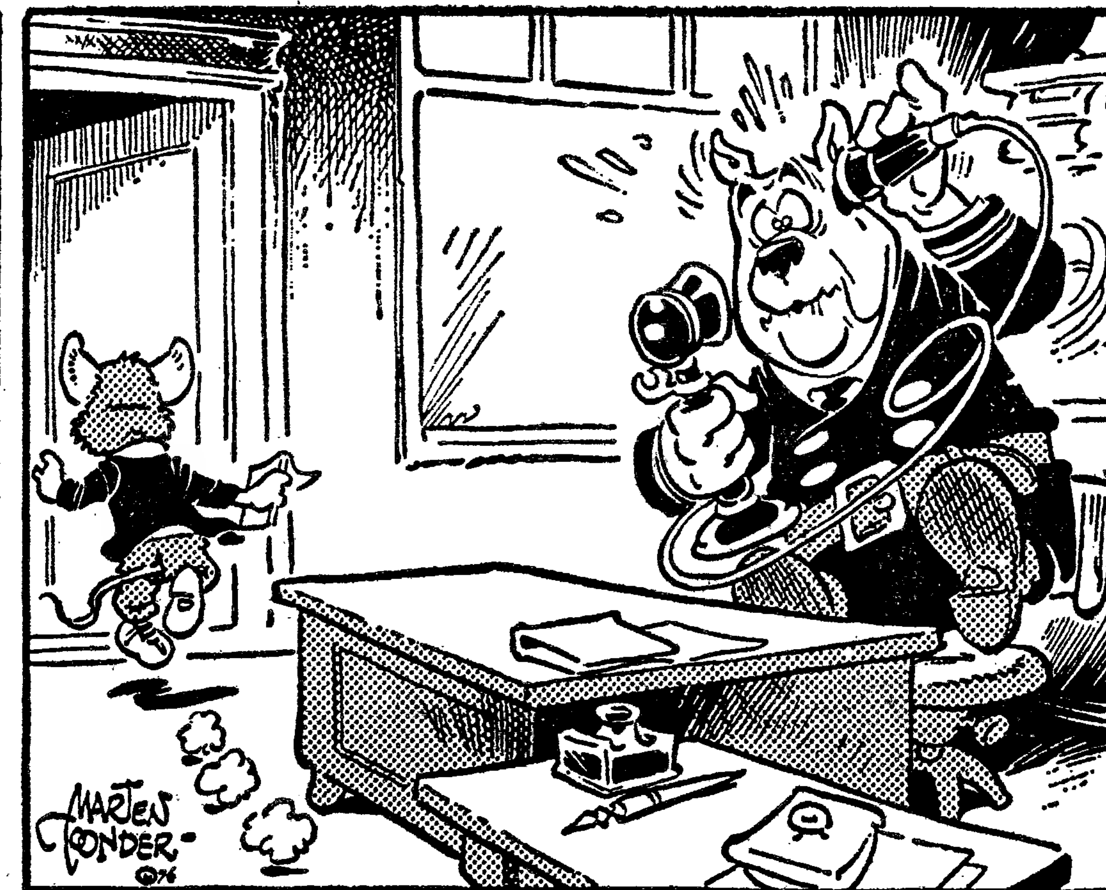

8587. Tors zat geruime tijd om zich heen te kijken. Hoewel hij het nooit geleerd had, scheen het hem goed te bevallen.
„Kom mee!", riep Ogel. Hij sprong in het water en waadde naar de opening in de bergwand die hij voor zich zag. Het ging een beetje onwennig, omdat hij nooit geleerd had te lopen, maar dat was hij vergeten, omdat ook hij in de stroom der Vergetelheid was geraakt.
„Weet niet wat we hier doen", vervolgde hij. „Horen hier niet. Beter door de grot gaan, naar de andere kant van de bergen".
Tors volgde hem en zo verdwenen de beide dwergen in de spelonk en uit deze geschiedenis.
Intussen voer het bootje terug naar de overkant. Dat ging beter dan de heenreis, want heer Bommel had de riem gegrepen en wrikte het vaartuigje nu met heel zijn gewicht voort, zodat het goede vorderingen maakte.
„Er is niet veel meer van die dijk te zien", riep Tom Poes, die over de rand hing. „De hele woestijn waar u me van vertelde, moet ondergelopen zijn. Eigenlijk jammer, heer Ollie! Alle dingen die iedereen wilde vergeten, zijn nu verloren. We zullen ze nooit te weten komen".
„Nee", zei heer Bommel, ijverig wrikkend. „Het verleden is weggespoeld. Het is toch wonderlijk wat een heer vermag. Want het kan me niet schelen wat er met iedereens herinneringen is gebeurd. De hoofdzaak is dat ik de herinneringen van een dame aan een heer gered heb. Stoor me dus niet, jonge vriend. We moeten zo gauw mogelijk naar huis".

8588. Op de ochtend van de volgende dag liep de journalist Argus het bureau van de commissaris binnen.

„Ik kom eens vragen of de politie al een spoor heeft", sprak hij. „Dat zal de lezers interesseren, u kent dat. Is meneer Bommel al gevonden? Hebt u die buitenlandse agent al gegrepen? En hoe staat het met de zaken, die in de doofpot gestopt zijn?"

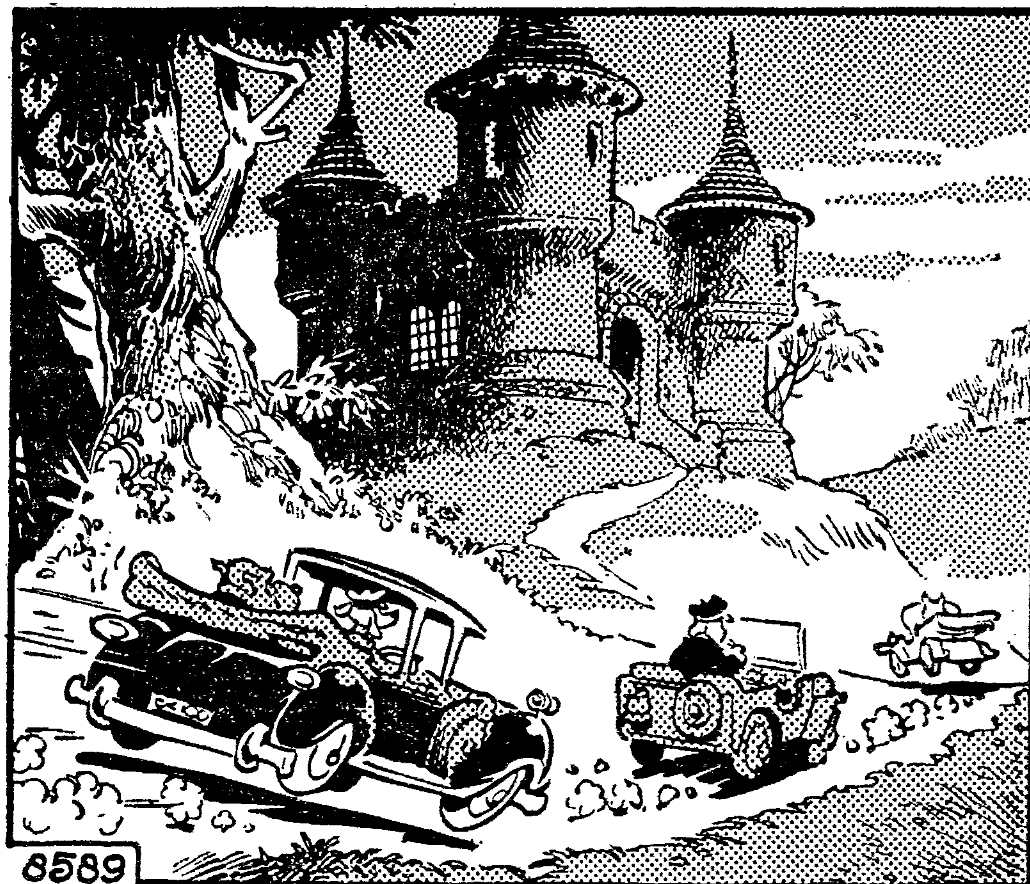
„Ja", zei de heer Bas gemelijk. „De politie volgt bereids een spoor. Alles wordt haarfijn uitgezocht en van een doofpot is geen sprake. Schrijf dat maar. Dat is beter dan al die oproerige stukjes in je krant. Die zaaien alleen maar onrust. Je kan beter wachten tot het onderzoek is afgelopen".

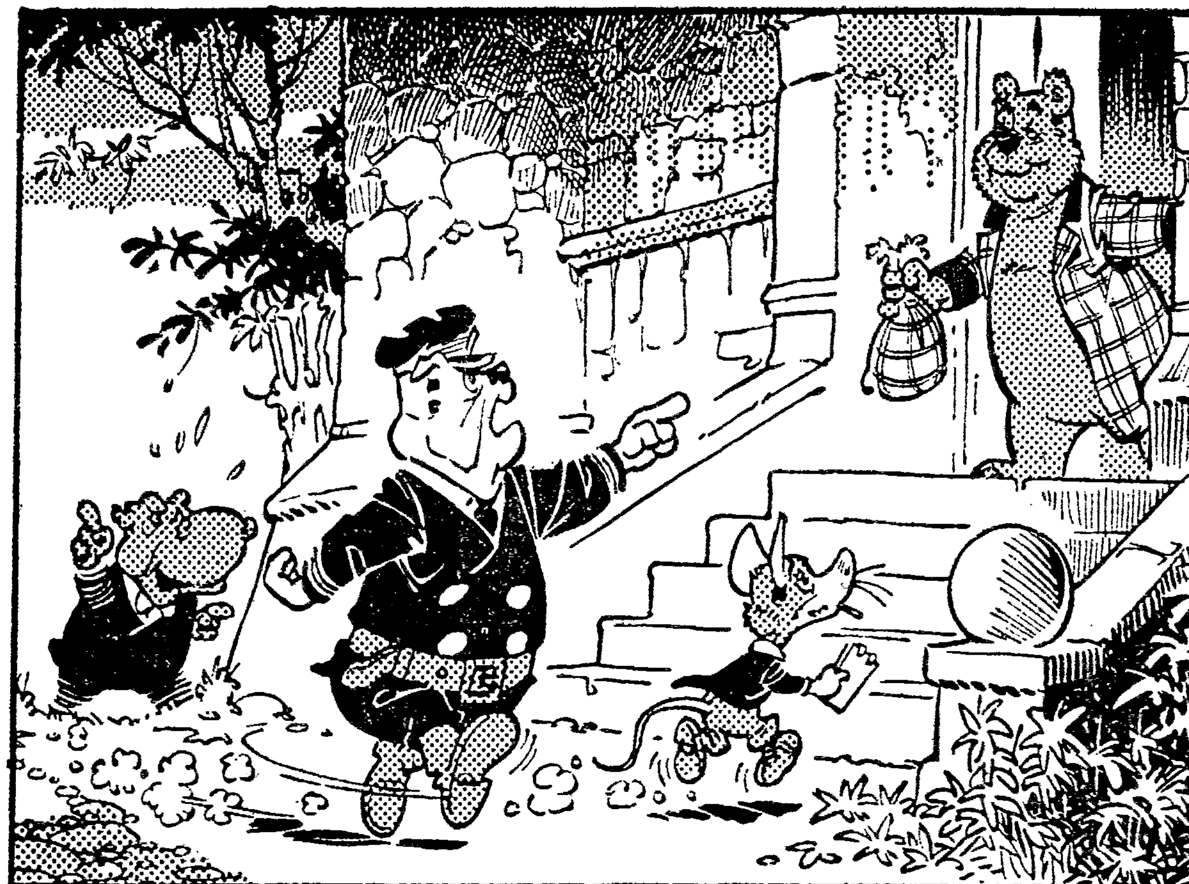
Zo sprekende greep hij de telefoon die voor hem stond te zoemen, en de verslaggever maakte meesmuilend een aantekening op zijn bloknootje. Maar hij schrok toen de politiechef plotseling opsprong van zijn stoel.

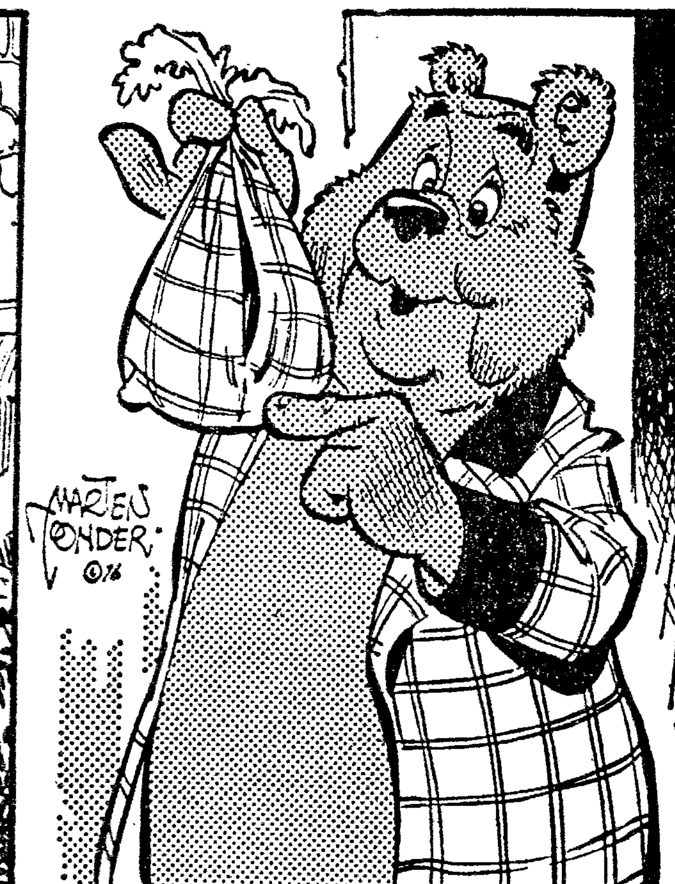
„Wat?", brulde hij in de telefoonhoorn. „Wat zeg je, Snuf? Is Bommel weer thuis? Heb je zijn auto zien rijden? Maar dan.... Ik zal onmiddellijk een persoonlijk onderzoek instellen!"

Argus wachtte niet langer en snelde het kantoor uit.

„Erop af!" sprak hij tot zichzelf. „Bommel moet nieuws hebben!"

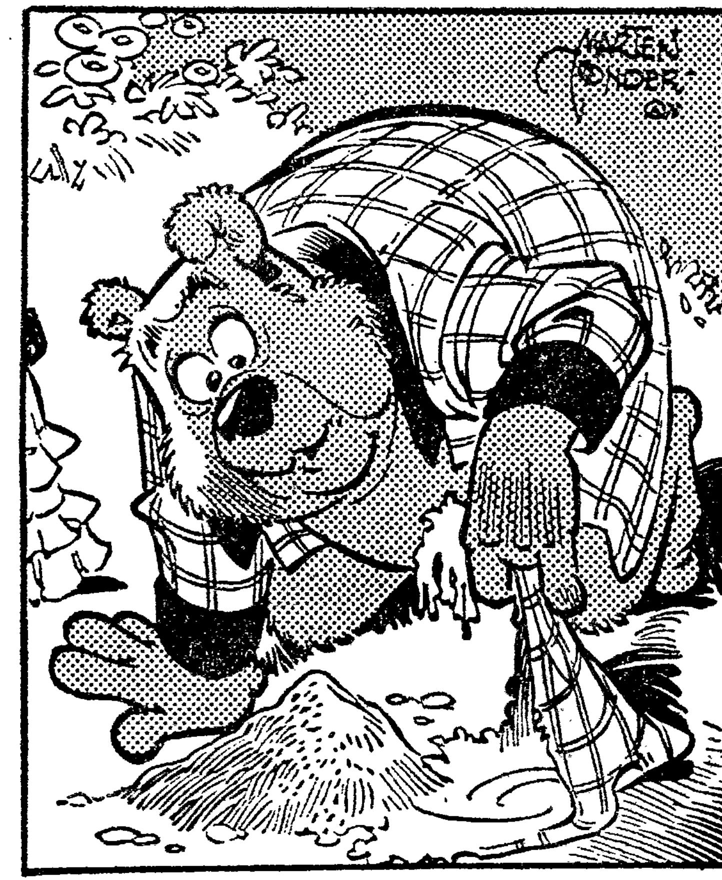
8589. Niet lang daarna werd de stille weg naar Rommeldam opgeschrikt door het geraas van voortjagende voertuigen. Voorop reed de journalist Argus, die als nieuwsgaarder natuurlijk altijd de eerste was, en achteraan was de dienst-auto van de burgemeester waarbeembaar. Bulle Bas had hem gewaarschuwd dat heer Bommel gevonden was, en omdat de magistraat zich zorgen maakte over het vinden van het vergeetboekje, haastte hij zich verzenuwd ter plaatse.
Ze troffen het, want toen ze bij de voordeur aankwamen, trad heer Ollie juist op het bordes. Een bad en een voedzaam ontbijt hadden hem verkwikt en hij begroette zijn bezoekers dan ook met een stralende glimlach. Maar daar hadden ze geen tijd voor.
„Wat is het nieuws?", vroeg Argus. „Waarheen bent u ontvoerd? Waar zijn de vergeten zaken?"

„Wacht even!", riep de burgemeester op de achtergrond. „Niets zeggen, Bommel! Ik dring aan op terughouding. Inlichtingen alleen aan de overheid!"
„Juist!" vulde de commissaris aan. „Maar ik wil weten waar de spion is die je ontvoerd heeft"

„Dat is een heel verhaal" zei heer Ollie. „Maar ik nodig u allemaal uit voor een eenvoudige maaltijd vanavond. Dan zal ik alles vertellen. Nu moet ik eerst even deze vergeten zaken uit de doeken doen"

Hij hief een geruite buidel omhoog en wees er trots op. „Die heb ik met levensgevaar kunnen redden", besloot hij. „De andere waren niet zo belangrijk, als u begrijpt wat ik bedoel".

8590. Juffrouw Doddel was juist aan haar ochtendwandeling begonnen, toen ze het geluid van dravende voetstappen achter zich hoorde. En toen ze omkeek, zag ze dat het haar buurman was.
„Een ogenblikje, mevrouw!" riep deze hijgend. „Ik heb het! Uw herinnering, als u begrijpt wat ik bedoel. Ik heb het uit de klauwen van de schurk kunnen redden. En hier is het!"
Zijn buurvrouw keek verwonderd naar het buideltje dat hij zwaaaide, en haar verbazing werd nog groter toen heer Bommel op de weg neerknielde en de lap openvouwde, zodat er een straaltje fijn zand uit liep.
„Waaizand uit de Stuifduinen", sprak hij glimlachend. „Het waait omhoog en dan neemt het een vorm aan en dan zult u horen wat u vergeten hebt. Wacht maar even, dan komt alles weer goed..."
Zijn stem doofde uit en de opgewektheid verdween uit zijn gelaat toen hij zich voorover boog.
„Het... het b-blijft liggen!", stamelde hij.
„Ja, natuurlijk", zei juffrouw Doddel. „Het is toch gewoon maar een hoopje zand?"
„Ach nee", riep heer Ollie verslagen uit. „In de Stuifduinen kwam het tot leven! Ik heb er uren achteraan gerend om het te vangen. En nu.. nu is het alleen maar een hoopje zand! Alles is voor niets geweest."

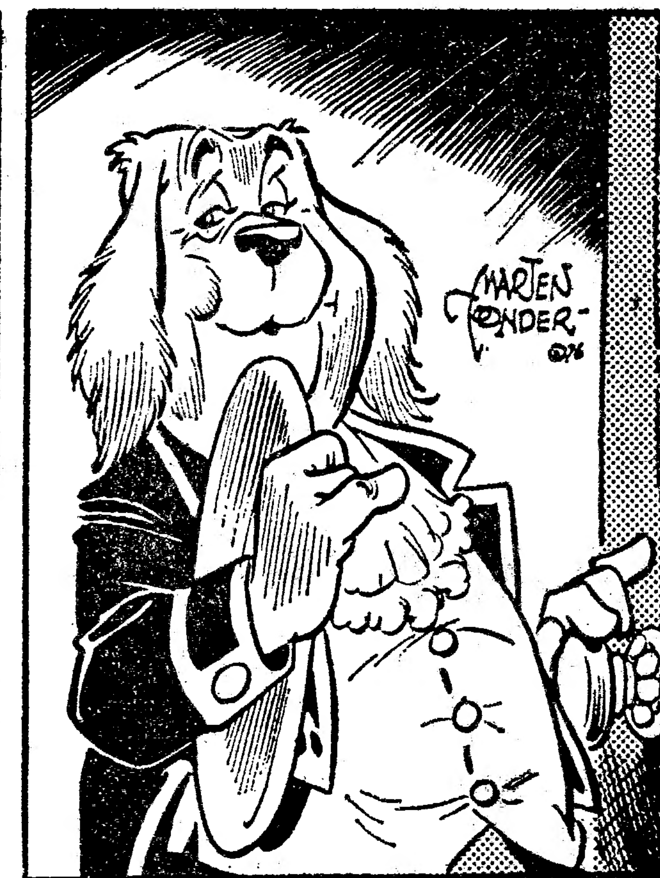

8591. Heer Bommel krabbelde langzaam overeind. „Alles voor niets," herhaalde hij, terwijl hij terneergeslagen naar het zandhoopje keek. „Weet u, dit was het zand dat Pocus over mij had uitgestrooid omdat ik, als heer, een fout had gemaakt. Een onvergefelijke fout, die ik weer goed heb trachten te maken. En nu zegt het niets, na alle ontberingen. Het is héél vreselijk!"
Zijn buurvrouw had oplettend naar deze uitleg geluisterd. Het was duidelijk dat ze er weinig van begreep, maar toch verscheen er een vriendelijk lachje op haar gezicht.
„Ik snap het niet helemaal", zei ze. „Maar dat komt misschien omdat ik ergens een lege plek in mijn geheugen heb".
„Dat is het nu juist..", begon heer Ollie, maar juffrouw Doddel viel hem in de rede.

„Ik heb de krant gelezen", zei ze. „En ik begrijp wel dat u een bijzonder iemand bent. Het spijt me dat ik wel eens onaardig tegen u heb gedaan. Ik ben er echt trots op zo'n flinke buurman te hebben".

Het is te begrijpen dat deze woorden de beproefde heer goed deden. Hij klaarde zienderogen op en toen ze even later samen verder gingen, liep hij met veerkrachtige pas voort.

„Ik heet eigenlijk Annemarie", zei zijn buurvrouw. „Maar mijn vrienden noemen me altijd Doddeltje".
„En mijn naam is Ollie", verklaarde heer Bommel. „Mag ik u uitnodigen voor de maaltijd vanavond, mevrouw eh.. Doddeltje?"

8592

8592. Zo was er die avond dus een feestmaal op Bommelstein. In het begin was de stemming een beetje gedrukt. Maar heer Ollie stelde iedereen op zijn gemak door een toespraakje waarin hij alles uitlegde, terwijl Joost de schalen binnendroeg.

,,Het was allemaal heel eenvoudig'', zo besloot hij. ,,Door het afbreken van de dijk heb ik de stroom der vergetelheid over het zand laten lopen dat over alles gestrooid werd, zodat alles nu weg is. En dat is maar beter ook. Men moet niet bij ouwe koeien neerzitten, zei mijn goede vader altijd, en daar houd ik mij aan''.

,,Maar waar is de schurk?'', vroeg Bulle Bas. ,,Het recht moet zijn loop hebben!''

,,De vogel is gevlogen'', verklaarde heer Bommel. ,,Ikzelf zou trouwens ook ten onder gegaan zijn als Tom Poes me niet gered had''.

,,Wat ben je toch knap, Ollie'', zei Doddeltje. Maar Argus, die naast haar zat, glimlachte schamper.

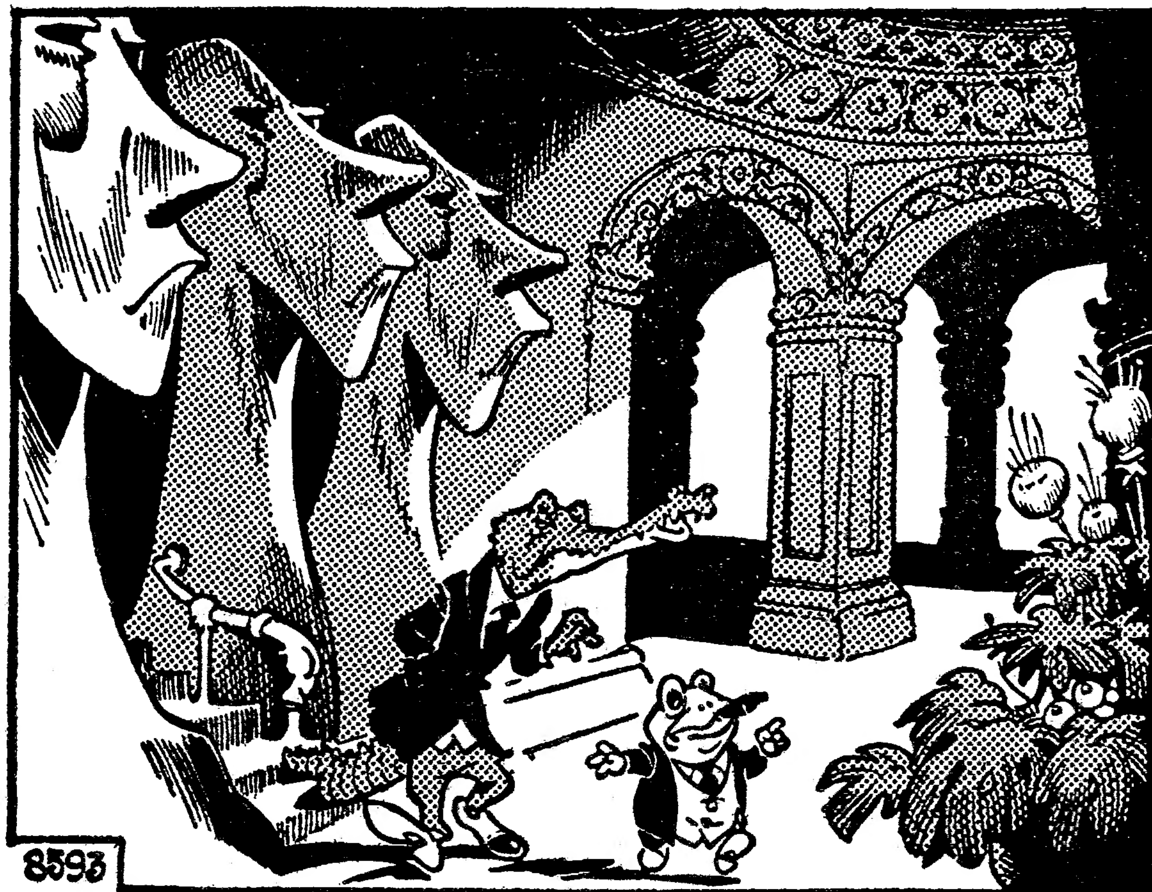
,,Een onbevredigend einde'', mompelde hij. ,,Tòch een soort doofpot''.

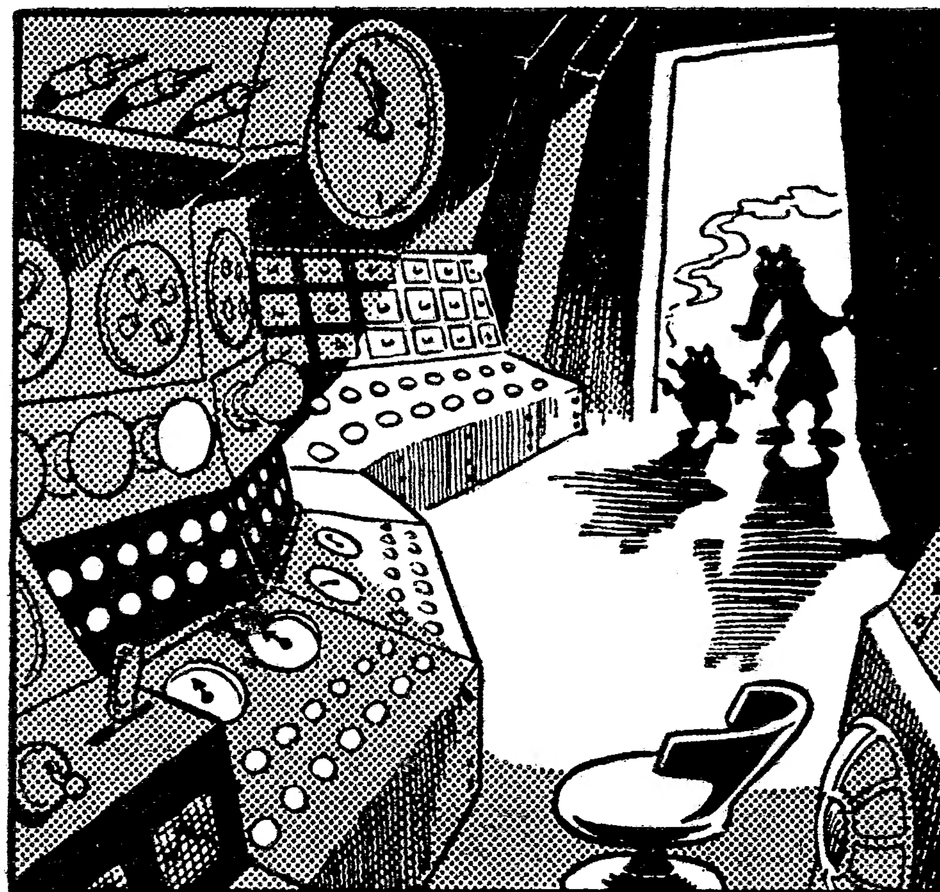
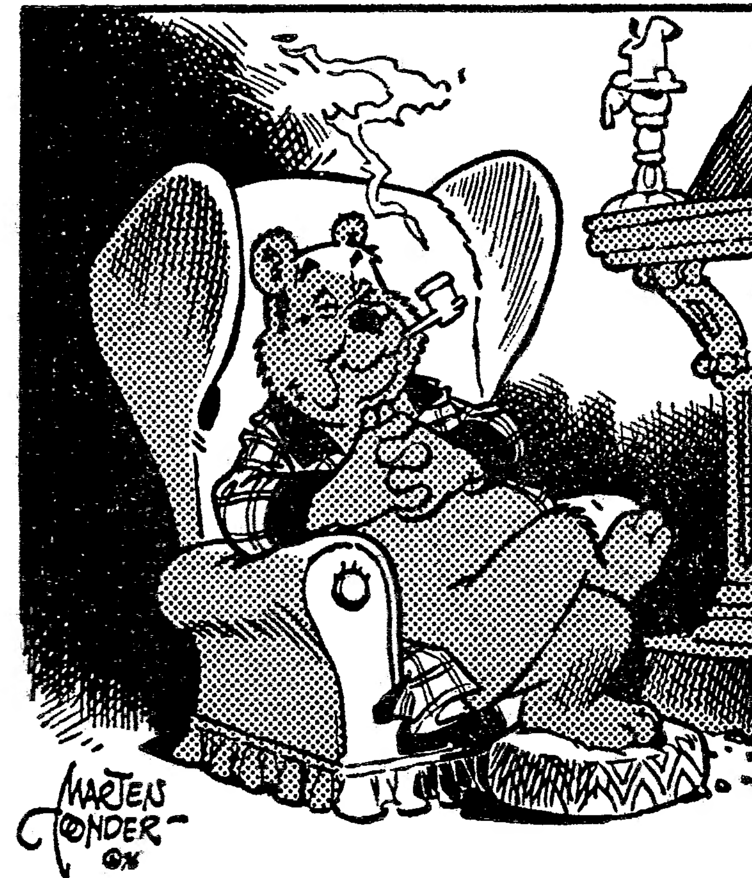
,,Kom, kom'', suste de burgemeester vergenoegd. ,,Ik geef toe dat ik een paar lege plekken in mijn geheugen heb, maar dat zal van de leeftijd komen. Het heeft niets met een doofpot te maken''.

,,Het kan iedereen overkomen'', dacht Joost in de deuropening. ,,Waar gewerkt wordt vallen spaanders, als men mij toestaat. Ik hoop dat men niet proeft dat ik Ulgarijnse Fousel in de bourgogneflessen heb geschonken. Maar zo'n bifteck au poivre doet meestal wonderen''.

EINDE VAN DIT VERHAAL

760625

8593 Voor eenvoudige lieden is het leven maar gemakkelijk. Als er slechte tijden aanbreken, gaan ze rustig slapen in het besef dat er hoogstaande figuren zijn die over hen waken.
Over de zorgen die deze laatste kwellen, wordt weinig gedacht, en daarom is het misschien wel goed om er even bij stil te staan. Hierboven ziet men bijvoorbeeld de petroleumkoning Amos W. Steinhacker nerveus uit zijn ontvangkamer komen.
„Er is iets mis, SK", sprak hij. „Er is sprake van oververhitting. Het zwartsel slaat neer!"
„Dat komt ervan als je de olie zo omhoog gooit", zei de ander schamper. „Afkoeling en natuurlijke afvloeiing is het enige bij zo'n verhitting".
„Daar komen we er niet mee!" riep de gastheer geprikkeld. „Je weet niet hoe laat het is!"
Zo sprekende voerde hij zijn gast mee naar een aangrenzend vertrekje, dat geheel werd ingenomen door een smaakvolle computer.
„Kijk daar!" riep hij uit. „Het licht staat op rood, SK! En wat meer is, de klok staat op drie minuten voor twaalf!"
Er viel een gedrukt zwijgen. Het was duidelijk dat de heren aan het eind van hun Latijn waren. En hoewel ik niet weet waar ze het over hadden, is het wel zeker dat er een groot gevaar dreigde. Wat nu? zullen de trouwe lezertjes zich bekommerd afvragen.
Welk een geruststelling is het in tijden als deze dat er een grote figuur in ons midden is die altijd op de bres staat als er misstanden opdoemen: precies: heer Olivier B. Bommel. Daar hij echter enige tijd vakantie gaat nemen met het oog op zijn tere gezondheid, zal hij dit schokkende avontuur eerst kunnen beginnen op maandag 26 juli.

760626

Tom Poes en het vergeetboekje

door Marten Toonder